

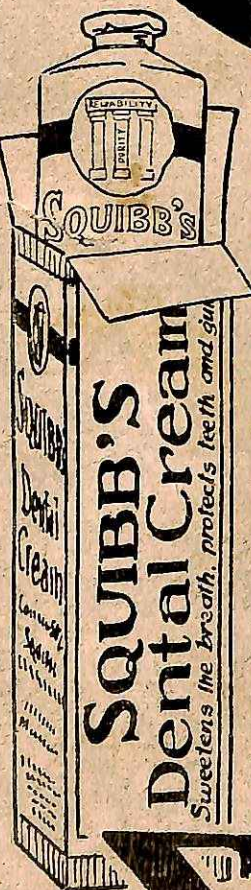
DIKOMENIA

8
180

1930

«Τὰ ἀνεκτίμητα συστατικά της τὴν
κτιθιστοῦν μοναδικὴν ἐν τῷ κόσμῳ».

Ἡ ΚΑΛΥΨΕΙΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΣΚΟΥΙΜΠ

ΠΕΡΙΕΧΕΙ ἄνω τῶν 50ο)ο Γάλα Μαγνησίας

ΓΕΥΣΙΣ καὶ ΑΡΩΜΑ ΙΔΕΩΔΗ

Ζητεῖται παντοῦ μόνον **ΣΚΟΥΙΜΠ** «SQUIBB» Δρ. 24.

ΜΟΝΟΙ ΕΙΣΑΓΩΓΕΙΣ: Ι. Χ. ΠΑΠΑΤΖΗΜΑΣ & ΣΙΑ ΣΤΑΔΙΟΥ 4

E. R. SQUIBB & SONS - NEW YORK

Ἡ ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ...

...διαρκεῖ καθ' ὅλον
τὸ ἔτος, ἐφ' ὅσον
χρησιμοποιεῖτε τὴν
Κρέμαν, τὴν Πού-
δραν, καὶ τὸν Σά-
πωνα

ΣΙΜΟΝ

τὰ ὁποῖα ἐξαλει-
φουν τὰ ἄτοπα τῆς
ζέστης καὶ τοῦ ψύ-
χους.

CRÈME SIMON

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩ- ΝΟΝ «CONCERT»

ἀποδίδει εἰς ἀφάνταστον ἐν-
τασιν καὶ διαύγειαν καὶ
στοιχίζει λιγώτερα ἀπὸ ὅ,τι
ἐναὶ καλὸς φωνογράφος.

Τὸ ραδιόφωνον «CONCERT»
εἶνε ὁ ἀπαραίτητος σύντρο-
φος καθὲς σπιτιοῦ.

Πωλεῖται: Γραφεῖον

Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗ, Ἀθῆναι.

Λέκκα 21α.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΦΥΜΑΤΙΚΟΥΣ

Ἐξεδῆθη καὶ πωλεῖται εἰς ὅλα
τὰ Βιβλιοπωλεῖα Ἀθηνῶν «Ο
Πρακτικὸς Ὁδηγὸς τῆς ἀνευ μα-
γειρικοῦ ἀλατος διαίτης τῶν φυ-
ματικών» τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πα-
νεπιστημίου τοῦ Βερολίνου
HERRMANNSDORFER
κατὰ μετὰφρασιν ἐκ τοῦ Γερμανι-
κοῦ ὑπὸ

ΓΕΩΡΓ. Δ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

Ἱατροῦ - Χειρουργοῦ

Ὁδὸς Σίνα 9. Ἀριθ. τηλεφ. 3-72.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ κοπτική μηχανὴ βι-
βλιοδετείου, 65 πόντους φάρδος,
σχεδὸν καινούργια, εἰς συμφέρου-
σαν τιμὴν. Ἐπίσης πωλεῖται μία
ηλεκτρικὴ ραπτική μηχανή, κα-
τάλληλος διὰ περιοδικὰ καὶ βι-
βλία. Πληροφορίαι εἰς τὰ Γραφεῖα
τοῦ «Μπουκέτου», Λέκκα 7.

ΓΕΩΡ. Ν. ΚΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἱατρός Δερματολόγος. Ἐπὶ ἱε-
ραζεῖται ἐν Ἀθῆναις τῆς ἰδι-
αιτέρας Κλινικῆς τοῦ καθηγητοῦ
κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται καὶ
ἐκαστὴν ὁδὸς Κεφαλληνίας 88.
Ὁρεῖ 5-11 π. μ. καὶ 4-7 μ. μ.
Ἀριθμὸς Τηλεφ. 7-62 (Παλαιόν).

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΧΑΡΤΗΣ ΟΚΑΣ

ΑΠΟΤΑΝΘΗΤΕ

ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ 7

ΕΤΟΣ Δ' - ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 8 (186)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧΜ. 2.50

Οἰκονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 130
ΕΞΑΜΗΝΟΣ 70
ΕΞΟΤΕΡΙΚΟΥ ΔΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ 1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΔΟΛΛΑΡΙΑ 5
ΑΦΡΙΚΗΣ ΣΕΛΙΝΙΑ 24
ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΓΚΟ 24

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ 23 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1930

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52-03

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New-York U. S. A.
Ἐν Αἰγύπτῳ-Σουδάν δ κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.
Ἐν Βελγικῇ Κογκό δ κ. Γ. Ἀντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY
Ὅπου δὲν ὦν ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι

ΑΠΟ ΟΤΙ ΒΛΕΠΩ ΚΑΙ ΑΚΟΥΩ

ΧΥΔΑΙΟΤΗΣ

Εἶνε καιρὸς νομίζουμε νὰ πά-
ψουν ἡ ἀρέπειες καὶ ἡ χυδαί-
οιες εἰς βάρος τῆς διδῆς Διπλ-
ράκου. Ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐν Παρι-
σίου, ὁ θρίαμβός τῆς, ὁ τόσον τι-
μητικὴ γιὰ τὴν πατρίδα τῆς, ὅ-
πρπε νὰ συνέντιον τοὺς ἀντιλέ-
γοντας, τοὺς θερμεύοντας καὶ ὁ-
μιενῶς ἐναντίον τῆς δίκαιμ-
νοῦς. Σὲ γὰρ νὰ μέρος τοῦ κό-
σμου δὲν συνέβη καὶ δὲν θὰ συ-
νέβαινε ποτὲ τέτοιου εἴδους ἀ-
σχημία, νὰ ἐμφανίζονται δηλαδὴ
κακολογούντες τὴν μίς Εὐρώπην
αὐτοὶ οἱ συμπατριῶται τῆς. Δὲν
μᾶς φτάνουν οἱ Τούρκοι; Ἐπει-
τα αἱ κρίσεις γιὰ τὴν διδα Δι-
πλάρακου δὲν εἶνε πλέον αἰσθη-
τικές. Ὑπερέβησαν τὰ ὅρια τοῦ
καλοῦ καὶ τοῦ πρέποντος συγχρό-
νως. Οἱ ἐπικριταὶ ἤρχισαν ν' ἀ-
σχολοῦνται μὲ τὰ ἰδιαιτέρη τῆς
μῆς Εὐρώπης, πρᾶγμα ποὺ ἀποδει-
κνύει κακίαν, ἐλλειψὶν ἀνατρο-
φῆς καὶ κοινωνικοῦ τάκτ. Ἐλπί-
ζουμε ἐπὶ ὁ θερμὸς αὐτὸς θὰ νο-
πάσῃ τέλος. Εἵπαμε ἐναντίον
τῆς μῆς Εὐρώπης ὅσα δὲν τῆς ἐ-
φάλλαν αὐτοὶ οἱ Τούρκοι. Φτάνει
πειὰ...

τὸν κεντρεῖ ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν
Ἀκαδημίαν. Σοβαρῶς καὶ φιλολο-
γικῶς διεξάγονται κατὰ τὰς
συνεδριάσεις του καὶ οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ
Πειραιικοῦ λαοῦ προσπάθειον ν' ἀπο-
καταστήσουν μὲ κάθε τρόπον τὴν φι-
λολογικὴν ὑπόληψιν τοῦ ἐπινείου.
Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως οἱ δημοτικοὶ ὑ-
πάλληλοι δὲν πληρώνονται μὲ τὸ τέ-
λος τοῦ μῆνους τοὺς μισθοὺς τῶν καὶ
ὑποφέρουν καὶ διαμαρτυροῦνται... Πο-
λοὶ ἐπίσης ἀπὸ τοὺς κεντρικοὺς ὁδο-
μοῦς τοῦ Πειραιῶς, ὅπως ἡ ὁδὸς Σα-
χτοῦρη, εἶνε σὲ κακὸν ἄλγος. Μὰ ὅλα
αὐτὰ εἶνε πολὺ περὶ τὰ πράγματα καὶ
δὲν ἔχουν καμμίαν σχέση μὲ τὴν τε-
λην, ἡ ὁποία, εἰς τὴν περίπτωσιν
αὐτήν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀρχαῖον

ΠΙΕΝΝΙΒΣ

—Ὁ χειμῶνας, ὅσοις ἀπὸ τῆς
τόσας γλύκες καὶ καλοσῶνες του, ἀπο-
φάσας τώρα, σὸ τέλος του, νὰ μᾶς
κάνῃ καὶ μερικὸς αἰφνιδισμοῦς.
—Ἐταί πολλοὶ συμπολίται, οἱ ὁ-
ποῖοι μὲ τὴν πόσῃ ἀνείξῃ ἔχον
βγάλει τὰ παλὰ τους, ἀναγκάστηκαν
νὰ τὰ ξαναφορέσουν.
—Κανείς ὅμως δὲν ἔχει πάρει σὲ
σοβαρὰ τὸ ὄψιμον αὐτοῦ ἀγρίεμα, γι-
ατί, ὡς γνωστὸν, «Ὁ Φλεβάρης κ' ἂν
φλεβίσῃ... κτλ.»
—Πολὺς, ἀλλὰ καὶ δίκαιος θόρυ-
δος ἔγινε τῆς τελευταίας ἡμέρας σὺν
τόπῳ καὶ στοὺς κύκλους τῶν γραμ-

ρητόν, καταργᾶται τὴν πενίαν τῶν
ἀτυχῶν δημοτικῶν ὑπαλλήλων...

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

—Τὴν βλέπεις αὐτή; Ἦθελε νὰ
γίνῃ μίς ἑλλάς.
—Δικαίως.
—Γιατί;
—Δὲν βλέπεις; Εἶνε... μίς
ὁ τριετής!...

μάτων γύρω ἀπὸ τὰ ποιήματα τῆς
νέας ποιητρίδας Μαρίας Πολυδούρη.
—Ὅλοι συμφωνοῦν γιὰ τὴν ἐξαι-
ρετικὴν ἀξίαν τῶν καὶ ὅλοι ἐκθειάζουν
τὸ ταλέντο τῆς ποιητρίδας, ἡ ὁποία,
ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν.
—Χωρὶς καμμίαν ἐξαιρετικὴν ζωη-
ρότητα, ἀρχίσει ἡ Ἀποκρητικὴ κίνη-
σις τῆς πρωτεύουσας. Μασκαράδες
ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ἀνεφάνισθον
στοὺς δρόμους καὶ μόνον τὸ κλασσικὸν
«ἀλογάκι» ἔκανε τὴν ἐμφάνισίν του
στὶς συνοικίες.
—Οἱ κ. κ. Ν. Χάρο Μπουρδῆς,
Κωστής Βελμάρης, Δ. Εὐαγγελίδης
καὶ ὁ συνθέτης κ. Μ. Κατρίδης πα-
ρέδωκαν σὺν θίασῳ Οἰκονόμου ἕνα
πρωτότυπον μουσικὸν ἔργον μὲ τὸν τί-
τλον «Ἀθάνατη Ἀθήνα!»

ΓΝΩΜΙΚΑ

ΤΟΥ ΣΑΔΔΗ

—Ἄν δὲν ἔχῃς τίποτε ἄλλο, κά-
ψε τὰ ζῦλα τοῦ σπιτιοῦ σου γιὰ νὰ
ἐτοιμάσῃς δείπνον σὸ φίλον σου.
—Εὐεργετῇ τοὺς ἐχθρούς σου.

Μὴν πῆτε πῶς ἐγέρασα καὶ ἐγὼ δὲν
ἔχω πόνο.
Ἐγὼ ἔχω πόνο σὰν βουὸν καὶ δάκρυα
(σὰν ποτάμι).
ἔχω γιὰ ἀναστενάγματα τῆς γῆς τὰ
λθθαράκια.
Ν' ἀναστενάξω σ' ἐκκλησίᾳ, θὰ πέσῃ
(νὰ μὲ πλανάσῃ).
Στὸ κοιμητήριον θὰ τὸ εἰπῶ καὶ ἔτσι
(τὸ Χάρο χάψω).

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΟΖΑΝΗΣ

Ι
—Μάνα μου, τί στολιστήκες καὶ στέ-
(καὶ στολισμένη,
μήνα θὰ πάγῃς σὲ χωρὶ, μήνα σὲ πα-
(νηγύρι;
—Ὅστε σὲ γάμο πάω ἐγὼ, οὐτε σὲ
(πανηγύρι.
Μὲ κάλεσαν ὁ Χάρωντας νὰ πάω νὰ μὲ
(φιλέψῃ.
Μὲ τοὺς πολλοὺς ἐντρέπονται καὶ μο-
(ναχὴ φοβοῦμαι.
Διασταύρωσα τρία πουλιὰ καὶ τρία
(χελιδόνια,
πολὺ τὰ παρακάλεσα ἀντάμα μου να-
(θοῦν.
Τὸνα μου λέει δὲν μπορῶ καὶ τ' ἄλλο
(δὲν ἀδεῶζω,
τὸ τρίτο τὸ μικρότερον θὰ φτάσω τῇ
(φωλῇ μου.
Ἀρίνω γειὰ σὸ μαχαλά καὶ σ' ὅλους
(τοὺς δικούς μου,
ἔφινω καὶ σὺν ἄντρα μου τρία γυα-
(λῖα φαρμάκι,
τόνα νὰ πίνῃ τὸ ταχὺ, τ' ἄλλο τὸ με-
(σμέρι.
τὸ τρίτο τὸ φαρμακερὸ ὅταν θὰ μὲ
(θυμᾶται.

II

Μὲ γέλασεν ἡ χαρὰντῇ, μὲ γέλασε
(τ' ἀρδόνι.
καὶ μοῦρε πῶς δὲν ἀρωστώ, μοῦρε
(πῶς δὲν πεθαίνο.
Φτάνω τὰ σπῖτια μου ψηλά, ψηλά
(καὶ ἀνωγειμένα,
καὶ ὁ Χάρωντας τ' ἀγνάντευε καὶ πῆρε
(τὴν φυγὴν μου.
παίχῳ νὰ σώσω τὴ μεριά, τ' ἀνώγια,
(τὰ κατώγια.

III

Μὴν πῆτε πῶς ἐγέρασα καὶ ἐγὼ δὲν
ἔχω πόνο.
Ἐγὼ ἔχω πόνο σὰν βουὸν καὶ δάκρυα
(σὰν ποτάμι).
ἔχω γιὰ ἀναστενάγματα τῆς γῆς τὰ
λθθαράκια.
Ν' ἀναστενάξω σ' ἐκκλησίᾳ, θὰ πέσῃ
(νὰ μὲ πλανάσῃ).
Στὸ κοιμητήριον θὰ τὸ εἰπῶ καὶ ἔτσι
(τὸ Χάρο χάψω).

τὸ «Ἀθάνατη Ἀθήνα!»

—Καθὼς ἀναγγέλλουν οἱ συγγε-
φεῖς σου καὶ ὁ συνθέτης σου, τὸ ἔργον
αὐτὸ παρουσιάζει τὴν πρωτοτυπίαν ὅτι
ἀνήκει σὲ ἐντελὲς νέο μουσικὸν εἶδος.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΗΤΑΝ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ Ο Μ. ΝΑΠΟΛΕΩΝ;

Ο λιτεδίατος αυτοκράτωρ. Τι έτρωγε ο Ναπολέων. Η γενναιοδωρία προς τους στρατηγούς του. Όπου τους χαρίζει περιουσίες ολόκληρες! Η λεπτότης, με την οποία ο Ναπολέων έκανε τα δώρα του. Η μικροακτινή καχυποψία του. Η εξέλεξις των λογαριασμών της πλύστρας. Τα βιβλία των τρεφίμων. Η γκαρνταρόμπα του Ναπολέοντος. Τα μαντήλια του και τα γιλέκα του κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Πολλοί ιστορικοί παραδέχονται ότι ο Μέγας Ναπολέων ήταν τρεμιά... φιλάργυρος! Είπε, άραγε, αυτό άλλωθι; Ας εξετάσουμε τα υπέρ και τα κατά της απόψεως αυτής. Έτσι θ' αναγκαστούμε να ρίξουμε και μια ματιά στην ιδιωτική ζωή του μεγάλου κατακτητή.

Η αλήθεια είναι ότι ο Ναπολέων περνούσε μια ζωή τρεμιάς λιτή. Κι' εν πρώτοις δεν ήταν καθόλου λαίμαργος. Τα έπλούστερα και τα οικονομικότερα φαγητά ήταν και τα πιο αγαπημένα του. Το γεύμα του αποτελούτο συνήθως από αργά μάτια, φασολοσαλάτα, τριτοπαριζάνια και νερωμένο κοτόπουλο.

«Όταν βρισκόμουν στην εκστρατεία — έγραφε στον αυλόχρη του Ντυρόν — ήλθα να μόν σερεβρίονται, τόσο το μεσημέρι όσο και το βράδυ, μονάχα ένα ζουμί, λίγο βαστό, λίγο ψητό και μια σαλάτα. Ούτε φρούτα, ούτε γλυκό δεν ήλθα!».

Όταν ο Ναπολέων βρισκόταν στο Παρίσι, δεν αφιέρωνε για το δείπνο του — πού του σερεβρίονταν στις 6 το απόγευμα — περισσότερο από δώδεκα λεπτά της ώρας. Σε κάθε φαί που του σερεβρίονταν, έρωτούσε τους υπηρέτες: — Πού τ' αγοράσαν αυτό; Πόσο κόστισε;

Κι' όταν αυτοί του έδιναν τις πληροφορίες που ζητούσε, ο Ναπολέων έλεγε:

— Τό φαγητό μου μοι στοιχίζει πολύ φτηνότερα από τον καπνό που ήμουν ανθυπολοχαγός. Δεν ήλθα τώρα να πληρώσω ακριβότερα από τον άλλο κόσμο...

Είπε αλήθεια πως όποιος άκουγε τον παντοδύναμο αυτοκράτορα σαν το Ναπολέοντα να μιλάει έτσι, θα τον έπαιρνε για τρεμιά φιλάργυρο...

Τις χιούνης εν τούτοις δεν ήταν. Γιατί ποτέ του ο Ναπολέων δεν απέφυγε να θησαυρίσει, ν' αποταμιεύσει, να βάλει χρήματα κατά μέρος... Απέναντι των σίλων του μάλιστα και των σταυρητών του ήταν εξαιρετικά γενναίοδωρος. Έσοβαίς το χρήμα με τις χιούφες... Στον Νταβού, π. χ., έδωκε μια ολόκληρη περιουσία, η οποία του απέφερε εισόδημα δυο εκατομμυρίων φράγκων το χρόνο...

Μέσα σε μια μέρα μόνο, στα 1807, Ναπολέων έδωσε: «Ένα εκατομμύριο φράγκα στον Μπερτιέ, από έγκριστες χιλιάδες φράγκα σε τέσσερα στρατάρχες, από τετρακόσιες χιλιάδες φράγκα σε πέντε άλλους και από διακόσιες χιλιάδες φράγκα σε είκοσι στρατηγούς!».

Το Μπερτιέ, χάρις στη γενναιοδω-

ρία του αυτοκράτορα, είχε εισόδημα 1.200.000 φράγκων! Στον Νεβ πάλι, ο Ναπολέων έδωσε κτήματα τεραστίας έκτασης στην Ιταλία, στην Πολωνία και στη Βαυαρία, που του έδιναν εισόδημα πεντακοσίων χιλιάδων λιρών το χρόνο! Στον Μασσένα έδινε, τέλος, διακόσιες χιλιάδες φράγκα μηνιαίως ως μισθόν στρατάρχη, πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα ως επίχορηγος για τον τίτλο του ως πρίγκιπος του Έσλιν και εφτάς διακόσιες χιλιάδες φράγκα ως... δω-

νάδες φράγκα σε πέντε άλλους και από διακόσιες χιλιάδες φράγκα σε είκοσι στρατηγούς!

Το πιο αξιοθαύμαστο όμως είναι η λεπτότης με την οποία ο Ναπολέων έκανε τις δωρεές του.

«Ο Αυτοκράτωρ μου χάρισε σήμερα εξακόσιες χιλιάδες φράγκα — έγραφε σ' ένα γράμμα του ο Νταβού στη γυναίκα του. — Σου συνιστώ να μη μιλήσεις για τη νέα αυτή ευεργεσία του σε κανένα. Αυτό μου το έθεσε ως όρο. Δεν θέλει να ξέρη κα-

— Σέρεις πόσα μου ζητούν για την επιδιόρθωση του Κερμαϊκού; Δύο εκατομμύρια! Είπε λωποδύτης! Γι' αυτό κι' εγώ απαγόρευσα να μου ξαναμιλήσουν γι' αυτό το ζήτημα. Αν ο έργολάθος δεν καταδίδει την τιμή του στίς... διακόσιες χιλιάδες μόνο! Με περιστοιχίζουν παληάνθρωποι!

«Άλλοτε πάλι διέταξε τον ύπονο γό της Δικαιοσύνης να καταδιώξη επί... απήχη ένα βαρέα της Αυθιός, που είχε βάλει άστυς τις κουρτίνες του άνακτόρου του Σαιν-Κλου!».

Όλη του όμως αυτή η αμικροακτινή καχυποψία φανερώνεται σ' ένα γράμμα που έστειλε κάποτε στο γιού της Ίωσηνας πρίγκιπα Εθ' γένιο.

Στην αρχή του γράμματος έγραφε για κάποιο δώρο, αστυνάντο αξίας, που είχε κάνει η Ίωσηνας στην κόρη της και έπειτα επρόσθετε:

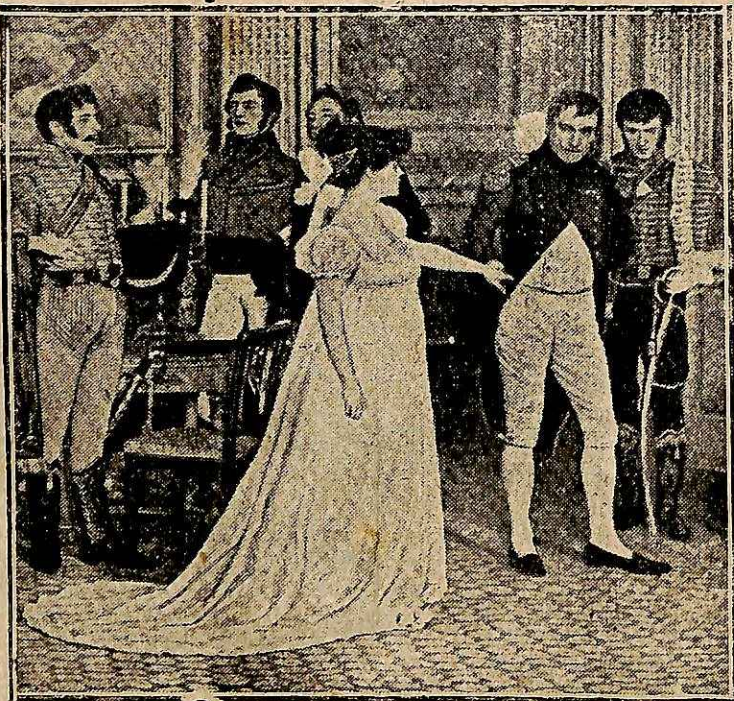
«Τό δώρο αυτό, αγαπητό μου παιδί, είναι μια γιρλάντα από θρανιές. Σε παρακαλώ πολύ, χωρίς να ενοήση τίποτε η πριγκήτισσα, να πάρης αυτή τη γιρλάντα και να την πεις να την εκτιμήσει κανένας καλός χρυσόχοος. Είμαι περιεργός να μάθω, από την εκτίμησή του, πόσα μου έλεψαν οι κύριοι αδελμοί σου...».

Δεν περιοριζόταν όμως μόνο στο να λεπτολογεί τους λογαριασμούς των ευπρόνων. Εξήταζε και την ποιότητα των εμπορευμάτων που του προμήθευαν.

«Θά ήθελα — έγραφε κάποτε στον Ντυρόν — να ντύσω όλα τα έπιπλα μου με ύφασμα μάλλινο του Μπωβαί, γιατί παρατήρησα πως τό ύφασμα αυτό είναι καλύτερος άποχής από κάθε άλλο. Τα ντυσίματα με «ντερά» διαρκούν ελάχιστα. Τα άλλα βασιτούν τέσσερες φορές περισσότερα...».

Η «νοικοκυροσύνη» αυτή του Ναπολέοντος έφτανε μέχρις άπιστευτου σημείου. Κάποτε σ' ένα διάδρομο των άνακτόρων, συνάντησε τυχαίως μια κυρία της τιμής της αυτοκρατορείας, που κρατούσε στο γέι τον λογαριασμό της... πλύστρας. «Ο Ναπολέων τη σταμάτησε, έπηρε το λογαριασμό, τον εξήλεξε με προσοχή και βρίσκοντάς τον παραφορτωμένο, εκέλεσε άμέσως τον αυλόχρη του Ντυρόν για να του εκφράσει τα παράπονά του!

«Άλλοτε ζητούσε τα βιβλία της κατανάλωσης τρεφίμων σ' άνακτορα. Τό βλέμμα του έπεφτε τότε στη μερίδα της ζάχαρης, π. χ., υπερόνιζε ά μέσως πόση αναλογούσε σε κάθε ά τσούκι κι' αν είχατε πως είχε ξεν-

Ο Μ. Ναπολέων μετά της συζύγου του και των στρατηγών του

ρον, δηλαδή εν όλη εννιακόσιες χιλιάδες φράγκα το χρόνο!

Άλλα και στους μικροτέρους βαθμοφόρους έγάρχιζε, όταν ήταν ευχαριστημένος από την πολεμική τους δράση, σεβαστές περιουσίες. Στον υποστράτηγο Ραϊδερε, έξαφνα, προσέφερε μια περιουσία που του απέδιδε εισόδημα φάνητα χιλιάδες φράγκων το χρόνο!

Μέσα σε μια μέρα μόνο, στα 1807, Ναπολέων έδωσε: «Ένα εκατομμύριο φράγκα στον Μπερτιέ, από έγκριστες χιλιάδες φράγκα σε τέσσερα στρατάρχες, από τετρακόσιες χιλιάδες φράγκα σε πέντε άλλους και από διακόσιες χιλιάδες φράγκα σε είκοσι στρατηγούς!».

Το Μπερτιέ, χάρις στη γενναιοδω-

νείς τις ευεργεσίες που μου κάνει. «Ρωτε μην ανακινώσης σε κανένα τίποτε, ούτε στους συγγενείς σου...».

Όπως φαίνεται από τις μεγαλοδωρίες του αυτές, ο Ναπολέων κάθε άλλο ήταν παρά τσιγγούνης. Άλλά, όπως κάθε άνθρωπος έχει τις αδυναμίες του, έτσι και ο Ναπολέων είχε τη μανία να ζοδεύη για τον εαυτό του, όσο λιγότερα μπορούσε. Φοβόταν διαρκώς μήπως τον περάσουν γι' αυτό «χορόδου»!

Όταν ήταν Ύπατος άρχων, μόλις έφτασε στον Κερμαϊκό, εφώνασε τον Ραϊδερε και του είπε:

θη περισσότερη, έκαμε ολόκληρη φασαρία!

Με τον σταυλόρχη του επίσης είχε καθημερινώς φασαρίες. Έννοούσε να εξελέγη πεντάρα προς πεντάρα τα έξοδα διατροφής των άλλων!

Δεν μπορούσε ν' άνεχθι την παραμικρή σπατάλη χρήματος. Για να την αποφυγή, έκανόνιζε μόνος του, λεπτομερώς, το παραμικρό προσωπικό του έξοδο. Για την γκαρνταρόμπα του, π. χ., είχε όρισει ότι έπρεπε να περιλαβάνη πέντε στρατιωτικές στολές, προς 360 φράγκα την καθεμιά, δυο κυνηγετικές στολές και μια μόνο πολιτική στολή, άξιας διακοσίων φράγκων!... Καθένα απ' αυτά τα κοστούμια έπρεπε να τό χρησιμοποιήση τουλάχιστον επί τρία χρόνια.

Είχε συντάξει ακόμα μια λίστα που περιλάμβανε όλα τα δευτερεύοντα είδη ιματισμού που τό χρειαζόνταν: Σώφωνα μ' αυτήν έπρεπε ναχη στο ντουλάπι του μονάχα τέσσερες ντουζίνες μαντήλια, από τα όποια θα χρησιμοποιούσε εν περιστοπής μια ντουζίνα τη βδομάδα και σαρανταχτώ φανελάκια γιλέκα, από τα όποια φορούσε εν περιστοπής ένα κάθε βδομάδα... Στο τέλος της λίστας αυτής είχε σημειώσει ιδιοχείρως:

«Τίποτε άλλο δεν πρέπει ν' αγοράσθι παρά μόνον κατόν εγκρίσεως της Αιτού Μεγαλειότητος».

Θα μπορούσε κανείς να υποθέσει ότι τό έγγραφο αυτό έγάρχησε σε καμιά στιγμή οικονομικής στενοχωρίας... Και όμως, κάθε άλλο! Την εποχή εκείνη, ίσα-ίσα, ο Ναπολέων βρισκόταν στην άκμή της ισχύος του. Πρόξ η μόλις μηνών είχε περνώσει τη δυναστεία του με τη γέννηση του πρίγκιπος της Ρώμης.

Και τώρα, άς καταλήσουμε στο συμπέρασμα: «Ο Ναπολέων ήταν τσιγγούνης; Όχι βέβαια... Γιατί, αν ήταν φιλάργυρος, δεν θα σκόρπιζε άφειδώς τα εκατομμύρια στους ενοχούμενους του... Όσο για τις διάφορες μικρομυρίες του, αυτές, όπως είπαμε, ήταν η αδυναμία του.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Στης αγάπης μου τον πύργο
τό τραγουδι που θα πώ
όχι χαρωπά τα λόγια,
όχι θλιβερό σκοπό!

Κι' αν ζυγήνη και τ' άκούση,
θα γελάνε και θα πηγά:

— Σε χαρομένια τραγούδια
πάνε θλιβεροί σκοποί;

— Όχι, αγάπη μου, μά βλέπεις,
τόρ' άλλαν οι καιροί.

Πές μου, στη γλυκειά ώμορριά σου
πάς καρδιά φαρμακερή;

† Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ εις άπολύτως ικανοποιητικήν τιμήν παλαιά περιοδικά, εφημερίδας, βιβλία και βιβλιοθήκας. Γράψατέ μας: Περιοδικόν «Οικογένεια», Λένα 7, Αθήνας.

ΦΥΛΟΙ ΤΗΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ

ΑΛΦΕΙΟΣ ΚΑΙ ΑΡΕΘΟΥΣΑ

Ο Άλφειός ήταν ένας απ' τους πιο καλούς κυνηγούς της εποχής του και συνήθιζε να βγαίνει για κυνήγι στο βουνό Μαινάλο, όπου εύρισκε τα χιτικά πλήθος από άγρια ζώα και πουλιά.

Μια μέρα, καθώς ο Άλφειός κυνηγούσε όπως πάντα, μόλις ξεπρόδρα από την άκρη ενός πυκνού δάσους, στάθηκε κατάπληκτος, γιατί αντίκρουσε έξαφνα μπροστά του την νύμφη Άρεθουσα, η οποία καθέβαινε ένα χλοερό μικρό λόφο μαζί με πολλές άλλες νύμφες που την άκολουθούσαν.

Την έκπληξή του διαδέχτηκε ο θαυμασμός κι' επροχώρησε προς τό μέρος της για να την ιδι και από κοντά. Έκείνη τότε, ταραμένη από την άπρόσπτη συνάντησή του κυνηγού, γύρισε προς την αντίθετη διεύθυνση κι' άρχισε να τρέχει.

Πηδούσε σαν έλαφι από βράχο σε βράχο ή τρομαγμένη νύμφη κι' τραβούσε ολόγυρα κατά τον ποταμό που κατέβαινε στην κοιλάδα από τό βουνό.

— Πού πας, ώραία νύμφη; της εφώνασε από πίσω ο Άλφειός. Κανένας δεν σε κυνηγά, κανένας δεν θέλει τό κακό σου. Έγώ μονάχα σ' άκολουθώ! Γύρισε πίσω να με ιδής και σταμάτησε τό τρέξιμό σου!... Μη φοβάσαι από μένα. Έχω άγρια όβη, γιατί μου μαύρισε ο ήλιος τό πρόσωπο, ή καρδιά μου όμως έ'νε καλή... Άρεθουσα, μη φοβήσαι. Περίμενε με και δεν θα μετανοιώσης γι' αυτό.

Η νύμφη όμως όσο άκουσε την τραχεία φωνή του Άλφειού, έλλο τόσο περισσότερο έτρεχε.

— Τι δεν μ' άκούς που σου κράζω; εξακολουθούσε να λή ο κυνηγός εξαθλιμένος. Φεύγα όσο θέλεις και μη στέκεσαι. Μάθε όμως ότι εγώ είμαι άπορυσσμένος και βουνά να πηδήσω και λόγγους να περάσω και κάμπους να δρασκέλισω για να μπορέσω επί τέλους να σε φτάσω. Τότε μονάχα θα σταματήσω, ώραία νύμφη, όταν θα πέσει κουρασμένη στην άγκαλιά μου.

Έτρεχαν λοιπόν κι' οι δυο χωρίς να παίρνουν καθόλου άνάσα, ή Άρεθουσα μπροστά κι' ο Άλφειός πίσω! Ανεβήκαν τον Έρμυζανθο, χωθήκαν σε λαγκάδια, κρυφτήκαν σε πυκνά δέντρα, πέρασαν τις εύφορες πεδιάδες της Ηλίδος και στο τέλος αντίκρουσαν πέρα τη θάλασσα από λαμπακούσες κάτω απ' τις άγριδες του μεσημεριανού ήλιου.

Τότε ή Άρεθουσα, άποσταμένη από τό τρέξιμο, άπλωσε τα χέρια της και φώναξε άπελπισμένη:

— Ο κόρος του Όκεανού λυπηθήτε με τη άμοιρη και σώστε με απ' τό χέρι του άγριου κυνηγού. Τότε: σούρες έπαίξα μαζί σας σ' αυτό τ' άχρογιάλι και δεν πιστεύω να μ' άχστε

ξεχάσει. Νά λοιπόν που βοήθησε στην άνάχη κι' έρχομαι τώρα να ζητήσω άσυλο στα γαλάζια παλάτια του πατέρα σας... Ω, σώστε με, δεν περιμένω από πουθενά άλλου βοήθεια! Κουράστηκα πειά, δεν άντέχω περισσότερο... Άνοίξτε την άγκάλη σας να πέσω! Ο άγριος κυνηγός έγρασε τό άκούω τό βήμα του... Ζυγώνει... Σώστε με, νύμφες, σώστε με!...

Και, μόλις είπε αυτά τα λόγια ή Άρεθουσα, ρίχτηκε μ' άπόρρωσι μέσα στα γαλήνια νερά του πελάγους. Αμέσως ή κόρης του Όκεανού έτρεξαν και τη μεταφέρανε από την άκτή, όπου βρισκόταν ο Άλφειός, στη μέση του πελάγους.

Καθώς ή Άρεθουσα έβγαζε από το νερό, είδε πάλι τον Άλφειό.

— Η Άρεθουσα έβγαζε πάλι τον ποταμό δούλο της κι' άρχισε να πονά την παλαιά και τόση γοργάδα, ώστε δεν άφανε ίχνη άπάνω στην άμμο. Επί τέλους έφτασε λαγανισμένη στο ιερό έλκος της Άστειίδος, όπου έπεσε αγέδον λιπόθυμη από την υπερβολική κόρησι μπροστά στο θείο της θεός.

— Άσπευ! φώναξε ή νύμφη μ' άπόρρωσι, σώστε με τουλάχιστον έσύ, άπό το έλκος! Είλι μ' έλκουν ένκαταλείπει. Ρώνι δεν ήμουν που σου κακοποίησα ήλιος τό τόσο και τό βέλη στην ήθελες να άναπνήθεις άπ' τη κινήση; Θνήσκου λοιπόν τις παληές μου ύπονοσεις και γλυτώσε με από τον κίνδυνο που με άπειλεί...

Ρώνι έλεγε τα λόγια αυτά και τρεμούπε άπαλμπιμένη τα μαλλιά της, σ' άπόστασι ολίγων θημάτων έανάθεσε τον κυνηγό που έτρεπε ποτό τό μέρος της με γαρά, βέβαιος πια ότι δεν θα τό έφυγή αυτή τη φορά ή πολυπόθητη νύμφη.

Η Άρεθουσα, μόλις είδε τον Άλφειό, άισθάνθηκε να βοήχ τό μέτωπό της, καθώς ιδρωτάς κι' άρχισε να κλαίη άσταμάτητα. Τα μάτια της είχαν γίνει δυο βρύσες απ' όπου κυλούσαν αδιάκοπα δάκρυα και τα έανθά μαλλιά της είχαν μουσκευθι κι' αυτά από τό νερό.

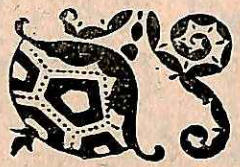
— Ως ότου όμως να την πλησιάση ο κυνηγός, ή ώραία νύμφη είχε μεταμορφώθι σε βαθεία πηγή που καθόρεφτιζε τις άσπένιες άγριδες της σελήνης.

Τό βλέμμα του Άλφειού άστράψε κάτω απ' τό φώς του φεγγαριού και τό χλωμό πρόσωπό του έγινε πορφυρό απ' την όργη. Κι' άπό δεν είχε πει κανένα σκοπό στη ζωή, άφού ή Άρεθουσα χάθηκε έτσι έαφηνικά, βυθίστηκε κι' αυτός μέσα στα νερά της και πνιγχε...

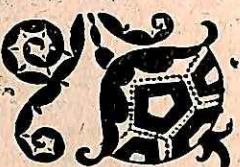
Μόλις ή Άρεθουσα βγήκε εκεί κι' έμεινε μόνη της, έκύτταζε τό σκούρα

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΡΗΤΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

ΘΕΡΙΑ, ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΚΑΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ

Τὸ θηρίο τῆς Φλαμουράς. Πῶς τὸ σκότωσε ἕνας τσοπάνης. Μιά πάλη ἀγγέλων καὶ τεράτων. Τί εἶδε μιά βοσκίπουλα. Τὸ θηρίο τῆς βρύσης τοῦ Ζώμυθου. Τῆς Μυίγας τὸ Φαράγγι. Πῶς γκρεμοτσακίστηκε ἕνα θηρίο. Τὸ «ἡλιόκρουνο». Ὁ λόρδος κι' ὁ Τούρκος κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Σὲ πολλὰ μέρη τῆς Κρήτης πιστεύουν ὅτι μέσα στὴ γῆ ὑπάρχουν φοβερά θηρία καὶ ὅταν πρόκειται νὰ βροῦν ἔξω καὶ νὰ καταστρέφουν τοὺς ἀνθρώπους, στέλνει ὁ Θεὸς τοὺς ἀγγέλους μὲ σπαθιά καὶ μὲ ἀστροπελέκια καὶ τὰ σπρώχνουν καὶ τὰ ρίχνουν μέσα στὴ θάλασσα.

Ἐνὰ ἀπὸ τὰ χειρότερα αὐτὰ θηρία εἶνε ὁ «ὀδυνοχογιλός», πού βεριέβει μέσα στὰ ἔγκυα τῆς γῆς καὶ γίνεται τόσο δυνατός, ὥστε βασανίζονται ὑστερα πολλοὶ ἀγγέλοι γιὰ νὰ τὸν πιάσουν μὲ τὰ ἀγκίστρια τους καὶ νὰ τὸν ρίξουν στὴ θάλασσα.

Ἡ κόρη αὐτῆς, γοητοῦλα σήμερα, διηγείται ἀκόμα τὴν τρομερὴ αὐτὴ ιστορία.

Τὸ μούγκρητό του ἀκούγονταν πολὺ μακριὰ καὶ εἶχε βάλεϊ σὲ μεγάλο φόβο τοὺς κατοίκους.

Τὸ εἶδαν οἱ βοσκοί, μὰ πῶς νὰ τὸ σκοτώσουν; Οὐτε τσουφρέκια εἶχαν, ἀλλὰ καὶ νὰ εἶχαν πάλι, δὲν θὰ τὸ σκοτώνανε, γιὰτὶ ξέρανε πῶς ὅποιος τὸ σκότωσε, θὰ πέθαινε σίγουρα μέσα στὸ χρόνον, ἔστω κι' ἂν κροβόταν μέσα στοῦ βοδιού τὸ κέρατο.

Στὸ τέλος ὅμως βρήκανε ἕναν ἄλλο βοσκό, τὸ Σπυρῆ, πού εἶχε μιά παλιά «ἀνυγκήτη φλαζαρίνα» (ἔδος ὀπλοῦ), πού ἡ κάννα τῆς ἦταν 14 πιθαμὲς μακρυνή. Αὐτός, ἀψηφώντας τὸ θάνατο πού θὰ τὸν εὕρισκε μέσα στὸ χρόνο, ἀνάλαβε νὰ τὸ σκοτώσῃ.

Γέμισε λοιπὸν τὴ φλαζαρίνα του, ἔκανε τὸ Σκαυρό του, ἀποχωρέθηκε τὰ παιδιὰ του καὶ κίνησε γιὰ νὰ βρῇ τὸ θηρίο.

Μόλις ἔφτασε στὸ μέρος πού ἦταν τὸ θηρίο, τὸ εἶδε νὰ κοιμάται. Ἀμέσως, χωρὶς νὰ χάνῃ καιρό, τὸ πυροβόλησε καὶ τὸ σκότωσε. Ἐκεῖνο ἔβγαλε τότε ἕνα μούγκρημα τόσο φοβερό, πὺ ἀκούστηκε στὴν ἄλλη μεριὰ τῆς Κρήτης καὶ πὺ τρόμαξε τόσο τὸ Σπυρῆ, ὥστε τὸν ἔπιασε ἕνα ἀκρότητο ρίγος. Ἐπεισε τὴν ἴδια μέρα στὸ κροβότι καὶ ἀπὸ τότε δὲν ξανασηκώθηκε πειά.

Αὐτὸ ἔγινε πρὶν ἀπὸ τὸ 1821.

Μιά κόρη φύλαγε τὰ πρόβατά της τὸν παλιὸ καιρὸ στοῦ Φαζοῦ τὸ «καράκι». Σὲ μιά στιγμὴ σκοτεινίανε ἄξαφνα ὁ οὐρανὸς καὶ ἀρχισαν τ' ἀστράχθοντα. Ἐνὰ θηρίο εἶνε βγῆ ἀπὸ τὴ γῆ καὶ πάλαιον μαζὺ του οἱ ἀγγέλοι! Ἡ ἀβασκίσσα μάζεψε ἀμέσως τὰ πρόβατά της καὶ ἔτρεξε νὰ χωθῇ στὸ κοφάρι ἑνὸς μεγάλου δέντρου.

Ἐκεῖ, μὲς ἀπ' τὴς βροντὲς πὺ ξεκούφαιναν τὸν κόσμο, ξεχώριζε τοὺς χτύπους πὺ ἔκαναν τὸν ἀγγέλου τὰ σπαθιά.

Τὰ χυλίκια πηδούσανε δεξιά καὶ ἀ-

ριστερὰ καὶ σβούρνανε σὰν μπῦλες.

Σὲ μιά στιγμὴ, τέλος, ἀκούστηκε μιά μεγάλη βροντὴ, γέμισε ὁ οὐρανὸς ἀπὸ μιά λάμψη, σὰν νὰ χαλούσε ὁ κόσμος καὶ ὁ μεγάλος βράχος τοῦ Φαράγγι τοῦ Φαζοῦ ἀναποδογυρίστηκε καὶ πλάκωσε τὸ θηρίο. Ἐπειτα τὸ ἀρπάξαν οἱ ἀγγέλοι καὶ χάθηκαν σὰν ἀστραπή!...

Σὰν πέρασε τὸ κακό, πρόβαλε ἡ κόρη ἀπ' τὸ κοφάρι, κύτταξε γύρω τὴ γῆ καὶ εἶδε μαῦρα τὰ λιθάρια, ἀπὸ τὸν ἀγγέλου τὴς σπαθίης καὶ τὸ φαράγγι κατακαυλισμένο ἀπὸ τὰ ἀστροπελέκια.

Ἡ κόρη αὐτῆς, γοητοῦλα σήμερα, διηγείται ἀκόμα τὴν τρομερὴ αὐτὴ ιστορία.

Ἐπίσης, μιά φορά κι' ἕναν καιρό, ἀπάνω στὴ Ζώμυθα, κοντὰ στὴ Βρύση, ἔβγαλε ἕνα θηρίο, πού εἶχε δύο κεφάλια καὶ πὺ τὸ κορμὶ του ἦταν σὰν φεῖδι. Τὸ θηρίο αὐτὸ ἔπινε ὅλο τῆς βρύσης καὶ τὸν τρίτο κλάδο, πῆδηζε τότε ἐπὶνιγε ὅσα πρόβατα ἡ βώδια πλησιάζανε ἐκεῖ.

Γι' αὐτὸ ἀναγκάστηκαν οἱ βοσκοὶ ἀπὸ τὸ χωριὸ Ἀνώγειν νὰ βγάλουνε προκήρυξι καὶ νὰ πουνε πῶς ὅποιος σκοτώσῃ τὸ θηρίο, θὰ πάρῃ μεγάλο πρόβατο, βώδια καὶ γορῶνα καὶ τὰ πρῶτα νὰ ποτίξῃ τὰ ζῶα του στὴς Ζώμυθες τῆς βρύσης.

Τότε, ἕνας βοσκὸς ἀπὸ τὴς Μανουράδες γλυκάθηκε ἀπ' αὐτὰ καὶ ἀποφάσισε νὰ σκοτώσῃ τὸ θηρίο.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἔκοψε τὸ νερὸ τῆς βρύσης, ἀπὸ τὴ μάνη, γιὰ νὰ μὴν τρέξῃ μέσα στὴ χτιστὴ γούνα τῆς βρύσης καὶ τῆς γούνας αὐτῆς τῆ γέμισε μὲ ξύδι.

Δίπλα στὴ βρύση βρισκότανε μιά «Τρικοκκιά», ἕνα μεγάλο δέντρο μὲ τρεῖς κλάδους. Ἀνέθηκε λοιπὸν ὁ βοσκός καὶ καθίσε ἀπάνω στὸν ἕνα κλάδο, κρατώντας στὰ χεῖρά τὴν αἰτίαν του, ἔτοιμος, μόλις τὸ θηρίο πρόβηκε, νὰ τὸ χτυπήσῃ.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἔκοψε τὸ νερὸ τῆς βρύσης, ἀπὸ τὴ μάνη, γιὰ νὰ μὴν τρέξῃ μέσα στὴ χτιστὴ γούνα τῆς βρύσης καὶ τῆς γούνας αὐτῆς τῆ γέμισε μὲ ξύδι.

Δίπλα στὴ βρύση βρισκότανε μιά «Τρικοκκιά», ἕνα μεγάλο δέντρο μὲ τρεῖς κλάδους. Ἀνέθηκε λοιπὸν ὁ βοσκός καὶ καθίσε ἀπάνω στὸν ἕνα κλάδο, κρατώντας στὰ χεῖρά τὴν αἰτίαν του, ἔτοιμος, μόλις τὸ θηρίο πρόβηκε, νὰ τὸ χτυπήσῃ.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἔκοψε τὸ νερὸ τῆς βρύσης, ἀπὸ τὴ μάνη, γιὰ νὰ μὴν τρέξῃ μέσα στὴ χτιστὴ γούνα τῆς βρύσης καὶ τῆς γούνας αὐτῆς τῆ γέμισε μὲ ξύδι.

Σὰν πῆρε νὰ χαράξῃ καὶ πρόβαλε

ὁ ἥλιος ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴ, ἀκούστηκε ἄξαφνα τὸ βαρὺ σύριγμα καὶ ἡ δυνατὴ ἀνάσα τοῦ θηρίου πὺ ἔρχόταν, χαλῶντας τὸν κόσμο. Αὐσασμένο ἔφτασε, τέλος, στὴ βρύση, ἔβγαλε μέσα τὸ κεφάλι του καὶ ρούφηξε ὅλο τὸ ξύδι ἀπὸ μέσα. Τὸ ξύδι ὅμως ἄρχισε ἀμέσως νὰ τοῦ κόβῃ τὰ ἐντόσθια καὶ σηκώνοντας τὸ κεφάλι του, ἄνοιξε τὸ στόμα του γιὰ νὰ τοῦ περάσῃ ὁ πόνος. Μὰ ἔτσι εἶδε τὸν ἄνθρωπο, ἀπάνω στὸ δέντρο.

Τότε ὁ Μανουράς, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, τοῦ τράβηξε μιά σατίττα μέσα στὸ στόμα. Τὸ θηρίο ἄρχισε νὰ σπαρταράει καὶ ἔπειτα ἔδωσε μὲ τὴν οὐρά του καὶ ἔκοψε σὰν γυαλὶ τὸν ἕνα κλάδο τῆς Τρικοκκίας. Σὲ λίγο ἀνσάλωψε καὶ πάλι τὴν οὐρά του καὶ ἔσπασε καὶ τὸν δεύτερο κλάδο...

Ὁ Μανουράς, βλέποντας ὅτι τὸ θηρίο θὰ γκρεμίσῃ καὶ τὸν τρίτο κλάδο, πῆδηζε τότε κάτω ἀπὸ τὴν Τρικοκκιά καὶ ἔτρεξε κατὰ τῆς Μυίγας τὸ φαράγγι.

Τὸ θηρίο ὅμως τὸν πῆρε ἀπὸ πίσω καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ μιλάει: —Σὰν εἶσαι ἄνθρωπος, Μανουρά, παῖς μου καὶ τὴν ἄλλη!...

(Τὴν αἰτίαν, δηλαδή).

Μὰ ὁ Μανουράς τοῦ ἀπάντησε:

Μιά φορά μ' ἐγέννησεν ἡ μάνα πὺ μ' ἐγέννα, καὶ μιά φορά τὴν ἐπαῖξα τὴ σατίττα σ' ἐσένα.

Τὸ θηρίο τὸν πλησίασε, ἐνῷ αὐτὸς ἔτρεχε κατὰ τοῦ φαράγγιου τ' ἀφρόδι. Μὰ τὸ θηρίο δὲν μπόρεσε νὰ προχωρήσῃ πὺ πολὺ, πιγνόμενο καθὼς ἦταν ἀπὸ τὸ ξύδι καὶ μὲ τὸ βέλος στὸ στόμα...

Σὲ μιά στιγμὴ τρέχισε καὶ στὰ ὑστερὰ γκρεμίστηκε μέσα στὸ φαράγγι...

Ἐτσι, τὸ στοιχειὸ ἐφόρησε ἐκεῖ, μὰ στὸ φαμίι του οὐτε ζῶο, οὐτε κοράκι, οὐτε ὄνοιο ἡ σκύλος ἐπλησίασε γιὰ νὰ τὸ φάῃ, παρὰ μόνον μυλλιοῦνα μύγες καὶ ἀπὸ τότε βγῆκε καὶ τὸ ὄνοιο τῆς «Μυίγας τοῦ Φαράγγι».

Ὁ Μανουράς γλύτωσε ἀπὸ τὸ θηρίο, μὰ ἀπὸ τὸ φόβο πὺ πῆρε

πέθανε σὲ λίγο καιρό...

Ὅσο, ἡ οἰκογένειά του πῆρε τὸ μεγάλο πὺ ἔχον τάξει οἱ βοσκοὶ καὶ ἔχει ἀπὸ τότε τὸ δικαίωμα νὰ ποτίξῃ τὰ ζῶα τῆς πρώτης πάντοτε στὴ Ζώμυθα.

Γιὰ τὸ θηρίο καὶ τὰ φεῖδια πὺ βεριέβουν καὶ γίνονται μὲ δύο κεφάλια, πιστεύουν στὴν Κρήτῃ ὅτι ἀπάνω ἀπὸ τὴ μύτη τους ἔχουν ἕνα κέρατο πὺ βρωμάει σὰν τὸ σκόρδο καὶ τὸ λένε «ἡλιόκρουνο». Μὲ τὸ κέρατο αὐτὸ, πὺ λάμπει σὰν τὸν ἥλιο, ὅποιος τὸ βρῇ, μπορεῖ καὶ γιαντρεῖ πολλές ἀρρώστειες ζῶων καὶ ἀνθρώπων.

Μιά φορά—ἔχουν περᾶσει πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε—ἕνας Ἀγγλὸς λόρδος εἶχε πάει στὰ Χανιά. Ἐκεῖ πῆρε ἕνα Τούρκο ἀγωγιάτη, γιὰ νὰ τὸν πάῃ στοὺς Ἀγίους Δέσκα, στὸ Μεσαρά.

Σὰν ἔφτασεν ἐκεῖ, ἐπῆγαν σ' ἕνα σπήλαιο πὺ τὸ λέν Λαδύρινθο, μὴ πῆκε μέσα καὶ προχωρήσανε, ὥστε βρήκανε τὸ δρόμο τοὺς κλεισμένον ἀπὸ μιά μεγάλη πέτρα.

Τότε ὁ λόρδος ἔβγαλε ἕνα χαρτάκι καὶ εἶπε στὸν Τούρκο, ὅτι καὶ ἂν ἰδῇ, νὰ μὴ μιλῇ καὶ ἂς πάρῃ ὅτι τοῦ ἄρσει.

Ὁ Ἀγγλὸς διάβασε τὸ χαρτὶ του καὶ σὲ λίγο ἄνοιξε ἡ πέτρα μ' ἕνα κρότο δυνατό καὶ φάνηκαν μέσα πολλές μεγάλες κίμαρες πλούσιες στολισμένες.

Κάτω στὴ γῆ ἦσαν σωροὶ οἱ χρυσοὶ παράδες καὶ ἄφθονα τὰ φλουριά καὶ τ' ἀσημιά. Ἡ πόρτα κλείστηκε ἀπὸ πίσω τους μοναχὴ τῆς. Ὁ λόρδος προχώρησε τότε σὲ μιά ἄλλη πόρτα κλειστὴ καὶ ἄρχισε πάλι νὰ διεισδύει, ἔως ὅτου ἄνοιξε καὶ αὐτὴ καὶ μπῆκεν σ' ἄλλες κίμαρες, πὺ ἦσαν στολισμένες καὶ αὐτὲς καὶ γεμάτες μὲ μπουκαλάκια σφραγισμένα, σὰν νὰ ἦσαν φαμακίον.

Ἐκεῖ, ἀπὸ ἕνα ντουλάπι, ἔβγαλε ὁ λόρδος καὶ πῆρε δύο μπουκαλάκια. Ἐπειτα γύρισαν πίσω.

Τὴν ἴδια ὥρα ὅμως πῆρε καὶ ὁ Τούρκος ἕνα μπουκαλάκι χωρὶς νὰ τὸ ἰδῇ διόλου ὁ λόρδος.

Ἐκλείσαν ὅλες τὲς πόρτες καὶ βγῆκαν ἔξω. Τότε ὁ Ἀγγλὸς ρώτησε τὸν Τούρκο ἂν ἔπρεε τίποτε. Ὁ ἀγωγιάτης τοῦ εἰσεῖσε τὸ μπουκαλάκι.

Ὁ λόρδος δὲν εἶπε τίποτε, μόνον σὰν πῆγαν στὰ Χανιά, εἶπε στὸν Τούρκο: —Ἐσένα δὲν σοῦ χρειάζεται αὐτὸ τὸ μπουκαλάκι πὺ πῆρες. Δώσε το σ' ἐμένα κι' ἐγὼ πάλι θὰ κάμω πλῆθος κι' ἐσένα καὶ ὅλη τὴ γενεὰ σου.

Ἀφοῦ τοῦ ἔδωσε ὁ Τούρκος τὸ μπουκαλάκι, πὺ εἶπε κι' ἔφερε ἕνα μεγάλο καζάνι καὶ τὸ γέμισε παλητάδερα. Ἐπειτα ἀνάψε φωτιά, ὥσπου

πύρωσαν καὶ κοκκίνισαν.

Τότε πῆρε τὸ μπουκαλάκι ὁ λόρδος καὶ ἔσπασε ἀπὸ τρεῖς σταλαγματιές μέσα στὰ σίδερα. Ἀμέσως τότε σίδερα καὶ καζάνι γινῆκαν μάλαμα.

Τὸ ὄνοιο ἐκεῖνο ἦταν ἡ «Κημέρια» τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Καὶ τὸ ὄνοιο αὐτὸ ἔχει πέτρινα δυνάμει, πὺ εἶπε καὶ ἂν ἀγγίξῃ, γίνεται ἀμέσως πεντακάθερο χρυσάφι.

Τὸ θηρίο ἐκεῖνο ἦταν ἡ «Κημέρια» τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Καὶ τὸ ὄνοιο αὐτὸ ἔχει πέτρινα δυνάμει, πὺ εἶπε καὶ ἂν ἀγγίξῃ, γίνεται ἀμέσως πεντακάθερο χρυσάφι.

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΤΥΡΑΝΝΩΝ

ΟΙ ΕΚΟΥΣΙΟΙ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΙ

Ὁ Διονύσιος τῶν Συρακουσῶν καὶ οἱ ἐχθροὶ του. Ἐνὰ περίεργο παλάτι. Τὸ ξύριμα τοῦ Τυράννου. Ζωὴ γεμάτη ἀγωνία καὶ φόβο. Ὁ Λουδοβίκος Π'ος καὶ τὸ ἀνάκτορο τοῦ Πλεσσίς-λε-Τούρ. Κιγκλιδώματα, τάφροι, πύργοι, φρουροί... Φράντσι, ὁ δικτάτωρ τῆς Παραγουάης. Πῶς ἔφευγε μέσα στὸ παλάτι του. Μιά περίεργη ἐθιμοτυπία. Ἡ ἀκρόασις κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἡ ἱστορία ἀναφέρει πολυάριθμα παραδείγματα ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι φοβόντουσαν τόσο πολὺ ὅτι θὰ τοὺς δολοφονήσουν ἢ θὰ τοὺς κάνουν κακὸ οἱ ἐχθροὶ τους, ὥστε κατεδίκαζαν τὸν ἑαυτό τους σ' ἐγκάθειροι καὶ σὲ ἀπομόνωσι, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ εἶνε ἀπρόσιτοι ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς των. Κατὰ κανόνα, ὅλοι σχεδὸν οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ ἦσαν τυράννοι, δικτάτορες γιὰ τὴν ἀσκήσασιν καὶ γιὰ τὰ ἐγκλήματα των, μισούμενοι ἀπὸ τοὺς υπηκόους των.

Ἔτσι, ὁ Διονύσιος Α', ὁ τυράννος τῶν Συρακουσῶν, ὁ πασιγνώστος ἀπὸ τὴν ἱστορία τοῦ Δάμωνα καὶ τοῦ Φοντίου, εἶχε κάνει, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς βασιλείας του, τόσα πολλὰ ἐγκλήματα, ὥστε ἔφευγε μὲ τὸν διαρκὲς φόβο μήπως δολοφονηθῇ. Γιὰ ν' ἀποφύγῃ λοιπὸν τὴν ἐκδίκησιν τῶν θυμάτων του, εἶχε χτίσει ἕνα σπῖτι, τὸ ὁποῖο πραγματικῶς δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο, παρὰ μιά τελεία φυλακή. Σὲ κανένα πολίτη δὲν ἐπετρέπετο νὰ πλησιάσῃ τὸ θλιβερὸ αὐτὸ παλάτι χωρὶς νὰ τοῦ γίνῃ προηγουμένως λεπτομερὴς σωματικὴ ἔρευνα. Ἀκόμα κι' ἡ γυναῖκα τοῦ Διονυσίου καὶ οἱ πῶς κοντινοὶ συγγενεῖς του ὑπεβλάλλοντο στὴν ἔρευνα αὐτή, ὁσάκις πῆγαιναν νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν στὴ φυλακὴ του! Γύρω ἀπὸ τὸ σπῖτι αὐτὸ, ὁ τυράννος εἶχε βάλεϊ καὶ εἶχαν ἀνοίξει μιά βαλεῖα καὶ πλατεῖα τάφρο, τὴν ὁποία ἐγέμισαν μὲ νερό. Ἔτσι, γιὰ νὰ μὴ κανεὶς μέσα, ἔπρεπε νὰ κατεβᾶσιν τὴν κινήσῃ γέφυρα, πὺ περνοῦσε πάνω ἀπὸ τὴν τάφρο. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ὁ Διονύσιος, ὁσάκις ἤθελε νὰ εἶνε ἡσυχὸς καὶ ἀσφαλὴς δὲν εἶχε παρὰ νὰ σηκώσῃ τὴν γέφυρα καὶ ν' ἀπομονωθῇ ἔτσι καὶ ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του καὶ ἀπὸ τὸν κόσμο ὅλοκληρο. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως, καθεὶ δὲν αἰσθανόταν ποτὲ τὸν ἑαυτό του ἀσφαλῆ. Ἐριπτοὶ φρουροὶ περιπολοῦσαν διαρκῶς στὰ περίγυρα τοῦ πύργου καὶ συνελάμβαναν κάθε ὑποπτό πρόσωπο. Μόνον τὲς τύψεις τῆς συνειδήσεως δὲν μποροῦσαν νὰ διώξουν οἱ φρουροὶ μέσα ἀπὸ τὴν καρδίαν τοῦ κυρίου τους!

Καὶ σὲ ὅλες τὲς πλευρὰς τοῦ πύργου, ἐφωδίασε τὰ παράθυρα καὶ τὲς πόρτες μὲ χοντὰ σιδερένια κάγκελα, σὲ ὅλους δὲ τοὺς τοίχους ἄνοιξε πολυμεῖς στρεφ. ἀπὸ τὲς ὁποῖες οἱ ἄνθρωποι τοῦ θὰ μπορούσαν νὰ σκοτώσουν ὅποιον θὰ τοῦμυσε νὰ πλησιάσῃ στὴν περιοχή τοῦ πύργου. Πίσω ἀπὸ τὰ ἀπρόσβλητα αὐτὰ τεῖχη, ζούσε ὁ ἐκούσιος φυλακισμένος, μὰ καὶ πάλι δὲν αἰσθανόταν ποτὲ τὸν ἑαυτό του ἀσφαλῆ. Ἐριπτοὶ φρουροὶ περιπολοῦσαν διαρκῶς στὰ περίγυρα τοῦ πύργου καὶ συνελάμβαναν κάθε ὑποπτό πρόσωπο. Μόνον τὲς τύψεις τῆς συνειδήσεως δὲν μποροῦσαν νὰ διώξουν οἱ φρουροὶ μέσα ἀπὸ τὴν καρδίαν τοῦ κυρίου τους!

Μόλις ὁ δικτάτωρ ζυμνοῦσε τὸ πρῶτο, ὁ ἀσκήτης ὑπηρετὴς τοῦ πῆγαινε ἕνα σμαδοῦρι καὶ ἕνα κανάτι γεμάτο μὲ νερό. Γεμῖς ἀμέσως μπόρσταν στὸν κύριό του τὸ σμαδοῦρι μὲ νερό, τὸ ὁποῖο ἔβραζε μπροστὰ του

τοῦ, εἶχε διατάξει νὰ κατεδαφισθοῦν ὅλα τὰ γειτονικά σπῖτια, εἰς ἀκτίνα πολλῶν ἐκατοντάδων μέτρων. Ἐκεῖ μέσα δὲ, στὸ θεώρατο αὐτὸ παλάτι, πὺ εἶχε γνωρίσει ἄλλοτε ἡμέρες λαμπρῶν τελετῶν καὶ ἐσθῶν, ζούσε τελείως ἔρημος καὶ ἀποκλεισμένος ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμο. Μαζὺ του κατοικοῦσαν μόνον ἡ ἀδελφὴ του καὶ τέσσερες ὑπηρετὲς του, ἕνας ἀράνης δηλαδὴ καὶ τρεῖς μιγάδες, στοὺς ὁποῖους εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη.

Μόλις ὁ δικτάτωρ ζυμνοῦσε τὸ πρῶτο, ὁ ἀσκήτης ὑπηρετὴς τοῦ πῆγαινε ἕνα σμαδοῦρι καὶ ἕνα κανάτι γεμάτο μὲ νερό. Γεμῖς ἀμέσως μπόρσταν στὸν κύριό του τὸ σμαδοῦρι μὲ νερό, τὸ ὁποῖο ἔβραζε μπροστὰ του

τοῦ, εἶχε διατάξει νὰ κατεδαφισθοῦν ὅλα τὰ γειτονικά σπῖτια, εἰς ἀκτίνα πολλῶν ἐκατοντάδων μέτρων. Ἐκεῖ μέσα δὲ, στὸ θεώρατο αὐτὸ παλάτι, πὺ εἶχε γνωρίσει ἄλλοτε ἡμέρες λαμπρῶν τελετῶν καὶ ἐσθῶν, ζούσε τελείως ἔρημος καὶ ἀποκλεισμένος ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμο. Μαζὺ του κατοικοῦσαν μόνον ἡ ἀδελφὴ του καὶ τέσσερες ὑπηρετὲς του, ἕνας ἀράνης δηλαδὴ καὶ τρεῖς μιγάδες, στοὺς ὁποῖους εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη.

Μόλις ὁ δικτάτωρ ζυμνοῦσε τὸ πρῶτο, ὁ ἀσκήτης ὑπηρετὴς τοῦ πῆγαινε ἕνα σμαδοῦρι καὶ ἕνα κανάτι γεμάτο μὲ νερό. Γεμῖς ἀμέσως μπόρσταν στὸν κύριό του τὸ σμαδοῦρι μὲ νερό, τὸ ὁποῖο ἔβραζε μπροστὰ του

τοῦ, εἶχε διατάξει νὰ κατεδαφισθοῦν ὅλα τὰ γειτονικά σπῖτια, εἰς ἀκτίνα πολλῶν ἐκατοντάδων μέτρων. Ἐκεῖ μέσα δὲ, στὸ θεώρατο αὐτὸ παλάτι, πὺ εἶχε γνωρίσει ἄλλοτε ἡμέρες λαμπρῶν τελετῶν καὶ ἐσθῶν, ζούσε τελείως ἔρημος καὶ ἀποκλεισμένος ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμο. Μαζὺ του κατοικοῦσαν μόνον ἡ ἀδελφὴ του καὶ τέσσερες ὑπηρετὲς του, ἕνας ἀράνης δηλαδὴ καὶ τρεῖς μιγάδες, στοὺς ὁποῖους εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη.

Μόλις ὁ δικτάτωρ ζυμνοῦσε τὸ πρῶτο, ὁ ἀσκήτης ὑπηρετὴς τοῦ πῆγαινε ἕνα σμαδοῦρι καὶ ἕνα κανάτι γεμάτο μὲ νερό. Γεμῖς ἀμέσως μπόρσταν στὸν κύριό του τὸ σμαδοῦρι μὲ νερό, τὸ ὁποῖο ἔβραζε μπροστὰ του

τοῦ, εἶχε διατάξει νὰ κατεδαφισθοῦν ὅλα τὰ γειτονικά σπῖτια, εἰς ἀκτίνα πολλῶν ἐκατοντάδων μέτρων. Ἐκεῖ μέσα δὲ, στὸ θεώρατο αὐτὸ παλάτι, πὺ εἶχε γνωρίσει ἄλλοτε ἡμέρες λαμπρῶν τελετῶν καὶ ἐσθῶν, ζούσε τελείως ἔρημος καὶ ἀποκλεισμένος ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμο. Μαζὺ του κατοικοῦσαν μόνον ἡ ἀδελφὴ του καὶ τέσσερες ὑπηρετὲς του, ἕνας ἀράνης δηλαδὴ καὶ τρεῖς μιγάδες, στοὺς ὁποῖους εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη.

Μόλις ὁ δικτάτωρ ζυμνοῦσε τὸ πρῶτο, ὁ ἀσκήτης ὑπηρετὴς τοῦ πῆγαινε ἕνα σμαδοῦρι καὶ ἕνα κανάτι γεμάτο μὲ νερό. Γεμῖς ἀμέσως μπόρσταν στὸν κύριό του τὸ σμαδοῦρι μὲ νερό, τὸ ὁποῖο ἔβραζε μπροστὰ του

τοῦ, εἶχε διατάξει νὰ κα

Η ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΡΩΜΑΙΑ ΕΥΓΕΝΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟ-

ΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο Ρωμαίος άρχων Φίλιππος έτοιμάζεται να αφήσει το παλάτι της 'Αλεξάνδρεια, όπου τον διάδοχος έπαρχο ο Αυτοκράτωρ Κόμμοδος. Τα μεσάνυχτα όμως, ενώ όλοι κοιμούνται, η νεαρά κόρη του Ευγενία, άγγελικη, όνειρικούς έμορφιάς, φεύγει κρυφά από το παλάτι του πατέρα της. Η Ευγενία έχει γίνει κρυφά χριστιανή και δεν μπορεί να έλθει με τους είδωλολάτρες γονείς της. Επιθυμεί να κλειστεί σε κάποιο μοναστήρι... Στο δρόμο όμως, μέσα στην έρημια και στο σκοτάδι, πέφτει στα χέρια μιας συμμορίας ληστών, που μπήκε στη Ρώμη για να λεηλατήσει τ' άρχοντικό του διπλού. Οι ληστές, χωρίς να ξέρουν ποιά είναι η όρατα νέα, την μεταφέρουν λιποθυμική ως το σπίτι της κι' ετοιμάζονται ν' άρξουν τη σφαγή και τη λεηλασία. Έξαιτίας όμως η Ευγενία συνέχισε, αντίλαμψαντες τον κίνδυνο και για να σώσει τους γονείς της, τρέχει στο πίσω μέρος του σπιτιού, πηδά στον κήπο, λύνει το μεγάλο τους σκύλο, τον 'Ηραίο, και τον εξαπολύει κατά των κακούργων. Ο 'Ηραίος ρίχνεται στους ληστές, πνίγει ένα-ένα όλους, εμνύει με τα γαυγίσματά του τους δούλους του σπιτιού. Έπακολουθεί τρομερό συμπόκη. Οι περισσότεροι ληστές κατακόπονται. Οι άλλοι τρέπονται σε φυγή. Ένας απ' αυτούς πέφτει, φεύγοντας, επάνω στην Ευγενία, τη ρίχνει κάτω και τοιμάζει να της θρηνάσει το κεφάλι με το ροπαλό του. Έξαιτίας όμως ρονείνεται κατά τρόπο μυστηριώδη. Ο πατέρας της νέας, φτάνοντας επί τόπου και βλέποντας την κόρη του λαλωμένη κάτω και χτυπημένη στο κεφάλι από την πτώση της, την μεταφέρει έντος του μεγάρου. Προκαλείται άμέσως ένας χειρουργός, ο οποίος δίνει την πληγή της και βεβαιώνει πως δεν εινε σοβαρή. Μ' ένα άδω φέμμα δικαιολογεί κατόπιν η Ευγενία το πως βρέθηκε έξω απ' το σπίτι μόλις έφτασαν οι ληστές...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου). Λίγο ύστερα η Ευγενία βυθίστηκε σε βαθύ ύπνο...

"Όλοι οι άλλοι έμειναν άγρυπνοι. Πλησίαζε η ημέρα. Δεν είχαν πειρά καιρό για ύπνο, έπειτα απ' όσα συνέβησαν.

Ο άρχων Φίλιππος δίνει μερικάς οδηγίες κι' αποστέλλεται στο δωμάτιό του με τη γυναίκα του, για ν' αναπαυθή λίγο, έπειτα απ' τη συμπλοκή με τους κακούργους.

"Όλα εινε έτοιμα πειρά για το ταξίδι. Δεν μπορούν να μείνουν στη Ρώμη. Ο άρχων έδωσε το λόγο του στον αυτοκράτορα πως θ' αναχωρούσε το πρωί.

Έπαιρνε πειρά να γλυκοχαράζει, όταν ο άρχων Φίλιππος έστειλε κι' έχλευσε εκ νέου το γυναικό. Το ξέγηγχε ότι δεν μπορούσε ν' αναβάλει το ταξίδι του και τον ρώτησε αν θά ήταν σε θέση η Ευγενία να υποστηρίξει ταλαιπωρίες του ταξιδιού αυτού.

Ο γιατρός καθήκονσε τον άρχοντα. Το ταξίδι θά έκανε καλό μάλλον στην κόρη του.

Άφρασαν την Ευγενία να κοιμηθή ήσυχα, κι' όταν πειρά βγήκε ο ήλιος, οι δούλοι άρχισαν να μεταφέρουν τα πράγματά σ' ένα μεγάλο πλοίο πουταν άραχμένο στον Τίβερι.

Η Ευγενία μεταφέρθη στο πλοίο πάνω σ' ένα φορείο για να μην ξυπνήσει.

Μά όσα κι' αν την μεταφεραν προσεκτικά, η νέα ζώνησε.

"Ανοίξε τα μάτια της, είδε το γα-

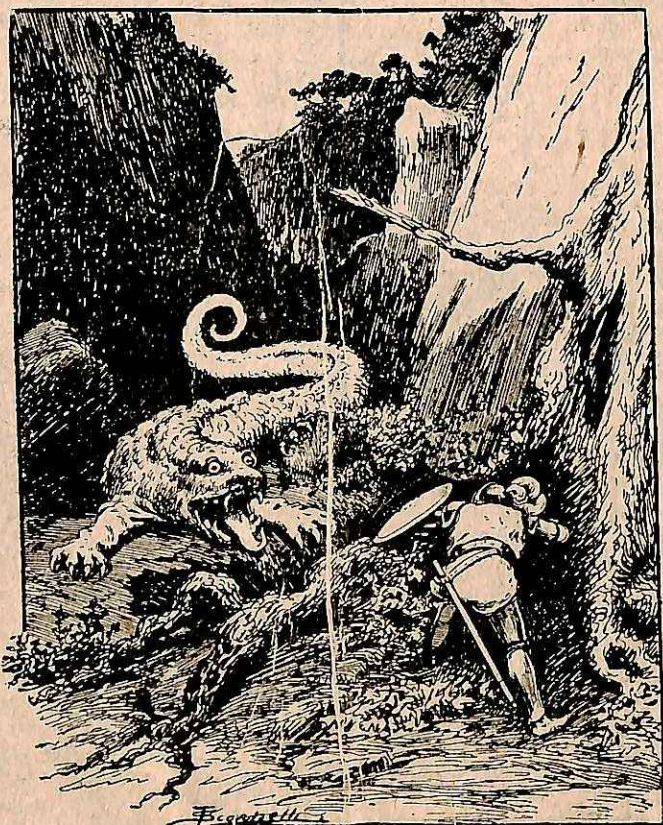
λάνο ούρανό της Ρώμης κι' άναστέναιζε.

Δεν τó θέλησε ο Θεός να εγκαταλείψει από τώρα τους γονείς της. Θά πήγαινε μαζί τους στην 'Αλεξάνδρεια κι' εκεί θ' αποφάσιζε πειρά όριστικά. Τόσο τó καλύτερο άλλωστε.

Υπήρχαν τόσα μοναστήρια γύρω στην πόλη αυτή, τόσα καταφύγια για τους χριστιανούς που πίστευαν σ' ένα και μόνο Θεό και στον Υιόν του, τον 'Ιησούν Χριστόν, που σταυρώθηκε για να σώσει τους ανθρώπους από τις αμαρτίες που τους βάραιναν!...

Η ημέρα ήταν ωραία. 'Ολόχρυσος ο ήλιος έλουζε την αιώνια πόλη...

Η Ευγενία ξανάκλεισε τα μάτια της και βυθίστηκε σε ρευθασμούς.

Είχε σκοτώσει σ' ένα άγριο φαράγγι της 'Ασίας έναν τρομερό δράκοντα...

"Ονειροπολούσε την ημέρα εκείνη, που ντυμένη μ' ένα φτωχικό γιγώνα θ' άφιέρωνε τη ζωή της ολοκληρή στην έξυπνότητά της νέας θρησκείας, της μόνης αληθινής θρησκείας...

ΣΤΗΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

Ο άρχων Φίλιππος, η οικογένειά του και η πολυάνθρωπη ακολουθία του, έγιναν δεκτοί στην 'Αλεξάνδρεια με μεγάλη πομπή κι' έσηπμήματα.

Ένα μαγευτικό μαρμαίνο παλάτι διετέθη για την εγκατάστασή του νέου έπαρχου, ένα παλάτι όνειρώδους πολυτελείας, περιβαλλόμενo από με-

γάλους κήπους, μέσα στους οποίους υπήρχαν χιλιάδες πουλιών, ζώα άγρια και ήμερα, άνθη και φυτά εξωτικά, αλάμματα, δεξαμενές και συντριβάνια από πορφύρεη, λιθόχια και αιώρες μετάξινης, κρεμασμένες από τὰ κλαδιά των δέντρων.

Στον κήπο αυτό περνούσε τις ώρες της η Ευγενία, τις πρώτες ημέρες της άφιξέως των στην 'Αλεξάνδρεια. Ξαπλωμένη σε μία αιώρα ανέπνεε τον μυρωμένο άέρα και σχεδίαζε τὰ της φυγής της.

Κάπου-κάπου η σκέψις της πετούσε στη Ρώμη.

Τις στιγμές αυτές τὰ μάγουλά της εδάφοντο κόκκινα, σαν τὰ άνθη της δάφνης.

Τιές και είχε άναδραγμάσει. Κάποτε είχε σκοτώσει μέσα σ' ένα άγριο φαράγγι της 'Ασίας έναν τρομερό δράκοντα...

Οι συνάδελφοί του τον εθαύμαζαν. Η καρδιά των γυναικών χτυπούσε από τη συγκίνησι όταν τον αντίκρυζαν...

Μά ο νέος αυτός μόνον την Ευγενία ελάτρευε. Την αγαπούσε μ' όλη τη δύναμη της καρδιάς του, χωρίς ν' αντιληφθή ότι έξαφνα η καρδιά της ωραίας κόρης είχε κλείσει για πάντα, ότι η νεαρή άρχοντοπούλα έπαψε να ενοιάφεται γι' αυτόν.

Τι είχε συμβή; Η Ευγενία είχε κατηχηθή εν τώ μεταξύ στο χριστιανισμό. Δεν την ενοιάφουν πειρά τὰ έγκόσμια. Θεωρούσε τον έρωτα ως κάτι τó βδελυρό και τó άπαισιό...

"Έτσι, έφυγε από τη Ρώμη, χωρίς να πονέσει καθόλου για τó χωρισμό της από τον νέο πολεμιστή.

Και τώρα που τον σκεφτόταν κάποτε, συνέρχονταν άμέσως, έπνιγε μέσα της τις νεανικές της όρμες και τους πόθους της και σταυροκοπούσαν με συντριβή...

"Ένα όνειρο, ένας πόθος, μία επιθυμία την άνησυχούσε πειρά: Να φύγει μακριά από την τύρθη του κόσμου, μακριά από τó παλάτι του πατέρα της, να ζήσει άσκητικά, άφιερωμένη για πάντα στον έπουράνιο Θεό.

Τέλος δεν άργησε να παρουσιαστή η εύκαιρία για την πραγματοποίησή του όνειρου της αυτούς...

Εκείνο που ικανοποιούσε κάπως την Ευγενία ήταν τó ότι ο πατέρας της, αν και είδωλολάτρης, δεν κατεδίωκε τους χριστιανούς της 'Αλεξάνδρειας, ενώ αντίθετως είχε κηρύξει άγριο διωγμό εναντίον των μάντεων και των 'Ιουδαίων.

Είς τους χριστιανούς άπηγορεύετο μόνον να ζούν μέσα στην 'Αλεξάνδρεια. Τὰ σπίτια τους και η φτωχικές καλύβες των βρισκόοντοσαν έξω από τὰ τείχη της πόλεως.

Η Ευγενία είχε την επιθυμία να επισκεφθή τον συνεισιγμένο αυτό των χριστιανών, πριν φύγει για πάντα από την 'Αλεξάνδρεια.

Ο νέος ήταν ωραίος σαν τον 'Αρη. Είχε λάβει μέρος σε πολλές έκστρα-

(Ακολουθεί).

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΟΤΕΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥ ΤΟΥ ΩΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Έπειτα από πέντε λεπτά πράγματι, ο γυιός του θυρωρού ξαναγύριζε κοντά στην Πετρίνα και της έλεγε:

—'Ο Ζάν έλαβε τó σημείωμά σας.

—'Οραία! Ευχαριστώ, κύριε. Προσπερ Ζιρόφ...

—Και αύριο;

—'Όπως είπαμε... Εγώ μία φορά δίνω τó λόγο μου...

Νά τί είχε γράψει η Πετρίνα στον Κοστακάλντ στο σημείωμά της:

"Ζάν, εσύ δεν μ' αγαπάς πειρά, μά εγώ σ' αγαπώ άκόμα... Και σου τó αποδεικνύω αυτό, φανερώνοντάς σου ένα μυστικό, για να τιμωρήσης έτσι δυό ανθρώπους που σε προδίδουν. Η Μαρκέλλα Ντυμπούκ, η γυναίκα σου, σε άπατά με τον κ. Καρρέρ. Αν θέλεις να λάβεις μία απόδειξη γι' αυτό, φύγε άμέσως τώρα από εκεί που βρισκεσαι, χωρίς να σε αντιληφθή κανείς, και γύρνε άμέσως στο σπίτι σου. Θά δής τότε ποιά ήταν πιό άξια να γίνη γυναίκα σου, εγώ ή η Μαρκέλλα Ντυμπούκ...

Ο Ζάν Κοστακάλντ, μόλις διέβασε τó σημείωμα αυτό, που ο Προσπερ τó είχε δώσει χωρίς να γίνη αντιληπτός από τó γραμματέα των άρχείων, μούγκρισε με λύσσα...

"Όστε η Μαρκέλλα Ντυμπούκ τον άπατούσε με τον κ. Καρρέρ; "Ω! όχι... Δεν ήταν δυνατό αυτό. Η Πετρίνα τη συκοφαντούσε! Έπρόκειτο, χωρίς άλλο, περί μιας τρομερής συκοφαντίας, την οποία είχε επινοήσει η παλιά του φίλη για να την εκδικηθή...

Συκοφαντία;... "Αν ήταν όμως αλήθεια...

Η Μαρκέλλα ήταν ωραία... και ο κ. Φαβιανός Καρρέρ αγαπούσε τις ωραίες γυναίκες... όπου κι' αν τις εύρισκε. Τά γούστα αυτού τού κ. δικαστού δεν ήταν καθόλου άγνωστα στους κατοίκους τού 'Ως...

"Όπωσδήποτε, είτε συκοφαντία ή η εύκαιρία για την πραγματοποίησή του όνειρου της αυτούς...

Εκείνο που ικανοποιούσε κάπως την Ευγενία ήταν τó ότι ο πατέρας της, αν και είδωλολάτρης, δεν κατεδίωκε τους χριστιανούς της 'Αλεξάνδρειας, ενώ αντίθετως είχε κηρύξει άγριο διωγμό εναντίον των μάντεων και των 'Ιουδαίων.

Είς τους χριστιανούς άπηγορεύετο μόνον να ζούν μέσα στην 'Αλεξάνδρεια. Τὰ σπίτια τους και η φτωχικές καλύβες των βρισκόοντοσαν έξω από τὰ τείχη της πόλεως.

Η Ευγενία είχε την επιθυμία να επισκεφθή τον συνεισιγμένο αυτό των χριστιανών, πριν φύγει για πάντα από την 'Αλεξάνδρεια.

Ο νέος ήταν ωραίος σαν τον 'Αρη. Είχε λάβει μέρος σε πολλές έκστρα-

—'Υποφέρω λίγο, κύριε, άπάντησε, και νά τó επιτρέπετε...

Ήταν πράγματι πολύ χλωμός και ο άρχειοφύλαξ πίστεψε πως ήταν άδύνατος.

Καλά, καλά, είπε. Πήγαινε, φίλε μου, μά βιάσου, γιατί η εργασία μας δεν προχωρεί και θά παραστήσω ανάγκη να εργαστούμε άργά άπόψε...

Ο Κοστακάλντ υποκλίθηκε και βγαίνοντας έξω, άρχισε να κατεβαίνει

τέσσερες-τέσσερες τις σκάλες που οδηγούσαν στην αούλη της φυλακής.

Διέσχισε την αούλη της φυλακής και μπήκε μέσα στο θυρωρείο, προσπαθώντας να φρίνεται γαλήνιος...

—Καλησπέρα, κύριε Ζιρόφ, είπε στο θυρωρό. Μου άνοίγετε τη μικρή πόρτα;

—Πολύ ευχαρίστως, κύριε Κοστακάλντ, άπάντησε εκείνος. Πολλοί νομίζουν ότι άνοίγετε τη μικρή πόρτα, αλλά εγώ ξέρω...

—Είμαι άδιάθετος...

—Τότε τó πράγμα αλλάζει... Μά πού εινε τó καπέλλο σας;

Και τον κούταζε περίεργα.

—'Αλήθεια... τó ξέχασα επάνω... Τόσο τó χειρότερο τότε... Δεν ξαναβγαίνω να τó βρῶ...

—Μά κάνει κρύο έξω...

—Μπᾶ! τó κεφάλι μου εινε φλογισμένο και τó κρύο θά μου κάνει καλό...

—'Όπως θέλετε.

Η πόρτα ήταν άνοιχτή και ο Ζάν άφαισε έξω...

Δεν έπρεχε, πετούσε. Χρειάστηκε μόλις δέκα λεπτά για να διασχίση ένα διάστημα για τó οποίο άλλστε έκανε πενήντα ολόκληρα λεπτά...

Εννιάμισή σήμεινε η ώρα στον 'Αγιο Κούριλλο, όταν έφτασε στην οδό 'Αρμπαλέτ, όπου βρισκόταν τó σπίτι του...

Η έκκλησία τού 'Αγίου Κυρίλλου. Εκεί, είχε παντρευτή πρό τριών μόλις μηνών...

Και τώρα η Μαρκέλλα...

"Όχι! "Όχι! "Όχι! Ήταν άδύνατον!...

"Αναγκάστηκε να σταθή, κρατώντας τó στήθος του με τὰ δυό του χέρια πριν εισχωρήση μέσα στο σπίτι του... Τού φαινόταν ότι η καρδιά του θά έσπαζε... ότι τó αίμα τού θά πεταγόταν από τὰ μάτια του... από τó στόμα του... απ' όλους του τούς πόρους...

Τέλος καθήσυχασε λίγο και μπήκε μέσα στο ύπνοστεγο τού σπιτιού του...

Φώς δέν φαινόταν πουθενά... ούτε επάνω... ούτε κάτω...

Αυτό φανέρωνε πως η Μαρκέλλα ήταν μόνη και πως η Πετρίνα την είχε συκοφαντήσει...

Η Μαρκέλλα θά είχε πια...

γιάσει... Η Μαρκέλλα θά κοιμόταν τώρα...

Μά γιατί ο Μαρκού δεν βρισκόταν στην είσοδο, όπου συνήθως περίμενε τον κύριό του;

Πού ήταν λοιπόν ο Μαρκού; "Εμπρός!...

Ο Κοστακάλντ έβγαλε τὰ παπούτσια του και άρχισε ν' ανεβαίνει σιγά σιγά τó σκάλο... Ούτε ένα φεύγετε άπόψε... Δεν εινε ακόμα έμβημα τού δέν άντηχούσε... Δεν έμοιαζε πειρά με άνθρωπο, έμοιαζε με σκιά...

"Όταν έφτασε στη μέση της σκάλας, τότε ένα ρίγος θανάσιμο διέσχισε όλο τού τó κορμί.

Μέσα στη σιωπή της νύχτας, ένας θόρυβος άλλόκοτος, στον όποιο δεν είχε συνηθίσει ως τότε, έφτασε σ' αυτά του... Ένας θόρυβος φιλημάτων... άνασταναγμών... παρώνων...

—Τώρα η δική σου σειρά, Μαρκέλλα... Η δική σου σειρά. Συμμερίστικες τó έγκλημα, θά συμμερίστης και την τιμωρία...

Και, σαλεύοντας τó πυρωμένο σίδερο στα χέρια του, τράβηξε προς τη γυναίκα του, που βρισκόταν γονατισμένη μπρος στο κρεβάτι...

(Ακολουθεί).

—Πούναι τó καπέλλο σας; ρώτησε ο θυρωρός της φυλακής και τον κούταζε περίεργα.

—Πώς θά εκδικηθώ...

—Δέκα η ώρα σήμαινε στο ρολόι τού 'Αγίου Κυρίλλου.

—Δεν φεύγετε, κύριε; φθόβρισε η Μαρκέλλα.

—'Από τώρα, αγαπημένη μου μικρούλα! άπάντησε ο δικαστής. "Ω! όχι!... Όχι άκόμα!...

Και τὰ άχόρταγα χείλη τού κ. Καρρέρ αναζητούσαν πάλι τὰ χείλη της νέας γυναίκας.

Έξαφνα όμως, έντελως άπροσδόκητα, η κάμαρη φωτίστηκε...

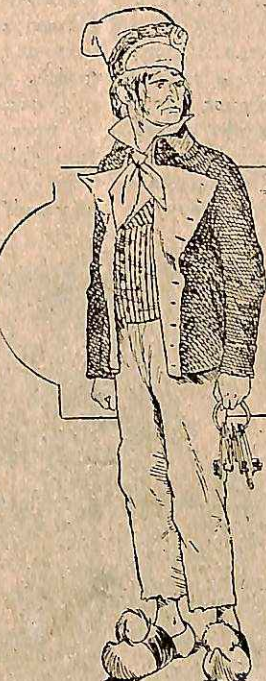
Με μία κλωτσιά, ο Κοστακάλντ είχε άνοίξει διάπλατα την πόρτα, τó πρωί τó μετανοιώνει και την έσφαισε.

Τό πρωί τó μετανοιώνει και την έκλεισε.

—Σήκω μάτια μ', σήκω φως μου, (σήκω λυγερή.

Σήκω, βάλε τὰ καλά σου κι' άψε στο χυρό, (χαρό, να σε δουν τὰ παλληκάρια να μαχαί- (ραβούν

να σε δώ κι' εγώ ο καυμένος να παρα- (γορηθώ...

Πούναι τó καπέλλο σας; ρώτησε ο θυρωρός της φυλακής και τον κούταζε περίεργα.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΜΑΝΩΛΗ

—Βρε Μανώλη, βρε λεβέντη, βρε (καλό παιδί,

—Όμορφη γυναίκα πώς κι' άλλος τη (θαρεί...

—Πού την είδες, πού την έβρεις, βρε (Γενίτσारे;

—Μέσα στο μπαξέ την είδα πού σεργ- (γιάνιζε.

—Σάν την είδες, σαν την έβρεις, έν- (τα φόραγε;

—Κόκκινο φουστάνι έφορε και λευ- (κή ποδιά.

—'Ο Μανώλης μεθυμένος τó έπίστεψε, (ή πήγε τó βραδυ στο σπίτι και την έ-

σφαξε.

—Τό πρωί τó μετανοιώνει και την έ- (κλεισε;

—Σήκω μάτια μ', σήκω φως μου, (σήκω λυγερή.

Σήκω, βάλε τὰ καλά σου κι' άψε στο (χυρό,

να σε δουν τὰ παλληκάρια να μαχαί- (ραβούν

να σε δώ κι' εγώ ο καυμένος να παρα- (γορηθώ...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ

Ο άστυνόμες της πλατείας της Παναγίας των Παρισίων. Ο άνθρωπος με τη χρυσή καρδιά. Ο κινήτριος και το παιδάκι που βρέθηκε στα σκαλοπάτια της εκκλησίας. Μία άπρόσπλη παραμύθι. Όπου η προσπάθεια τριών καλών ανθρώπων πάνε χαμένες. Μία πρότασις του κινήτριου. Το βαπτισμα μέσα στο άστυνομικό τμήμα. Νεκράναστασις. Ένας μέγας σοφός και μαθηματικός κ.τ.λ.κ.τ.λ.

ΟΝ προπερασμένο ακόμη αιώνα, δόγυρα από την Παναγία των Παρισίων, υπήρχαν κι' άλλες τέσσερες εκκλησίες, χτισμένες στη σκιά της μεγάλης αυτής μητροπόλεως, σαν παραρτήματα της. Η εκκλησία αυτής ήταν ο Άγιος Πέτρος των Βουδιών, ο Άγιος Αϊνιάν, ο Άγιος Διονύσιος—χτισμένη στο ίδιο μέρος όπου ο Άγιος αυτός είχε μαρτυρήσει—και ο Άγιος Ιωάννης ο Στρογγυλός.

Κατά το βράδυ μιάς ημέρας του Νοεμβρίου 1717, σκοτεινής και συννεφιασμένης, ο άστυνόμες της συνοικίας αυτής έφευγε από το γραφείο του, όπου είχε μείνει άργα, εργαζόμενος μόνος. Έπειδή δεν ήταν παιδά κανείς στο τμήμα, έκλεινε ήσυχα την πόρτα πίσω του, ενώ να πάει στο σπίτι του, όταν έξω από τον δισυθύεται προς αυτόν ένας ρυτιωμένος γεροντάκος, στο πρόσωπο του οποίου αναγνώρισε τον κινήτριον, τον Άγιον Ιωάννην του Στρογγυλού.

Ο κινήτριος, ο οποίος στο άριστό του χέρι κρατούσε ένα δέμα, μόλις έπληρώσει, έβγαλε με σεβασμό το μαύρο σκούφο του με την κόκκινη φούντα.

—Κύριε άστυνόμε, είπε με την πρεμούλιαρα φωνή του, έχω εδώ ένα μωρό που το βρήκα στα σκαλοπάτια της εκκλησίας μας. Μη ξέροντας τί να το κάνω, το έφερα σ' εσάς. Κατά τη γνώμη μου, είναι σε πολύ άσχημη κατάσταση...

Ο αντιπρόσωπος του νόμου συγκράτησε ένα κίνημα ανυπομονησίας και είπε:

—Τότε, μάρμπα Ρομπέν, καλύτερα θα κάνετε να το πάτε σε μία παραμύθι... Τί θέλετε να κάνω εγώ σ' αυτό το πράμα;...

«Αυτό το πράμα» ήταν το μωρό, ή λιχίας μόλις όλίγων ωρών, που ο άστυνόμες τώρα το εξέταζε με προσοχή και του οποίου η πελιδνή ύψη, τα παγωμένα χεράκια, ή αδύνατη και κομμένη αναπνοή, προανάγγελε τον προσεχή θάνατο.

Υπάρχουν μερικοί άνθρωποι, των οποίων ή συμπόνια για τους άλλους είναι τόσο μεγάλη, ώστε τους κάνει να υποφέρουν σ' αληθινά. Ένας απ' αυτούς ήταν και ο άστυνόμες. Η άπότημη συμπεριφορά του προς τον κινήτριον, ο τρόπος με τον οποίον απέστρεψε το πρόσωπό του απ' το μωρό δεν ήταν παρά προσπάθειες για να κατανικήσει την ευσπλαχνία του αυτής.

—Όστόσο, κύριε Άνσελμ, του είπε ο κινήτριος, δεν είναι τόσο καλό να πεθάνει έτσι...

—Να το αφήσω να πεθάνει! Να το αφήσω να πεθάνει! φώναξε ο άστυνόμες. Δεν αφήνουν ποτέ να πεθάνει σάν το σκυλί έναν μικρό χριστιανό... Μονάχα που δεν ξέρω τί να το κάνω... Μά έμαθα μέσα, για να μην κρυώνη το παιδί, και θα δώσω τί θα γίνει...

Καί, λέγοντας αυτά ο άστυνόμες, άνοιξε πάλι την πόρτα του τμήματος και άναψε τη λάμπη... Πήρε σε λίγο στα χέρια του το μωρό και άρχισε πάλι να το κυττάζει...

Φαινόταν πολύ άρρωστο και τίποτε δεν έσβησε σήν ύπν... Έξω από τα παράθυρα του γραφείου που έδωκε στο δρόμο, φάνηκε να περνά απέναντί του λαού με τον άσπρο της σκούφο.

Τί χαριτωμένο πινάκι θ' από τελούσε αυτό το σύμπλεγμα!...

—Ιωάννα! Κυρά Ιωάννα! φώναζε άμέσως ο άστυνόμες, δοκύντας προς το παράθυρο, το οποίο και άνοιξε. Έλα μέσα, κυρά Ιωάννα... Σ' εχει χρειάζομαι!

Χωρίς να ζητήσει περισσότερες εξηγήσεις, ή καλή γυναίκα στάθηκε, και, γυρίζοντας άμέσως πίσω, διευθύνθηκε προς την αλληγορία του άστυνομικού τμήματος...

Η κυρά Ιωάννα ήταν ή γυναίκα ενός τζαμτζή της οδού Μιζελ-Λέ-Κόντ, την οποία όλοι εκτιμούσαν για την καλосήνη της καρδιάς της.

Όταν μπήκε μέσα και είδε περιτίνους επρόκειτο, ύψωσε άναμνηστικά τους ώμους της. Τα παιδά!... Ω! πόσο καλά τα ήξερε εκείνη... Καί με

μια γρήγορη χειρονομία, με την πείρα της γυναίκας που πολλές φορές είχε βοήθει σε παρόμοια περιπτώσεις, ζήτησε να την βοηθήσει να μην έλθει στο έργο της, είχε κόψει μ' ένα ψαλίδι τα μαλλία του πουκάμισού του κι' έτοιμαζόταν να κόψει και της φανέλλας του...

Τί χαριτωμένο πινάκι θ' από τελούσε αυτό το σύμπλεγμα!... Τότε ο γέρο Ρομπέν, που ήταν γονατιστός μπρος στην κυρά Ιωάννα με τη μοτίλια της ρακής στο χέρι, σηκώθηκε άξαφνα. Από τη στιγμή που ο άστυνόμες είχε πει: «Δεν αφήνουν ποτέ να πεθάνει σάν σκυλί ένας κρύος χριστιανός...» μία ιδέα του βασάνισε το μυαλό... Χριστιανός... Μα ήταν ακόμα χριστιανός το μικρό αυτό;... Άφου δεν υπήρχε έλπίδα να σωθεί, έπρεπε τουλάχιστον να σώσουν την ψυχή του... Τώρα ο καλός κινήτριος δεν έκρατιόταν πεινά...

Η συνειδησίς του τον έδυσάνιζε... —Άφου, έτσι κι' έτσι είναι χαμένο, είπα, και άφου άσφαλας δεν είναι βαπτισμένος, πρέπει να το ραντίσουμε. —Ναι... έτσι πρέπει... είπαν μαζί ο άστυνόμες και ή κυρά Ιωάννα. Τότε ο κινήτριος, χωρίς να χάνει ούτε στιγμή, γιατί το παιδί φαινόταν σάν να μην ανάσπασε πεινά, πήρε στα χέρια του τη μοτίλια με το νερό...

—Αν, κατά τύχη, επιζήση, είπα ο άστυνόμες, το βαπτίζουμε κατόπιν κανονικά... Κυρά Ιωάννα, θα γίνει εγώ ο νονός του... Θέλεις να γίνεις εσύ ή νονά του;...

Η σύζυγος του τζαμτζή, ακούγοντας την πρότασι αυτή, έγινε κατακόκκινη από την περηφάνεια και έτραβήσε τριβώντας ακόμα πιο δυνατά τα πλευρά του μορού.

—Αυτό θα ήταν μεγάλη τιμή για μένα και για την οικογένειά μου... —Προσείνω, είπα τότε ο κινήτριος, να του δώσουμε ένα όνομα για να τ' αναγνωρίσει ο Άγιος Πέτρος, όταν παρουσιασθή στην πόρτα του Παλατίου.

—Ας το βαπτίσουμε τότε με το όνομα του Άγιου, στην πόρτα της εκκλησίας του οποίου βρέθηκε, είπα ο μέλλων ανάδοχος του.

Άμέσως, ο μάρμπα Ρομπέν, άρχισε να επιτελεί με το πιο ζωηρό θεοσευτικό αίσθημα την πράξη ή οποία έφτανε για να κάνει το μωρό χριστιανό και της οποίας μονάχα ή πρόθεσις πν έκανε ιερή... Έτσι, ο κινήτριος κατείχετο από την πιο ειλικρινή θρησκευτική συγκίνησι, όταν είπατε τα καθιερωμένα λόγια...

—Ιωάννης ο Στρογγυλός βαπτίζεται εν όνοματι του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος. —Αμήν! —άπάντησαν άμέσως οι δύο ανάδοχοί του.

Έξω από, μέσα στη θρησκευτική σιωπή που επικρατούσε, ακούστηκε, σαν το λάλημα μικρού πετεινού, μία διαπεραστική κραυγή, που τη συνόδευσε ένα έντονο κλαυθύρισμα... Ο έτοιμοθάνατος δεν είχε πεθάνει ακόμα... Καθώς τον έραντσαν με το νερό του βαπτίσματος, είχε ζυγνήσει από τον ύπνο που είχε πάρει μέσ' στην άγκυα της κυράς Ιωάννας και τον οποίο εκείνη είχε νομίσει για τη νύχτα του θανάτου... Ο νεοφώτιστος διαμαρτυρόταν τώρα με το κλαυθύρισμα του, γιατί το είχαν καταβάλει και το είχαν ανησυχήσει.

Μία τρελλή χαρά κατέλαβε άμέσως τους πατήρες του... Έξω από... Γελούσαν από τον ένθουσιασμό τους κι' έκαναν διάφορα άστεια... Είχε δυνατή κρασί το διαβόλοπαιδί!... Ο υπάρχμπα Ρομπέν προφύλαξε μάλιστα ότι μία μέρα θα γινόταν ο καλύτερος φάλλης της ένορίας... —Όσοι από λίγες στιγμές, ή γυναίκα του τζαμτζή έντελώς ήσυχη πεινά, του έβγαζε τα σπάργνα με πεσέτες και το τυλίξε μέσα στη μπλούζα με τη γούνα που φορούσε ή ίδια και την οποία έβγαλε από πάνω της. —Έπειτα, άφου τον έντυσε, σήκωσε θριαμβευτικά στα χέρια της τον Ιωάννην το Στρογγυλό και τον έπέδειξε, λέγοντας με περηφάνεια:

—Δεστέ τί χαριτωμένο που είναι! —Πολύ χαριτωμένο! άπάντησε ο ναστενάζοντας θλιβέρα ο άστυνόμες. Γιατί όμως αναστέναζε θλιβέρα ο καλός αυτός άνθρωπος;... Άλλοίμονο! Η αγαθή του καρδιά του έλεγε: εκείνη τη στιγμή σιγά-σιγά: «Τί έκανες;... Δεν ήταν καλύτερα να τ' αφήσεις να φύγει για τον άλλο κόσμο παρά να το κρατήσεις δια της βίας, εδώ κάτω;... Ένα παιδί που βρέθηκε στο δρόμο, το περίμενε ή φτώχεια, ή έρημια, ή περιφρόνησις... Σ' όλα αυτά τα κακά καταβίχθηκε και το παιδί αυτό ή ευαίσθησις σου;...»

Και ο εξαίρετος αυτός άνθρωπος κατηγορούσε τον εαυτό του για την ευσπλαχνία του. * * *

Όστόσο, το παιδί αυτό, που έκανε υπό τόσο βίβλιες συνθήκες την είσοδό του στη ζωή, έμελλε μία μέρα να λάμψη μέσα στην πρώτη σειρά των σοφών του κόσμου, να γίνει μέλος και πρόεδρος Άκαδημιών και ν' αποτελέσει μια δόξα της πατρίδας του. Βασίλεις και αυτοκράτορες, το θεωρούσαν τιμή τους να γίνουν φίλοι του και τιμωρισθέντος μεταξύ τους την ευνοία ποιος να τον έχη κοντά του στην Αύλη του...

Ο κ. Άνσελμς και ή κυρά Ιωάννα ούτε το ύποφαιζόντουσαν καν αυτό το βράδυ, που μ' ή έχοντας την σκληρότητα να το παραδώσουν στο Βεροκωμείο, το υιοθέτησαν ως αναδέξμετό τους... Μά, από ηλικίας έφτα χρόνων, το παιδί αυτό έφαινε τους διδασκάλους που με την αντίληψή του και την καταπληκτική εύφραση του, —Ολομνάχος, με τη βοήθεια μόνον των δημοσίων βιβλιοθηκών, έσπούδαζε να γίνει ένας από τους μεγάλους μαθηματικούς της εποχής...

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Ο ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ

Ποιος επενέθηκε πρώτος το φωνογράφο. Η έκδοσις ενός Γάλλου ποιητού προς την Άκαδημία. Όπου κανείς δεν ενδιαφέρεται. Γιατί ο Κρόδς δεν έπραγματοποίησε την εφεύρεσί του. Ο πρώτος φωνογράφος του Έδισσον. Οι άπιστοι Θωμάδες... Ο φωνογράφος στην Άκαδημία. Οι Άκαδημαϊκοί νομίζουν ότι πρόκειται περί άπάτης. Οι σύγχρονοι φωνογράφοι κ.τ.λ.

Όλοι, ή τουλάχιστον οι περισσότεροι, ξέρουν πως ο φωνογράφος είναι εφεύρεσις του μεγάλου Αμερικανού Θωμά Έδισσον. Πριν από τον Έδισσον όμως, κατά τις άρχες του 1877, ο περσικός σήμερα Γάλλος ποιητής Σαλ Κρόδς υπέβαλε στη Γαλλική Άκαδημία των Έπιστημών μια έκδοσι απειλής αποτυπώσεως και αποδόσεως ήχητικώς της φωνής και των μελωδιών. Η έκδοσις αυτή έστηριζέτο άκριβώς επί των ίδιων άρχων, έπαινο στις όποιες έβασίσθη και ο Έδισσον για να επιτύχη την εφεύρεσι του φωνογράφου. Αυστηρώς όμως κανένας δεν ενδιαφέρθηκε για την εφεύρεσι αυτή του Κρόδς, ό οποίος ήταν την εποχή εκείνη άσημος άδολος. Έτσι κι' ο ίδιος ό ποιητής, έπειδή ούτε χρήματα είχε, ούτε την άκατάλλητη θέλησι και έπιμονή του Έδισσον, δεν κατώρθωσε ούτε το σχετικό μνημόνιο να κατασκευάσει, ούτε να εφαρμογή πρακτικώς τις θεωρίες του.

Έντοιαμεταξύ ό Έδισσον, ό οποίος σχεδόν συγχρόνως είχε έπιδοθή στις ίδιες μελέτες με τον Κρόδς, έληξε τον Δεκέμβριο του 1877 το σχετικό πρόνομα μαθηματικά και διάφορες επιτηθείες. Τέλος, κατώρθωσε να επιτύχη μία οίκοτροφία στο Λίκευ Μαζαρίνου, όπου και έτελειώσε τις σπουδές του...

Αργότερα, όταν έγινε διάσημος, περιουσιαστικώς έφαρνα στη μέση και οι γονείς του, που ήταν πλούσιοι και σπληνίζοντα πρόσωπα. Μά αυτός δεν θέλησε να τους αναγνωρίσει ποτέ και ή μόνη του άγάπη ήταν ή κυρά Ιωάννα, γιατί ο κ. Άνσελμς είχε πεθάνει εν τώ μεταξύ. Έίπες κοντά της ός τις τελευταίες της ήμέρες...

Έως στο σημείο αυτό ο άναγνώστης να σταθή ξεφραγμένος και, προσπαθώντας να θυμηθή, να φαντασθή: «Ιωάννης ο Στρογγυλός... Μά εγώ δεν ξέρω κανέναν άνθρωπο με το όνομα αυτό, που να έγινε ένδοξος και σοφός!...»

Συγγνώμη, χίλιες φορές συγγνώμη, αγαπητοί μου άναγνώστα! Παραλείψαμε να σας πούμε πως ο μικρός εγκαταλειμμένος, όταν έγινε ένδοξος, θεώθηκε καλό να προσέβη στο μικρό του όνομα και το επώνυμο ν; Άλαμπέ, με το όποιο είναι σήμερα γνωστός ως μέγας μαθηματικός και σοφός...

μιο της εύρεσιτεχνίας και κατώρθωσε, άφου έπέφερε άκριβες τελειοποιήσεις στο άρχικό του σχέδιο, να κατασκευάσει τον πρώτο του φωνογράφο. Ο φωνογράφος αυτός, συγχρόνως με τους σημερινούς, είναι ότι θα ήταν και ο άνθρωπος της λιθικής εποχής παραβαλλόμενος με τους ανθρώπους του είκοστου αιώνα.

Άλλά, και μετά την πρακτική εφαρμογή της εύρεσιτεχνίας και κατώρθωσε, άφου έπέφερε άκριβες τελειοποιήσεις στο άρχικό του σχέδιο, να κατασκευάσει τον πρώτο του φωνογράφο. Ο φωνογράφος αυτός, συγχρόνως με τους σημερινούς, είναι ότι θα ήταν και ο άνθρωπος της λιθικής εποχής παραβαλλόμενος με τους ανθρώπους του είκοστου αιώνα.

Στο τέλος όμως κατωρθώθη να πευσθούν όλοι πως ή μυστηριώδης φωνή έβγαине πραγματικώς από το μικροσκοπικό εκείνο μηχανήμα και όχι από κανένα άνθρωπινο λάγρυμα. Έτσι ό φωνογράφος έγινε δεκτός με ένθουσιασμό και με τον καιρό κατέκτησε όλο τον κόσμο.

Σήμερα μάλιστα οι διάφοροι φορητοί και μη φωνογράφοι έχουν κατακτήσει τόσο πολυπληθείς και τόσο... άφρόντοι, ώστε πολλοί φτάνουν σε σημείο να καταρτώνται τον Έδισσον και την εφεύρεσί του!

Σήμερα μάλιστα οι διάφοροι φορητοί και μη φωνογράφοι έχουν κατακτήσει τόσο πολυπληθείς και τόσο... άφρόντοι, ώστε πολλοί φτάνουν σε σημείο να καταρτώνται τον Έδισσον και την εφεύρεσί του!

Σήμερα μάλιστα οι διάφοροι φορητοί και μη φωνογράφοι έχουν κατακτήσει τόσο πολυπληθείς και τόσο... άφρόντοι, ώστε πολλοί φτάνουν σε σημείο να καταρτώνται τον Έδισσον και την εφεύρεσί του!

Σήμερα μάλιστα οι διάφοροι φορητοί και μη φωνογράφοι έχουν κατακτήσει τόσο πολυπληθείς και τόσο... άφρόντοι, ώστε πολλοί φτάνουν σε σημείο να καταρτώνται τον Έδισσον και την εφεύρεσί του!

Σήμερα μάλιστα οι διάφοροι φορητοί και μη φωνογράφοι έχουν κατακτήσει τόσο πολυπληθείς και τόσο... άφρόντοι, ώστε πολλοί φτάνουν σε σημείο να καταρτώνται τον Έδισσον και την εφεύρεσί του!

Σήμερα μάλιστα οι διάφοροι φορητοί και μη φωνογράφοι έχουν κατακτήσει τόσο πολυπληθείς και τόσο... άφρόντοι, ώστε πολλοί φτάνουν σε σημείο να καταρτώνται τον Έδισσον και την εφεύρεσί του!

Σήμερα μάλιστα οι διάφοροι φορητοί και μη φωνογράφοι έχουν κατακτήσει τόσο πολυπληθείς και τόσο... άφρόντοι, ώστε πολλοί φτάνουν σε σημείο να καταρτώνται τον Έδισσον και την εφεύρεσί του!

Σήμερα μάλιστα οι διάφοροι φορητοί και μη φωνογράφοι έχουν κατακτήσει τόσο πολυπληθείς και τόσο... άφρόντοι, ώστε πολλοί φτάνουν σε σημείο να καταρτώνται τον Έδισσον και την εφεύρεσί του!

Σήμερα μάλιστα οι διάφοροι φορητοί και μη φωνογράφοι έχουν κατακτήσει τόσο πολυπληθείς και τόσο... άφρόντοι, ώστε πολλοί φτάνουν σε σημείο να καταρτώνται τον Έδισσον και την εφεύρεσί του!

Σήμερα μάλιστα οι διάφοροι φορητοί και μη φωνογράφοι έχουν κατακτήσει τόσο πολυπληθείς και τόσο... άφρόντοι, ώστε πολλοί φτάνουν σε σημείο να καταρτώνται τον Έδισσον και την εφεύρεσί του!

Σήμερα μάλιστα οι διάφοροι φορητοί και μη φωνογράφοι έχουν κατακτήσει τόσο πολυπληθείς και τόσο... άφρόντοι, ώστε πολλοί φτάνουν σε σημείο να καταρτώνται τον Έδισσον και την εφεύρεσί του!

Σήμερα μάλιστα οι διάφοροι φορητοί και μη φωνογράφοι έχουν κατακτήσει τόσο πολυπληθείς και τόσο... άφρόντοι, ώστε πολλοί φτάνουν σε σημείο να καταρτώνται τον Έδισσον και την εφεύρεσί του!

Σήμερα μάλιστα οι διάφοροι φορητοί και μη φωνογράφοι έχουν κατακτήσει τόσο πολυπληθείς και τόσο... άφρόντοι, ώστε πολλοί φτάνουν σε σημείο να καταρτώνται τον Έδισσον και την εφεύρεσί του!

Σήμερα μάλιστα οι διάφοροι φορητοί και μη φωνογράφοι έχουν κατακτήσει τόσο πολυπληθείς και τόσο... άφρόντοι, ώστε πολλοί φτάνουν σε σημείο να καταρτώνται τον Έδισσον και την εφεύρεσί του!

Σήμερα μάλιστα οι διάφοροι φορητοί και μη φωνογράφοι έχουν κατακτήσει τόσο πολυπληθείς και τόσο... άφρόντοι, ώστε πολλοί φτάνουν σε σημείο να καταρτώνται τον Έδισσον και την εφεύρεσί του!

ΙΣΤΟΡΙΚΑ

Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΣΤΡΑΤΗΓΟΙ ΤΟΥ

Ο Μέγας Ναπολέων είχε προσκαλέσει κάποτε σε γεύμα τους στρατηγούς του. Ός όραν του γεύματος είχε όρσει τις τις δύο μετά το μεσημέρι.

Μόλις έφτασε ή φοσημένη ώρα άκριβώς, ό Ναπολέων, βλέποντας ότι οι προσκεκλημένοι του δεν είχαν φανή, χωρίς να τους περιμένη καθόλου, διέταξε να του φέρουν το φαγητό και σε δέκα λεπτά είχε τελειώσει.

Τη στιγμή άκριβώς που ο αυτοκράτωρ σηκωνόταν από το τραπέζι, μπήκαν κι' οι στρατηγοί, ό ένας μετά τον άλλο. Ο Ναπολέων τους έβριζε τότε ένα βλέμμα επιτιμητικό και με φωνή επιτακτική τους είπε:

—Κύριοι, ή ώρα του γεύματος πέρασε πειά κι' άρχίζει ή ώρα της εργασίας...

Και ό άτυχος στρατηγόι ύποχρεώθηκαν να συνεργασθούν μαζί του, ως το βράδυ, για χίλια δυό ζητήματα... θεοσημειώσι!...

Και ό άτυχος στρατηγόι ύποχρεώθηκαν να συνεργασθούν μαζί του, ως το βράδυ, για χίλια δυό ζητήματα... θεοσημειώσι!...

Και ό άτυχος στρατηγόι ύποχρεώθηκαν να συνεργασθούν μαζί του, ως το βράδυ, για χίλια δυό ζητήματα... θεοσημειώσι!...

Και ό άτυχος στρατηγόι ύποχρεώθηκαν να συνεργασθούν μαζί του, ως το βράδυ, για χίλια δυό ζητήματα... θεοσημειώσι!...

Και ό άτυχος στρατηγόι ύποχρεώθηκαν να συνεργασθούν μαζί του, ως το βράδυ, για χίλια δυό ζητήματα... θεοσημειώσι!...

Και ό άτυχος στρατηγόι ύποχρεώθηκαν να συνεργασθούν μαζί του, ως το βράδυ, για χίλια δυό ζητήματα... θεοσημειώσι!...

Και ό άτυχος στρατηγόι ύποχρεώθηκαν να συνεργασθούν μαζί του, ως το βράδυ, για χίλια δυό ζητήματα... θεοσημειώσι!...

Και ό άτυχος στρατηγόι ύποχρεώθηκαν να συνεργασθούν μαζί του, ως το βράδυ, για χίλια δυό ζητήματα... θεοσημειώσι!...

Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΕΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΣ

Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ένα τεράστιο μηχανικό έργο. Έξη χρόνια για να στηθῇ μία γέφυρα. Η πάλη τῶν ἀνθρώπων με τὰ στερῆα τῆς φύσεως. Η τρεμερὲς θύελλα στὸ στέμιο τοῦ ποταμοῦ Ταϊῦ. Η τραγικὴ νύχτα τῆς καταστροφῆς. Η θύελλα καταστρέφει τὴ γέφυρα. Τὸ τρομερὸ κενό. Μία ἀμαρτωλοειδὴς πού καταποντίζεται στὰ βάθη τοῦ ποταμοῦ μαζί με τοὺς 200 ἐπιβάτες τῆς κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Η ἡλιόλουστη ἡμέρα τοῦ Μαΐου τοῦ 1878, ἔγιναν, στὴν Ἀγγλία, μετὰ ἀπὸ ἐπιστημονικὰ, τὰ ἐγκαινία μίας μεγάλης σιδηροδρομικῆς γερύρας στὸν ποταμὸ Ταϊῦ. Η κατασκευὴ τῆς, πού διήρκεσε ἕξη ὁλόκληρα χρόνια, συνάντησε ἀνάρρηκτες δυσκολίες. Οἱ καλύτεροι Ἀγγλοὶ μηχανικοὶ χρησιμοποιήθηκαν στὸ τεράστιο αὐτὸ ἔργο, γιατί ἡ γέφυρα ἔπρεπε νὰ στηθῇ στὸ στέμιο ἀκρίβως τοῦ ποταμοῦ Ταϊῦ, πού ἔχει πλάτος 3.000 μέτρων, γιὰ νὰ ἐνώσῃ τὴ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ τοῦ Ἑδιμβούργου καὶ τοῦ Ντούντη.

Ἀναρίθμητα ἦσαν τὰ ἐμπόδια πού ἐπρόβαλε ἡ φύσις σ' αὐτὴ τὴν ἐπιχείρηση. Τὸ ποτάμι σ' αὐτὸ τὸ μέρος εἶνε μᾶλλον μιά προεκβολὴ τῆς ὁλάσσης καὶ εἶνε τόσο βαθύ, ὥστε μποροῦν νὰ πλέουν ἐκεῖ καὶ τὰ μεγαλύτερα βαπόρια, τὸ δὲ ρεύμα ἔχει ἐξαιρετικὴ ταχύτητα. Σ' ὅλα αὐτὰ, πρέπει νὰ προσθέσῃ κανεὶς καὶ τὸ κλίμα τοῦ τόπου, πού εἶνε τόσο τραχύ. Ὡστε, καθ' ὅλες τῆς ἐποχῆς τοῦ ἔτους ξεσποῦν ἀγριοὶ λαίλαπες.

Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, τὴ σκέψη τῆς γεφύρας ἔπρεπε νὰ μελετηθοῦν μέχρι τῆς τελευταίας των λεπτομερειῶν. Δὲν ἔπρεπε μόνον νὰ ὁποιοποιήσῃ τὴν βάρη πού θὰ μπορούσε νὰ σηκώνῃ, ἀλλὰ ἡ ἀντίστασις πού θὰ μπορούσε νὰ προβάλλῃ ἐναντίον τῶν στοιχείων τῆς φύσεως. Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς κατασκευῆς τῆς, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ 1872 ὡς τὸ 1878, θύελλες τόσο ἀγριοὶ ἔχουν ξεσπάσει, ὥστε οἱ ἐργάται μάλιστα πάντε ἡ ἕξη μῆρες, τὸ μῆνα μπορούσαν νὰ ἐργάζωνται. Δυὸ φορές, μάλιστα, ὁ λαίλαψ ἀπέκρινε νὰ καταστρέψῃ ὅλες τὴν ἔργα πού εἶχε συντελεσθῇ. Κατὰ τὸ φθινόπωρο τοῦ 1872, μιά ἀνεμοθύελλα, πού βάσταζε τρεῖς βδομάδες ὁλόκληρες, ἐκτόξευε ἐντέλως τὴς ἐργασίες καὶ στὴ 2 Φεβρουαρίου 1877, ὅταν ἡ γέφυρα ἦταν ἐντέλως ἑτοιμὴ, μιά θύελλα πρωτοφανοῦς ἀγριότητος ἀπέσπασε πολλὰ ἀπὸ τὰ πόδια τῆς γεφύρας καὶ τὰ ἔριξε μέσ' στὸ ποτάμι.

Τέλος, ὅσο ἀπὸ ἕξη χρόνια, ἡ γέφυρα ἦταν ἐντέλως ἑτοιμὴ. Εἶχε μήκος 3.155 μέτρων καὶ ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα ἀξιοθαύμαστα μηχανικὰ ἔργα τοῦ κόσμου ὁλοκληρωμένα. Οἱ στυλοὶ τῆς στηρίζονταν ὡς ἐπὶ τὴ πλείστον ἀπὸ τὸν βράχον. Στὴ μέση μόνον, ὅπου τὸ ποτάμι ἦταν παντοῦν βαθύ, ἀναρτήθηκαν νὰ ῥιζοῦν μέσα στὸ νερὸ τετραπύλους ὄγκους ἀπὸ μπετόν, γιὰ νὰ στηριχθοῦν τὰ θεμελίωτά τῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἔπρεπε ἡ γέφυρα νὰ βρισκοῦν ἀκριβὰ ὑψηλὰ πάνω ἀπὸ τὸ ποτάμι, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ περάσουν ἀπὸ κάτω καὶ τὰ μεγαλύτερα πλοία, τὴν ἔστησαν σὲ ὕψος 27 μέτρων πάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ. Ἐπὶ οἱ δύο στυλοὶ τῆς

μέσης, οἱ ψηλότεροι ἀπ' ὅλους, εἶχαν ὕψος 56 μέτρων. Η δαπάνη γιὰ τὴν ἀποπεράτωσις τοῦ τεραστίου αὐτοῦ μηχανικοῦ ἔργου ἔφθασαν τὰ 9 εκατομμύρια φράγκα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Καὶ ὅμως ἡ γέφυρα ἦταν πόσο στενὴ, ὥστε μιά μόνον σιδηροδρομικὴ γραμμὴ περνοῦσε ἀπὸ πάνω τῆς.

Τὰ μηχανικὰ κέντρα τῆς Ἀγγλίας ἦσαν ἐνθουσιασμένα μὲ τὸ νέο αὐτὸ ἔργο, τὸ ὁποῖο γυρετοῦσαν ὡς μοναδικὸ στὸν κόσμον. Μία μονάχα φωνὴ

τοῦ τῆς πρὸ μεγάλης καὶ τρομερῆς σιδηροδρομικῆς καταστροφῆς τῶν αἰώνων.

Στις 28 Δεκεμβρίου 1879, στὴς 4 μ. μ., τὸ ταχυτὸ ταξιδιωτικὸ τραῖν, ἐξαιρετικὰ γεμάτο, ἔφθασε ἀπὸ τὸ Ἑδιμβούργο γιὰ τὸ Ντούντη. Ἦταν Κυριακὴ καὶ ἔφερε μέσ' στὰ ἕξη βαγόνια τοῦ διακόσιους ἐπιβάτες.

Καθ' ὅλη τὴν ἡμέρα ἀγρία καταιγὶς ἐπικρατοῦσε, ἡ ὁποία, τὸ ἀπόγευ-

αἰδοποίησαν σχετικῶς... Ἐδαίωσαν ὅτι ἔχουν ἰδῇ, ἐνῶ τὸ τραῖν διέσχισε τὴ γέφυρα, μιά ζωηρὴ καὶ ἔξαρνη λάμψη, καὶ ὅτι εἶχαν ἀκούσει, παρ' ὅλο τὸν πάταγο τοῦ λαίλαπος, ἕνα τρομακτικὸ τρίξιμο.

Ἀμέσως ὁ σταθμάρχης προσπάθησε νὰ συνεννοηθῇ τηλεγραφικῶς μετὰ τὸ σταθμάρχην τοῦ σταθμοῦ τῆς νοτίου ἀκρῆς τῆς γεφύρας, (τηλέφωνα δὲν ὑπῆρχαν ἐκεῖνὴ τὴν ἐποχὴ), μὰ κανεὶς δὲν τοῦ ἀπαντοῦσε, γιατί τὰ τηλεγραφικὰ σύρματα τὰ εἶχε ἀρπάξει ὁ ἀνεμός.

Ἀμέσως ἕνας ἀπερίγραπτος πανικός ἐκυρίωνε τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ σταθμοῦ, οἱ ὁποῖοι εἰδοποίησαν ἀμέσως τὸν ἀρχισταθμάρχην τοῦ Ταϊῦ. Αὐτὸς μπῆκε τὴν ἴδια στιγμή σὲ μιά ἀνταρρακτικὴ καὶ, μετὰ ἕνα τέταρτο, βρισκόταν στὴ γέφυρα.

Παρ' ὅλη τὴν τρομερὴ καταιγίδα, ἡ ἀνταρρακτικὴ προχωροῦσε μὲ προσοχὴ ἐπάνω στὴ γέφυρα. Μὰ μάλιστα ἔκανε ἕνα χιλιόμετρο καὶ ἔφθασε στοὺς πρώτους στυλοὺς τῆς μέσης, ὁ μηχανικός ὅσοις τὰ φέρεται τόσο ἀπότομα, ὥστε λίγο ἔλειψε νὰ τὴν ἐκτροχιάσῃ. Εἶχε δὴ, κάτω ἀπ' τὸ φῶς τοῦ φεγγαίου, ἕνα τρομακτικὸ βάρβαρο νὰ χάσκη μπροστὰ του... Ἡ μέση τῆς γεφύρας δὲν ὑπῆρχε περὶ. Ὁ λαίλαψ εἶχε γκρεμίσει τρεῖς ἀπὸ τοὺς κεντρικοὺς στυλοὺς τῆς, τοὺς πρὸς τὸν ποταμὸν, καὶ ὅσοι ἡ ἀμαρτωλοειδὴς εἶχε ἐκφανεῖ δονοῦν μέσα στὸ βάρβαρο...

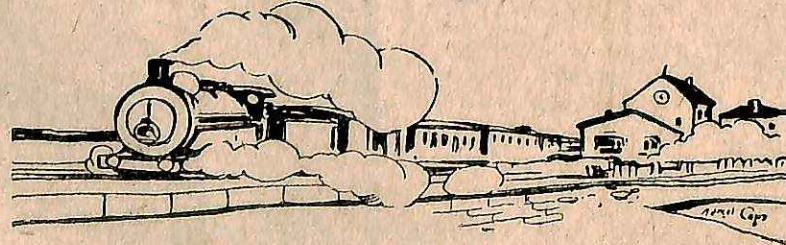
Ἡ κατάρρευσις ἔπρεπε νὰ εἶχε συντελεσθῇ λίγα λεπτὰ προτοῦ περάσῃ ἡ ἀμαρτωλοειδὴς, γιατί ἕνα τέταρτο προηγουμένως ὁ φύλαξ τῶν γραμμῶν εἶχε διασχίσει ὁλόκληρὴ τὴ γέφυρα, ἡ ὁποία ἀκόμα δὲν εἶχε πάθει τίποτα... Ἐπὶ ὁ μηχανικός τῆς ταξιδιωτικῆς ἀμαρτωλοειδὴς, θὰ εἶδε ἔξω ἀπὸ μπροστὰ του νὰ χάσκη τὸ κενό... Θὰ σταμάτησε ἴσως τὴ μηχανὴ τοῦ, μὰ τὰ βαγόνια πού ἦσαν γεμάτα ἐπιβάτες, δὲν ἦσαν δυνατόν περὶ νὰ σταθοῦν, καὶ, τραβώντας μετὰ τὴν κατηγμένη ταχύτητα ἐμπρός, κατέρρευσαν μέσα στὸ βάρβαρο...

Τὴν πρώτη στιγμή, ὅσοι βρισκόντουσαν μέσα στὴ μηχανὴ τοῦ σταθμοῦ τοῦ Ταϊῦ, νόμισαν ὅτι ἡ ἀμαρτωλοειδὴς βρισκόταν ἀκόμα στὴν ἄλλη μεριὰ τῆς γεφύρας, γιατί τοὺς φάνηκε ὅτι διέκριναν ἕνα κόκκινο φῶς. Μὰ γρήγορα βγῆκαν ἀπὸ τὴν πλάνη του γιατί τὸ φῶς αὐτὸ ἦταν ἕνας φάρος τοῦ Ταϊῦ. Ἡ ἀμαρτωλοειδὴς βρισκόταν περὶ μέσα στὴν ἄβυσσο, μαζί με ὅλους τοὺς ἐπιβάτες τῆς καὶ τὸ προσωπικὸ τῆς... Κανεὶς δὲν εἶχε σωθῇ.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, οὔτε μποροῦσαν καὶ νὰ σκεφθοῦν νὰ βοηθήσουν ὅσους εἶχαν τυχόν σωθῇ. Ἡ θύελλα λυσσομανοῦσε μὲ πρωτοφανὴ ἀγριότητα. Ἦταν ἐξ ἄλλου ἀδύνατο νὰ βρισκόταν κανεὶς στὴ ζωὴ, γιατί τὸ ποτάμι σ' αὐτὸ τὸ μέρος εἶχε εἰς μέτρων βάθος. Μόλις τὴ νύχτα, ὅταν ὁ ἀνεμός ἐκόπασε κάπως, μπόρεσαν

Ὁ Γάλλος σατυρικός ποιητὴς Πιρόν

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

(Απὸ τὰ Σατυρικά φύλλα ἔξω τοῦ κόσμου)

Ὁ καθηγητὴς στὸ μαθητῇ, ἀφ' οὗ ἔδωκε μιά ἐπιστολὴν τοῦ πατέρα του γραμμένη στὴ δημοτικὴ:
—Μαῖοί μου, ὁ πατέρας σου εἶνε μαλλιαρός;
Μαθητῇς. —Μάλιστα, κ. καθηγητά. Εἶνε... παπᾶ!

—Ὅσο ἀπέχει τὸ χωριὸ σου ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα;
—Τρεῖς ὥρες.
—Μὲ τὰ πόδια;
—Ὅχι, μὲ τὸ ρολόι!

Ὁ σὺ ζῶ γας. — Ἀπόψε ὄνειρεθῇ ὅτι καὶ ἐμεῖς ἕνα θαυμάσιο ὄμοιο. Τί σημαίνει αὐτό;
Ὁ σὺ ζῶ γας. — Ἀπλούστατα, ὅτι... ὄνειρεθῇ καὶ ἐμεῖς!

Ἐκείνη. — Εἶπατε ὅτι μὲ ἀγαπάτε... Ὡστε λοιπὸν νὰ μὲ πᾶρετε γυναῖκα σας;
Ἐκείνος. — Μὰ, γιατί ἀλλάζετε κοῦδέντα, δεσποινίς;

—Δεσποινίς, σὰς ἀγαπᾶ μέχρι παραρροῦντος.
—Ἐν τούτῳ περιπτώσει, ἀπευθυνθῇ στὸν πατέρα μου. Εἶνε... φρενολόγος!

Ὁ πατέρας. — Καλλονὴ, βέβαια, δὲν εἶνε ἡ κόρη μου, ἀλλ' ἔχει 300.000 δραχμὲς προίκα, ἔχει ἕνα υἱὸν τὸν ὁποῖον θὰ κληρονομήσῃ καὶ ἔχει ἀκόμα...

Ὁ ὑπόψιφος γαμπρός. — Ἐξαιολογῆσατε, παρακαλῶ... Ὅσο πάει καὶ γίνεται... ὠραιότερη!

—Τί σοῦ εἶπε ὁ πατέρας μου, ὅταν τοῦ εἶπε ὅτι μὲ συλλογίζεσαι ὅλη τὴ νύχτα καὶ δὲν μπορεῖς νὰ κοιμηθῇς;
—Μοῦ ἐπρότεινε... θέμις νυκτοφύλακος στὸ ἐργαστάσιό του!

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἐν τῇ ῥῆμτι τοῦ λόγου του σὲ μιά δίχην ἐπὶ φόνῳ:
—Ὁ κ. συνήγορος ἀντετάχῃ με ὅλας τὰς δυνάμεις του κατὰ τῆς θανατικῆς ποινῆς. Εἰμαι ὅμως βέβαιος ὅτι, ἐάν αὐτὸς ἐδολοφονεῖτο, θὰ... ὁμιλοῦσε ἀσφαλῶς εἰς ἄλλον τόνον σήμερον!

Ὁ ὑπερήτης. — Σὰς συγχαίρω γιὰ τὴ σημερινὴ ἐπέτειο...
Ὁ κύριος. — Ποιὴν ἐπέτειο, παιδί μου;
Ὁ ὑπερήτης. — Σὰν σήμερον... μῆκα στὴν ὑπερησία σας!

Ὁ πατέρας. — Ἀπὸ σήμερον, παιδί μου, πρέπει νὰ κάθῃς στὸ χεῖρ. Βλέπεις ὅτι ἔσπασα τὸ χεῖρ μου καὶ δὲν μπορῶ νὰ σὰς δειρῶ!

Ὁ πατέρας. — Ἀπὸ σήμερον, παιδί μου, πρέπει νὰ κάθῃς στὸ χεῖρ. Βλέπεις ὅτι ἔσπασα τὸ χεῖρ μου καὶ δὲν μπορῶ νὰ σὰς δειρῶ!

Ὁ πατέρας. — Ἀπὸ σήμερον, παιδί μου, πρέπει νὰ κάθῃς στὸ χεῖρ. Βλέπεις ὅτι ἔσπασα τὸ χεῖρ μου καὶ δὲν μπορῶ νὰ σὰς δειρῶ!

—Γιάννη, θέλεις νὰ πάω τὸ μπαλάντσο καὶ νὰ ρθῶ;
Ὁ Γιάννης. — Ἀφῆσ με μοναχό, μπαμπά... Τὰ καταρρέουν καὶ χωρὶς μπαλάντσο.

Ὁ μικρὸς στὴν ἀδελφῇ του, στὴν ὁποία εἶχαν δώσει ἕνα μῆλο:
—Ἄννα, θέλεις νὰ παίξουμε τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Εὐά;
—Πῶς γίνεται αὐτὸ τὸ παιχνίδι;
—Σὺ νὰ μὲ ξεγελᾷς μετὰ τὸ μῆλο καὶ ἐγὼ νὰ τὸ φάω!

—Ἄννα, θέλεις νὰ παίξουμε τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Εὐά;
—Πῶς γίνεται αὐτὸ τὸ παιχνίδι;
—Σὺ νὰ μὲ ξεγελᾷς μετὰ τὸ μῆλο καὶ ἐγὼ νὰ τὸ φάω!

—Ἄννα, θέλεις νὰ παίξουμε τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Εὐά;
—Πῶς γίνεται αὐτὸ τὸ παιχνίδι;
—Σὺ νὰ μὲ ξεγελᾷς μετὰ τὸ μῆλο καὶ ἐγὼ νὰ τὸ φάω!

—Ἄννα, θέλεις νὰ παίξουμε τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Εὐά;
—Πῶς γίνεται αὐτὸ τὸ παιχνίδι;
—Σὺ νὰ μὲ ξεγελᾷς μετὰ τὸ μῆλο καὶ ἐγὼ νὰ τὸ φάω!

—Ἄννα, θέλεις νὰ παίξουμε τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Εὐά;
—Πῶς γίνεται αὐτὸ τὸ παιχνίδι;
—Σὺ νὰ μὲ ξεγελᾷς μετὰ τὸ μῆλο καὶ ἐγὼ νὰ τὸ φάω!

—Ἄννα, θέλεις νὰ παίξουμε τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Εὐά;
—Πῶς γίνεται αὐτὸ τὸ παιχνίδι;
—Σὺ νὰ μὲ ξεγελᾷς μετὰ τὸ μῆλο καὶ ἐγὼ νὰ τὸ φάω!

—Ἄννα, θέλεις νὰ παίξουμε τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Εὐά;
—Πῶς γίνεται αὐτὸ τὸ παιχνίδι;
—Σὺ νὰ μὲ ξεγελᾷς μετὰ τὸ μῆλο καὶ ἐγὼ νὰ τὸ φάω!

—Ἄννα, θέλεις νὰ παίξουμε τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Εὐά;
—Πῶς γίνεται αὐτὸ τὸ παιχνίδι;
—Σὺ νὰ μὲ ξεγελᾷς μετὰ τὸ μῆλο καὶ ἐγὼ νὰ τὸ φάω!

—Ἄννα, θέλεις νὰ παίξουμε τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Εὐά;
—Πῶς γίνεται αὐτὸ τὸ παιχνίδι;
—Σὺ νὰ μὲ ξεγελᾷς μετὰ τὸ μῆλο καὶ ἐγὼ νὰ τὸ φάω!

—Ἄννα, θέλεις νὰ παίξουμε τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Εὐά;
—Πῶς γίνεται αὐτὸ τὸ παιχνίδι;
—Σὺ νὰ μὲ ξεγελᾷς μετὰ τὸ μῆλο καὶ ἐγὼ νὰ τὸ φάω!

—Ἄννα, θέλεις νὰ παίξουμε τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Εὐά;
—Πῶς γίνεται αὐτὸ τὸ παιχνίδι;
—Σὺ νὰ μὲ ξεγελᾷς μετὰ τὸ μῆλο καὶ ἐγὼ νὰ τὸ φάω!

—Ἄννα, θέλεις νὰ παίξουμε τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Εὐά;
—Πῶς γίνεται αὐτὸ τὸ παιχνίδι;
—Σὺ νὰ μὲ ξεγελᾷς μετὰ τὸ μῆλο καὶ ἐγὼ νὰ τὸ φάω!

—Ἄννα, θέλεις νὰ παίξουμε τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Εὐά;
—Πῶς γίνεται αὐτὸ τὸ παιχνίδι;
—Σὺ νὰ μὲ ξεγελᾷς μετὰ τὸ μῆλο καὶ ἐγὼ νὰ τὸ φάω!

Στὸ μάθημα τοῦ σχολείου τῆς δημοτικῆς:
—Πῶς μποροῦμε νὰ διακρίνομε μιά νέα κόττα ἀπὸ μιά γοῆ;
—Ἀπὸ τὰ δόντια.

—Ἀστυνόμενοι! Ἐχουνε ἡ κόττα δόντια;
—Ὅχι, βέβαια! Ἀλλὰ... ἔχει ἑγὼ!

Ἀτάλογος μεταξὺ καθηγητῶν καὶ μαθητῶν κατὰ τὸ μάθημα τῆς φυσικῆς:
Καθηγητῆς. — Δὲν καὶ λές, εἰ ἐπὶ δροξίς;
Ὁ μαθητῆς (μὲ ἀπορίαν). — Νὰ σὰς πῶ, κύριε καθηγητά, περὶ δροξίς... οὐδεὶς λόγος.

Ἐδρακὶ πνεύμα.
Ὁ διδάσκαλος σὲ ἕνα μαθητῇ ἑταίρο:
—Ἀβράμ, δὲν καὶ δὲν πῶσα κένον;

—Τοῖα, δάσκαλε!
—Ὅχι, βρε ἀμαρτωλὲ, τοῖα.
—Τοῖα, δάσκαλε!

—Ὅχι, βρε ἀμαρτωλὲ, πρόσθε καλὰ.
—Τέσσερα, κύριε δάσκαλε.
—Ναί, ἀλλὰ γιατί δὲν τὸ ἔλεγε ἐξ ἀρχῆς;

—Πῶς νὰ τὸ πῶ ἔτσι, χωρίς παζάρια...

Ὁ πεθερὸς πρὸς μέλλοντα γαμπρόν του:
—Τὴν ἡμέρα πού θὰ σὰς δώσω τὴν κόρη μου, θὰ καταθέσω ἐπ' ἐνὸς καὶ 50.000 φράγκα σὲ μιά Τράπεζα.

—Καὶ δὲν μπορεῖς ἀντὶ αὐτοῦ, νὰ μοῦ δώσεις τῆς 50.000 καὶ νὰ καταθέσεις τὴν κόρη σας σὲ μιά Τράπεζα;

—Δοκίμω, χαίρε, ἀνεψιέ μου, καὶ ὅταν χορηγῇς χορήματα, γράψε μου.
—Μάλιστα, θέμις μου, τόχω ἑτοιμὸ τὸ γράμμα!

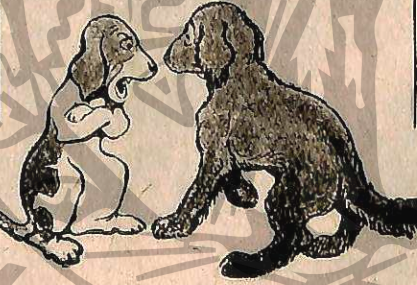
Στὸ σχολεῖο τῆς ἐποχῆς:
—Γιὰ τίς μου, Γιάννη, ἔλας ἀπὸ Ἱστορία;
—Μάλιστα, κύριε διδάσκαλε.

—Ἐμμεῖς τὴν ἱστορία τοῦ Ἰωσήφ...
—Βέβαια.

—Πῶς μου λοπόν, τί καλὸ ἔκαναν οἱ ἀδελφοὶ του πού τὸν ἐποῦλῃσαν...
—Τόν... πούλησαν πολὺ φθηνά!

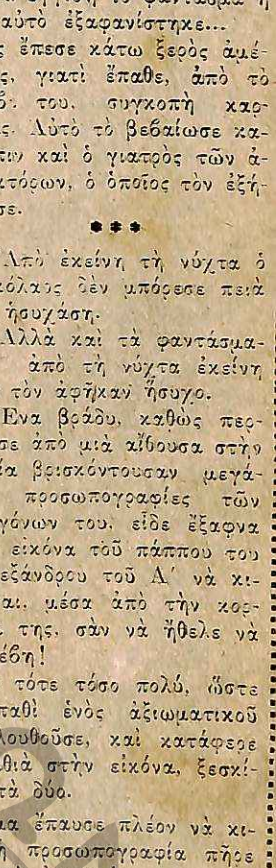
Στὸ ξενοδοχεῖο:
—Γιάννη, παρουσιάσε στὸν κύριο τοῦ 24 τὸν λογαριασμό;
—Βέβαια...

—Μοῦ φαίνεται παράξενον!...
—Ἐγὼ τὸν ἀκούω καὶ τραγουδοῦμαι ἀκόμα!

ἀτι. Τὸ φάντασμα τοῦ
 λαοῦν!... Τὸ φάν-
 τασμα πὺν κινεῖται!... Οἱ
 ἐμφανίζονται ὁ περίφη-
 λος.
 ἡν ἐκκλησία τοῦ Πέτρου
 νικητική καὶ δυνάμεις μὴ
 γαίης τὸ δωμάτιον.
 τὰς πόλεις γὰρ πρὸς τὸν
 ἑαυτὴν πᾶς κ' αὐτὸς ἦταν
 καὶ πᾶς ἔστρεψαν τὰ χέ-
 ρα τὰ ὅποια κρατοῦσε τὸ

Χτύπα τον λοιπόν!...
ας ὁ σκοπὸς ὑπῆκουσε.

* * *

τοίχοι· τὸν χειμαρι-
σάντων ἐξ ἑνὸς αὐτί-
κου καὶ ὅτι ἐν τοιαύτῃ
φαντασμακάτῃ καθόλου
φαντασμάτων ἢ στρα-
τῶν τῶν διαφόρων μά-
χων καὶ πόλεων καὶ ἐπὶ
καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιστάται.
ἀποτυχία τοῦ Λαντάρ,
ὅτι ὁ Ρασπούν, γὰρ
καὶ καὶ ὁλοῦ τοῦ δι-
ακρίβους καὶ τῆς κυριαρχίας τοῦ
Πατριάρχου Αὐλῆ, κα-
ταστὰς δὲν ἐφα-
νίσταται
ἀπὸ αὐτοῦ ἐξηγείται
ὅσο μεγάλη ἐπιβολή

Χαρουτίν στον Τσάο
λαο.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΠΑΛΗΑΤΣΟΥ

Εκείνο το βράδυ, ο κλόουν του περιόδου του Ιπποδρόμου πηδούσε πάλι χαρούμενα από τις άλλες βραδιές, κάτω απ' το κόκκινο φως, που έριχναν ή καπνισμένες λάμπες που ήταν κρεμασμένες στη μέση της μεγάλης παραγίας, ή οποία χρησίμευε για θέατρο. Και το Κοινό της μικρής αυτής επαρχιακής πόλεως, δεν έκανε άλλο παρά να τον χειροκροτούσε.

Αυτός, χαμογελώντας με το ειλικρινές του χαμόγελο, που έπρόδιδε εσωτερική χαρά, με τα μάτια φωτισμένα από μια μουσική χαρά, χαιρούσε κανόνες βαθύς υποκλίσεις και φέρνοντας το χέρι του στο μέτωπο της καρδιάς, τρισευχαρισμένος γιατί έννοιζε εκεί, κάτω από το μαγικό του, ένα χαρτί διπλωμένο στα τέσσερα.

Αυτό το χαρτί ήταν για τον κλόουν, η ετήσια που τόσον καιρό είχε ουσιολογεί, που τόσον καιρό την είχε κυνηγήσει... Ήταν ο πρώτος προάγγελος του προσεχούς του θριάμβου...

Όταν τελείωσε η παράσταση, που εκείνο το βράδυ του φάνηκε πως βάλθηκε ολόκληρο αιώνα, θέλησε να ευχαριστήσει τους θεατές, κάνοντας, εκτός του προγράμματος, μερικές μεγαλοπρεπείς τοίμπες.

Έπειτα έκανε το γύρο των καθισμάτων, τείνοντας με χέρι το δικό του και λέγοντας μ' ένα περίεργο Αγγλικό τόνο στη φωνή του:

— "Αο! κυρίες και κύριοι, μην ξεχνάτε κι' εμένα!... Σέρετε, θέλω να πάω να δω τη μικρούλα αγαπημένη μου..."

Και τα φράγκα έπεσαν βροχή στο δίσκο του, αντιχώντας μεταλλικά.

Ο κλόουν έβλεπε την αλήθεια. Αλήθεια η παράσταση ήταν η τελευταία που έδινε στο Ιπποδρόμιο αυτό, γιατί το χαρτί που με τόση προσοχή είχε χωμένο μέσα στο μαγικό ήταν ένα συμβόλαιο προσληφώς του για δύο χρόνια στο μεγάλο Ιπποδρόμιο των Παρισίων.

Δεν έλεγε ακόμα ψέμματα, βελανώνοντας ότι η είσοδος των θεατών θα του χρησίμευαν να πάει να συναντήσει εκείνη που αγαπούσε... Ναι, ναι, ο κλόουν ήταν ερωτευμένος. Η ερωτική του ιστορία ήταν πολύ απλή και πολύ κοινή, όπως όλες η ερωτικές ιστορίες... Μόνο που σ' αυτήν την περίπτωση, οι δύο ερωτευμένοι, ήταν ώριμοι, πολύ νέοι, άποικοι και ελκυστικοί...

Ο έρωας του εχρονολογείτο πέντε από τρία χρόνια, από τότε που παρουσιάστηκαν κάθε βράδυ στο Νεϊγύ, στις ανίδες ενός υπαίθριου Τσίρκου και, φορώντας ένα μαύρο μαγικό, έκανε διάφορες τοίμπες.

Ένα βράδυ, είχε προσέξει στα πρώτα καθίσματα του χαριτωμένου κεφαλάκι μιας μικρούλας Παρισιάνας. Θα ήταν δεκάτη χρονών το πολύ και

όλο το κορμί της ανάδινε γοητεία και χάρι. Το θελκτικό πρόσωπό της παισιωνόταν από τις όμορφες υποκλίσεις της και φωτιζόταν από δυο μεγάλα βαθυγάλαζα μάτια.

Στην αρχή της είχε χαμογέλασε φιλικά και προστατευτικά, αυτός που δεν ήταν ακόμα δεκαεννιά χρονών! Την άλλη μέρα την ξαναείδε πάλι στη θέσι της και, αυτή τη φορά, του ανταπέδωσε κι' αυτή το χαμόγελό του... Το ίδιο συνέβη και επί πολλές άλλες ημέρες στη σειρά...

Και σιγά-σιγά, τραβηγμένος σαν από μαγνήτη από τα δυο εκείνα γαλάζια μάτια, άρχισε να την κυττάζει πιο επίμονα, να της δίνει περισσότερη προσοχή και να νοιώθει την καρδιά του να χτυπά γι' αυτήν... "Υστερ" από λίγες ημέρες, από λίγον καιρό, το αξιοπρεπές εκείνο παιδί, προς το οποίο πετούσε από τώρα η φαντασία του...

Μά η παραστάσεις στο Νεϊγύ, πλησίαζαν στο τέλος τους και ο δειλός ερωτευμένος δεν είχε μιλήσει ακόμα.

Στην προτελευταία, ωστόσο, παράσταση, παίρνοντας, θάρρος, την επλησίασε, της μίλησε και της επρόφερε ένα ειλικρινές πρώτης για την τελευταία παράστασι. Έκείνη το δέχτηκε ευχαρίστως και ήταν τελείωσε η παράστασι, του πήγε στο καμαρίνι του μια ανθοδέσμη...

Εκεί έβρισκαν χαίσιες στην καρδιά του... Ένας χειμαρρός τρελλών έπευφημιών και χειροκροτημάτων αντήχησε όταν το έταλειωσε, και ο ίδιος ο διευθυντής του Ιπποδρόμου καταδέχτηκε να τον πλησιάσει και να τον συγχαρή... Αυτός, με το κεφάλι σκυμμένο, διάφορος φαινομενικά, σκούπιζε πάντα τα δάκρυά του, άνικανος να πνίξει τον πόνο του...

Εξάφνα άνορθώθηκε, ένα πλατύ χαμόγελο ζωγραφίστηκε στην όψη του και με φωνή διαπεραστική και ειρηνική ρώτησε τους θεατές: — "Αο! Κυρίες και κύριοι, ποιος από σας θα μου πει τι είναι η αγάπη..."

Επειτα περιέφερε το σκυθρωπό βλέμμα του σ' ολόκληρη την αίθουσα και, καθώς οι θεαταί γελοΐσαν εκ των προτέρων προβλέποντας κανένα χαριτωμένο άστείο, φώναξε, με βρος

κατάστημα ήταν κολλημένο ένα χαρτί που έγραφε: «Κλειστόν λόγω πένθους».

Νοιώθοντας την καρδιά του να χτυπά δυνατά, με τα μάτια πλημμυρισμένα από δάκρυα, ο κλόουν στάθηκε μια στιγμή ακίνητος, σαν αποδελαικωμένος με τα βλέμματα καρφωμένα σ' αυτά τα γράμματα που χόρευαν μπροστά του ένα τρελλό πένθιμο γορό.

Επειτα, καταβάλλοντας μια άπειρη προσπάθεια για να συνέλθει, ρώτησε ποιος είχε πεθάνει. — "Α! το απάντησαν, δεν ξέρεις! Πέθανε η ώραία σύζυγος του εμπόρου... Πέθανε άπάνω στη γέννα της."

Μεγάλη δυστυχία κι' αυτή, είπε ένας άλλος, γιατί ο σύζυγός της την έλάτρευε κι' αυτή του ανταπέδιδε την αγάπη του... Ακούγοντας τα τραγερά αυτά λόγια, που το καθένα τους συντρίβε την καρδιά του ανελέητα, ο κλόουν έφυγε, τρέχοντας σαν τρελλός...

Το ίδιο βράδυ, έκανε το ντεμπούτο του στο μεγάλο Ιπποδρόμιο του Παρισιού.

Οι μύηες ήταν Νοέμβριος και γι' αυτό οι καινούριοι του συνάδελφοι τον είδαν με κατάπληξη να σκουπίζει το πλημμυρισμένο από ιδρώτα πρόσωπό του, ύστερ' από τα ελάχιστα κουραστικά γυμνάσματα της αρχής της παραστάσεως.

Αφού έβρωσε έτσι από τώρα, τί θα γίνη άργότερα; ψιθύριζαν με χάρη.

Ο δυστυχισμένος κλόουν σκούπιζε τα δάκρυά του, που παρ' όλη τη θέλησή του, φαινόταν, στη στιγμή εκείνη του θριάμβου του.

Σκληρή ειρωνεία... Να υποφέρει τόσο, να θέλει να κλάψει, να πεθάνει και να είναι αναγκασμένος να κάνει τοίμπες, να πηδάει, να γελάει...

Όταν έφτασε η στιγμή του μεγάλου του γυμνασματος, κατέπληξε όλους τους θεατές με τη δύναμή του και την ευλογιστία του... Ένας χειμαρρός τρελλών έπευφημιών και χειροκροτημάτων αντήχησε όταν το έταλειωσε, και ο ίδιος ο διευθυντής του Ιπποδρόμου καταδέχτηκε να τον πλησιάσει και να τον συγχαρή...

Αυτός, με το κεφάλι σκυμμένο, διάφορος φαινομενικά, σκούπιζε πάντα τα δάκρυά του, άνικανος να πνίξει τον πόνο του...

Εξάφνα άνορθώθηκε, ένα πλατύ χαμόγελο ζωγραφίστηκε στην όψη του και με φωνή διαπεραστική και ειρηνική ρώτησε τους θεατές: — "Αο! Κυρίες και κύριοι, ποιος από σας θα μου πει τι είναι η αγάπη..."

Επειτα περιέφερε το σκυθρωπό βλέμμα του σ' ολόκληρη την αίθουσα και, καθώς οι θεαταί γελοΐσαν εκ των προτέρων προβλέποντας κανένα χαριτωμένο άστείο, φώναξε, με βρος

κατάστημα ήταν κολλημένο ένα χαρτί που έγραφε: «Κλειστόν λόγω πένθους».

Νοιώθοντας την καρδιά του να χτυπά δυνατά, με τα μάτια πλημμυρισμένα από δάκρυα, ο κλόουν στάθηκε μια στιγμή ακίνητος, σαν αποδελαικωμένος με τα βλέμματα καρφωμένα σ' αυτά τα γράμματα που χόρευαν μπροστά του ένα τρελλό πένθιμο γορό.

Επειτα, καταβάλλοντας μια άπειρη προσπάθεια για να συνέλθει, ρώτησε ποιος είχε πεθάνει. — "Α! το απάντησαν, δεν ξέρεις! Πέθανε η ώραία σύζυγος του εμπόρου... Πέθανε άπάνω στη γέννα της."

Μεγάλη δυστυχία κι' αυτή, είπε ένας άλλος, γιατί ο σύζυγός της την έλάτρευε κι' αυτή του ανταπέδιδε την αγάπη του... Ακούγοντας τα τραγερά αυτά λόγια, που το καθένα τους συντρίβε την καρδιά του ανελέητα, ο κλόουν έφυγε, τρέχοντας σαν τρελλός...

Το ίδιο βράδυ, έκανε το ντεμπούτο του στο μεγάλο Ιπποδρόμιο του Παρισιού.

Οι μύηες ήταν Νοέμβριος και γι' αυτό οι καινούριοι του συνάδελφοι τον είδαν με κατάπληξη να σκουπίζει το πλημμυρισμένο από ιδρώτα πρόσωπό του, ύστερ' από τα ελάχιστα κουραστικά γυμνάσματα της αρχής της παραστάσεως.

Αφού έβρωσε έτσι από τώρα, τί θα γίνη άργότερα; ψιθύριζαν με χάρη.

Ο δυστυχισμένος κλόουν σκούπιζε τα δάκρυά του, που παρ' όλη τη θέλησή του, φαινόταν, στη στιγμή εκείνη του θριάμβου του.

Σκληρή ειρωνεία... Να υποφέρει τόσο, να θέλει να κλάψει, να πεθάνει και να είναι αναγκασμένος να κάνει τοίμπες, να πηδάει, να γελάει...

Όταν έφτασε η στιγμή του μεγάλου του γυμνασματος, κατέπληξε όλους τους θεατές με τη δύναμή του και την ευλογιστία του... Ένας χειμαρρός τρελλών έπευφημιών και χειροκροτημάτων αντήχησε όταν το έταλειωσε, και ο ίδιος ο διευθυντής του Ιπποδρόμου καταδέχτηκε να τον πλησιάσει και να τον συγχαρή...

Αυτός, με το κεφάλι σκυμμένο, διάφορος φαινομενικά, σκούπιζε πάντα τα δάκρυά του, άνικανος να πνίξει τον πόνο του...

Εξάφνα άνορθώθηκε, ένα πλατύ χαμόγελο ζωγραφίστηκε στην όψη του και με φωνή διαπεραστική και ειρηνική ρώτησε τους θεατές: — "Αο! Κυρίες και κύριοι, ποιος από σας θα μου πει τι είναι η αγάπη..."

Επειτα περιέφερε το σκυθρωπό βλέμμα του σ' ολόκληρη την αίθουσα και, καθώς οι θεαταί γελοΐσαν εκ των προτέρων προβλέποντας κανένα χαριτωμένο άστείο, φώναξε, με βρος

ΕΣΘΟΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΡΙΧΟΓΙΑΝΝΗΣ Ο ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟΣ

Τριχογιάννης ο λαθρέμπορος καθόταν σ' ένα πάγκο, στο κελί των κρατουμένων και περίμενε τη σειρά του για να παρουσιαστεί μπροστά στο δικαστή. Βαρυστημένος που περι-

μενε τόση ώρα, άφησε τα μάτια του να πλανηθούν επάνω στους τοίχους του κελιού, μα σε λίγο βαρέθηκε και μ' αυτό, γιατί βρήκε πως το κελί το γνώριζε τόσο καλά, όσο και την καλύβα που είχε στην όχθη του Κι-χελόνα. Ήταν η τρίτη φορά, που τον έφερναν και τον έκλειναν εκεί μέσα.

Άρχισε τότε να βηματίζει νευρικά, χωρίς να ρίχνει ούτε μια ματιά στους συντρόφους του, που καθισμένοι κάτω, έπαιζαν τα ζάρια. Έξαφνα όμως γύρισε απότομα, στάθηκε μπροστά τους, γεμίζοντας με το ανάστημά του ολόκληρο το κελί και τους φώναξε:

— "Αι, σεις! Πώς σας φαίνεται το μπόι μου, βρέ;"

— Πολύ αφηλό για το στο έδω το κελί! αποκρίθηκε κάποιος απ' αυτούς.

— Πολύ καλά! είπε τότε ευχαριστημένος ο Τριχογιάννης.

Και άρχισε ξανά να βηματίζει μέσα στο στενό και χαμηλοτάβανο κελί. Ήταν σκεπτικός. Βηματίζει και μολογούσε ψιθυριστά, βραχνά:

— Καινούργιος δικαστής παρέλαβε τώρα... Άν μπορούσα!...

Συλλογιζόταν ένα-ένα όλα τα παλαιά στρατηγήματα που είχε μεταχειριστεί σε ανάλογες περιστάσεις. Μάριση δέν σταματούσε η σκέψις ποθενά δέν πάλιν τον ήσαν πολύ γνωστό. Τα κόλπα του ήσαν πολύ καστά πειά...

— "Ολοι οι τοίχοι των κασάτων της Σαλαμίνας τα είχαν αψηλώσει, και τα δάση ακόμα τα είχαν επαναλάβει με την ήχ τους..."

— "Ενας σωρός από αναμνήσεις είχε πλημμυρίσει το μυαλό του. Πλησίασε στο μικρό παραθύρακι του κελιού και από εκεί, έβλεπε ένα ανάμεσα από τα θάμνα τζάμια. Έπειτα, γύρισε και πάλι απότομα και είπε σ' έναν από τους συντρόφους του:

— Δέ μου λές! Σ' δέν είπες πως ήλθε καινούργιος δικαστής;

— Ναι, έγω τ' είπα! αποκρίθηκε εκείνος, περήφανος γιατί ήταν τόσο καλά πληροφορημένος.

— "Εξάφνα άνορθώθηκε, ένα πλατύ χαμόγελο ζωγραφίστηκε στην όψη του και με φωνή διαπεραστική και ειρηνική ρώτησε τους θεατές: — "Αο! Κυρίες και κύριοι, ποιος από σας θα μου πει τι είναι η αγάπη..."

Επειτα περιέφερε το σκυθρωπό βλέμμα του σ' ολόκληρη την αίθουσα και, καθώς οι θεαταί γελοΐσαν εκ των προτέρων προβλέποντας κανένα χαριτωμένο άστείο, φώναξε, με βρος

Τριχογιάννης ο λαθρέμπορος καθόταν σ' ένα πάγκο, στο κελί των κρατουμένων και περίμενε τη σειρά του για να παρουσιαστεί μπροστά στο δικαστή. Βαρυστημένος που περι-

μενε τόση ώρα, άφησε τα μάτια του να πλανηθούν επάνω στους τοίχους του κελιού, μα σε λίγο βαρέθηκε και μ' αυτό, γιατί βρήκε πως το κελί το γνώριζε τόσο καλά, όσο και την καλύβα που είχε στην όχθη του Κι-χελόνα. Ήταν η τρίτη φορά, που τον έφερναν και τον έκλειναν εκεί μέσα.

Άρχισε τότε να βηματίζει νευρικά, χωρίς να ρίχνει ούτε μια ματιά στους συντρόφους του, που καθισμένοι κάτω, έπαιζαν τα ζάρια. Έξαφνα όμως γύρισε απότομα, στάθηκε μπροστά τους, γεμίζοντας με το ανάστημά του ολόκληρο το κελί και τους φώναξε:

— "Αι, σεις! Πώς σας φαίνεται το μπόι μου, βρέ;"

— Πολύ αφηλό για το στο έδω το κελί! αποκρίθηκε κάποιος απ' αυτούς.

— Πολύ καλά! είπε τότε ευχαριστημένος ο Τριχογιάννης.

Και άρχισε ξανά να βηματίζει μέσα στο στενό και χαμηλοτάβανο κελί. Ήταν σκεπτικός. Βηματίζει και μολογούσε ψιθυριστά, βραχνά:

— Καινούργιος δικαστής παρέλαβε τώρα... Άν μπορούσα!...

Συλλογιζόταν ένα-ένα όλα τα παλαιά στρατηγήματα που είχε μεταχειριστεί σε ανάλογες περιστάσεις. Μάριση δέν σταματούσε η σκέψις ποθενά δέν πάλιν τον ήσαν πολύ γνωστό. Τα κόλπα του ήσαν πολύ καστά πειά...

— "Ολοι οι τοίχοι των κασάτων της Σαλαμίνας τα είχαν αψηλώσει, και τα δάση ακόμα τα είχαν επαναλάβει με την ήχ τους..."

— "Ενας σωρός από αναμνήσεις είχε πλημμυρίσει το μυαλό του. Πλησίασε στο μικρό παραθύρακι του κελιού και από εκεί, έβλεπε ένα ανάμεσα από τα θάμνα τζάμια. Έπειτα, γύρισε και πάλι απότομα και είπε σ' έναν από τους συντρόφους του:

— Δέ μου λές! Σ' δέν είπες πως ήλθε καινούργιος δικαστής;

— Ναι, έγω τ' είπα! αποκρίθηκε εκείνος, περήφανος γιατί ήταν τόσο καλά πληροφορημένος.

— "Εξάφνα άνορθώθηκε, ένα πλατύ χαμόγελο ζωγραφίστηκε στην όψη του και με φωνή διαπεραστική και ειρηνική ρώτησε τους θεατές: — "Αο! Κυρίες και κύριοι, ποιος από σας θα μου πει τι είναι η αγάπη..."

Επειτα περιέφερε το σκυθρωπό βλέμμα του σ' ολόκληρη την αίθουσα και, καθώς οι θεαταί γελοΐσαν εκ των προτέρων προβλέποντας κανένα χαριτωμένο άστείο, φώναξε, με βρος

κατάστημα ήταν κολλημένο ένα χαρτί που έγραφε: «Κλειστόν λόγω πένθους».

Νοιώθοντας την καρδιά του να χτυπά δυνατά, με τα μάτια πλημμυρισμένα από δάκρυα, ο κλόουν στάθηκε μια στιγμή ακίνητος, σαν αποδελαικωμένος με τα βλέμματα καρφωμένα σ' αυτά τα γράμματα που χόρευαν μπροστά του ένα τρελλό πένθιμο γορό.

Επειτα, καταβάλλοντας μια άπειρη προσπάθεια για να συνέλθει, ρώτησε ποιος είχε πεθάνει. — "Α! το απάντησαν, δεν ξέρεις! Πέθανε η ώραία σύζυγος του εμπόρου... Πέθανε άπάνω στη γέννα της."

Μεγάλη δυστυχία κι' αυτή, είπε ένας άλλος, γιατί ο σύζυγός της την έλάτρευε κι' αυτή του ανταπέδιδε την αγάπη του... Ακούγοντας τα τραγερά αυτά λόγια, που το καθένα τους συντρίβε την καρδιά του ανελέητα, ο κλόουν έφυγε, τρέχοντας σαν τρελλός...

Το ίδιο βράδυ, έκανε το ντεμπούτο του στο μεγάλο Ιπποδρόμιο του Παρισιού.

Οι μύηες ήταν Νοέμβριος και γι' αυτό οι καινούριοι του συνάδελφοι τον είδαν με κατάπληξη να σκουπίζει το πλημμυρισμένο από ιδρώτα πρόσωπό του, ύστερ' από τα ελάχιστα κουραστικά γυμνάσματα της αρχής της παραστάσεως.

Αφού έβρωσε έτσι από τώρα, τί θα γίνη άργότερα; ψιθύριζαν με χάρη.

Ο δυστυχισμένος κλόουν σκούπιζε τα δάκρυά του, που παρ' όλη τη θέλησή του, φαινόταν, στη στιγμή εκείνη του θριάμβου του.

Σκληρή ειρωνεία... Να υποφέρει τόσο, να θέλει να κλάψει, να πεθάνει και να είναι αναγκασμένος να κάνει τοίμπες, να πηδάει, να γελάει...

Όταν έφτασε η στιγμή του μεγάλου του γυμνασματος, κατέπληξε όλους τους θεατές με τη δύναμή του και την ευλογιστία του... Ένας χειμαρρός τρελλών έπευφημιών και χειροκροτημάτων αντήχησε όταν το έταλειωσε, και ο ίδιος ο διευθυντής του Ιπποδρόμου καταδέχτηκε να τον πλησιάσει και να τον συγχαρή...

Αυτός, με το κεφάλι σκυμμένο, διάφορος φαινομενικά, σκούπιζε πάντα τα δάκρυά του, άνικανος να πνίξει τον πόνο του...

Εξάφνα άνορθώθηκε, ένα πλατύ χαμόγελο ζωγραφίστηκε στην όψη του και με φωνή διαπεραστική και ειρηνική ρώτησε τους θεατές: — "Αο! Κυρίες και κύριοι, ποιος από σας θα μου πει τι είναι η αγάπη..."

Επειτα περιέφερε το σκυθρωπό βλέμμα του σ' ολόκληρη την αίθουσα και, καθώς οι θεαταί γελοΐσαν εκ των προτέρων προβλέποντας κανένα χαριτωμένο άστείο, φώναξε, με βρος

Τριχογιάννης ο λαθρέμπορος καθόταν σ' ένα πάγκο, στο κελί των κρατουμένων και περίμενε τη σειρά του για να παρουσιαστεί μπροστά στο δικαστή. Βαρυστημένος που περι-

μενε τόση ώρα, άφησε τα μάτια του να πλανηθούν επάνω στους τοίχους του κελιού, μα σε λίγο βαρέθηκε και μ' αυτό, γιατί βρήκε πως το κελί το γνώριζε τόσο καλά, όσο και την καλύβα που είχε στην όχθη του Κι-χελόνα. Ήταν η τρίτη φορά, που τον έφερναν και τον έκλειναν εκεί μέσα.

Άρχισε τότε να βηματίζει νευρικά, χωρίς να ρίχνει ούτε μια ματιά στους συντρόφους του, που καθισμένοι κάτω, έπαιζαν τα ζάρια. Έξαφνα όμως γύρισε απότομα, στάθηκε μπροστά τους, γεμίζοντας με το ανάστημά του ολόκληρο το κελί και τους φώναξε:

— "Αι, σεις! Πώς σας φαίνεται το μπόι μου, βρέ;"

— Πολύ αφηλό για το στο έδω το κελί! αποκρίθηκε κάποιος απ' αυτούς.

— Πολύ καλά! είπε τότε ευχαριστημένος ο Τριχογιάννης.

Και άρχισε ξανά να βηματίζει μέσα στο στενό και χαμηλοτάβανο κελί. Ήταν σκεπτικός. Βηματίζει και μολογούσε ψιθυριστά, βραχνά:

— Καινούργιος δικαστής παρέλαβε τώρα... Άν μπορούσα!...

Συλλογιζόταν ένα-ένα όλα τα παλαιά στρατηγήματα που είχε μεταχειριστεί σε ανάλογες περιστάσεις. Μάριση δέν σταματούσε η σκέψις ποθενά δέν πάλιν τον ήσαν πολύ γνωστό. Τα κόλπα του ήσαν πολύ καστά πειά...

— "Ολοι οι τοίχοι των κασάτων της Σαλαμίνας τα είχαν αψηλώσει, και τα δάση ακόμα τα είχαν επαναλάβει με την ήχ τους..."

— "Ενας σωρός από αναμνήσεις είχε πλημμυρίσει το μυαλό του. Πλησίασε στο μικρό παραθύρακι του κελιού και από εκεί, έβλεπε ένα ανάμεσα από τα θάμνα τζάμια. Έπειτα, γύρισε και πάλι απότομα και είπε σ' έναν από τους συντρόφους του:

— Δέ μου λές! Σ' δέν είπες πως ήλθε καινούργιος δικαστής;

— Ναι, έγω τ' είπα! αποκρίθηκε εκείνος, περήφανος γιατί ήταν τόσο καλά πληροφορημένος.

— "Εξάφνα άνορθώθηκε, ένα πλατύ χαμόγελο ζωγραφίστηκε στην όψη του και με φωνή διαπεραστική και ειρηνική ρώτησε τους θεατές: — "Αο! Κυρίες και κύριοι, ποιος από σας θα μου πει τι είναι η αγάπη..."

Επειτα περιέφερε το σκυθρωπό βλέμμα του σ' ολόκληρη την αίθουσα και, καθώς οι θεαταί γελοΐσαν εκ των προτέρων προβλέποντας κανένα χαριτωμένο άστείο, φώναξε, με βρος

κατάστημα ήταν κολλημένο ένα χαρτί που έγραφε: «Κλειστόν λόγω πένθους».

Νοιώθοντας την καρδιά του να χτυπά δυνατά, με τα μάτια πλημμυρισμένα από δάκρυα, ο κλόουν στάθηκε μια στιγμή ακίνητος, σαν αποδελαικωμένος με τα βλέμματα καρφωμένα σ' αυτά τα γράμματα που χόρευαν μπροστά του ένα τρελλό πένθιμο γορό.

Επειτα, καταβάλλοντας μια άπειρη προσπάθεια για να συνέλθει, ρώτησε ποιος είχε πεθάνει. — "Α! το απάντησαν, δεν ξέρεις! Πέθανε η ώραία σύζυγος του εμπόρου... Πέθανε άπάνω στη γέννα της."

Μεγάλη δυστυχία κι' αυτή, είπε ένας άλλος, γιατί ο σύζυγός της την έλάτρευε κι' αυτή του ανταπέδιδε την αγάπη του... Ακούγοντας τα τραγερά αυτά λόγια, που το καθένα τους συντρίβε την καρδιά του ανελέητα, ο κλόουν έφυγε, τρέχοντας σαν τρελλός...

Το ίδιο βράδυ, έκανε το ντεμπούτο του στο μεγάλο Ιπποδρόμιο του Παρισιού.

Οι μύηες ήταν Νοέμβριος και γι' αυτό οι καινούριοι του συνάδελφοι τον είδαν με κατάπληξη να σκουπίζει το πλημμυρισμένο από ιδρώτα πρόσωπό του, ύστερ' από τα ελάχιστα κουραστικά γυμνάσματα της αρχής της παραστάσεως.

Αφού έβρωσε έτσι από τώρα, τί θα γίνη άργότερα; ψιθύριζαν με χάρη.

Ο δυστυχισμένος κλόουν σκούπιζε τα δάκρυά του, που παρ' όλη τη θέλησή του, φαινόταν, στη στιγμή εκείνη του θριάμβου του.

Σκληρή ειρωνεία... Να υποφέρει τόσο, να θέλει να κλάψει, να πεθάνει και να είναι αναγκασμένος να κάνει τοίμπες, να πηδάει, να γελάει...

Όταν έφτασε η στιγμή του μεγάλου του γυμνασματος, κατέπληξε όλους τους θεατές με τη δύναμή του και την ευλογιστία του... Ένας χειμαρρός τρελλών έπευφημιών και χειροκροτημάτων αντήχησε όταν το έταλειωσε, και ο ίδιος ο διευθυντής του Ιπποδρόμου καταδέχτηκε να τον πλησιάσει και να τον συγχαρή...

Αυτός, με το κεφάλι σκυμμένο, διάφορος φαινομενικά, σκούπιζε πάντα τα δάκρυά του, άνικανος να πνίξει τον πόνο του...

Εξάφνα άνορθώθηκε, ένα πλατύ χαμόγελο ζωγραφίστηκε στην όψη του και με φωνή διαπεραστική και ειρηνική ρώτησε τους θεατές: — "Αο! Κυρίες και κύριοι, ποιος από σας θα μου πει τι είναι η αγάπη..."

Επειτα περιέφερε το σκυθρωπό βλέμμα του σ' ολόκληρη την αίθουσα και, καθώς οι θεαταί γελοΐσαν εκ των προτέρων προβλέποντας κανένα χαριτωμένο άστείο, φώναξε, με βρος

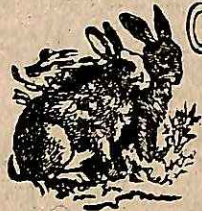
Τριχογιάννης ο λαθρέμπορος καθόταν σ' ένα πάγκο, στο κελί των κρατουμένων και περίμενε τη σειρά του για να παρουσιαστεί μπροστά στο δικαστή. Βαρυστημένος που περι-

μενε τόση ώρα, άφησε τα μάτια του να πλανηθούν επάνω στους τοίχους του κελιού, μα σε λίγο βαρέθηκε και μ' αυτό, γιατί βρήκε πως το κελί το γνώριζε τόσο καλά, όσο και την καλύβα που είχε στην όχθη του Κι-χελόνα. Ήταν η τρίτη φορά, που τον έφερναν και τον έκλειναν εκεί μέσα.

Άρχισε τότε να βηματίζει νευρικά, χωρίς να ρίχνει ούτε μια ματιά στους συντρόφους του, που καθισμένοι κάτω, έπαιζαν τα ζάρια. Έξαφνα όμως γύρισε απότομα, στάθηκε μπροστά τους, γεμίζοντας με το ανάστημά του ολόκληρο το κελί και τους φώναξε:

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΓΥΙΟΣ

Ι καμπάνες των έργοστ' ασιών σημαίνουν με σημερί και ήμεγάλες έξημερες αλλές των γεμίζον έξαφνα από θόρυβο και κίνηση.

Η κυρά 'Ελένη παρατάει το ράμνιό της, σηκώνεται από το παράθυρο, μπρος στο όποιο καθόταν, κι' έτοιμάζεται να στρώσει το τραπέζι. 'Ο άντρας της δ'ά γυρίσει όπου και νάναι. Δουλεύει εκεί κοντά, μέσα στα μεγάλα τζαμιάτα έργαστήρια, έξω απ' τα όποια τα ξύλα είναι σταβυμένα σε μεγάλους σωρούς... 'Η κυρά 'Ελένη πληγαινόχρηται από την κάμαρα στην κουζίνα. 'Όλα είνε σιγουρισμένα, όλα λάμπουν μέσα σ' αυτό τό φτωχό εργατικό σπίτι. Μονάχα ή γύμνια του από έπιπλα χρωιάει πολύ στά μάτια, προπάντων αυτή την ήμερα που ό ήλιος πλημμυρίζει τά πάντα. 'Από τό παράθυρό του φαίνονται ή κορυφές των δέντρων, οι γήλοφοι του Σωμόν, κι' έδω κι' εκεί, πέρα, ψηλές καπνοδόχες μαυρισμένες από τόν καπνό που ξερονούν αδιάκοπα.

Τά λίγα έπιπλα του φτωχού νοικοκυριού είνε ξεονογιασμένα, γυαλισμένα. Χρονολογούνται από τόν καιρό που ή κυρά 'Ελένη παντρεύτηκε με τόν κύρ 'Αχιλλέα. Ότοις κι' ή δυό γυάλινες φρουτιέρες που στολίζουν τό τζάκι. 'Από τότε δέν άγρόσαν τίποτε, γιατί, ενώ ή γυναίκα δουλεύε άνούραστα με τη βελόνα, ό άντρας της ξόδευε τά μεροκάματά του στην ταβέρνα. Τό μόνο που προσπαθούσε ή κυρά 'Ελένη, ήταν νά διατηρή και νά περιποιήται τά λιγοστά πράγματα που είχαν.

Φτωχή κυρά 'Ελένη!... Νά ακόμα μία γυναίκα που ό γάμος έκανε δυστυχισμένη. Τά πρώτα μάλιστα χρόνια ήσαν γι' αυτήν πολύ σκληρά. 'Ο άντρας της ήταν ξενύχτης, μέθυσο, δέν άποχτησαν παιδιά, κι' αυτή, έπειδή δούλευε μωδίστρια, ήταν άναγκασμένη νά ξη πάντα κλεισμένη, σ' ένα σπίτι σιωπηλό και μονότονο, χωρίς παιδιά. Αυτό πρό πάντων τή στενοχωρούσε πολύ. Μά, έπειδή ήταν πολύ θαλαλήα, παρηγορήθηκε με τή δουλειά. Σιγά - σιγά, ή κανονική κίνηση τής βελόνας έγαλινε τή θλίψη της, και ή έσωτερική βianoποίησης που ένοιωθε όταν τελείωνε τή δουλειά της και κέρδιζε μιάς στιγμής άνάτασι, ύστερ' από τούς κόπους μιάς όλόκληρης ήμέρας, την έκανε εύτυχισμένη. 'Εξ άλλου, με τά γεράματα, ό κύρ 'Αχιλλέας είχε αλλάξει. 'Επινε βέβαια πάντοτε περισσότερο άπ' όση ήταν ή όψη του, μά είχε άρχισει νά γίνεται τακτικώτερος στη δουλειά του. 'Οάλεγε κανείς πως φοβόταν λίγο αυτή την καλή γυναίκα, ή όποια είχε γι' αυτόν τσιμεντοβόλτες μητέρας... 'Όταν ήταν μεθυμένος, δέν τή χτυπούσε πειά ποτέ. Καί μάλιστα, κάθε τόσο, σαν νά ντρεπόταν που την είχε κάνει νά περάσει τόσο θλιβερά νειάτα, την έπαινε και πήγαιναν περίπατο τίς Κυριακές στό Αιόλ ή στό Σάιν Μαντί...

Ένώ ή κυρά 'Ελένη είχε στρώσει πειά τό τραπέζι, άκουσε έξαφνα χτύπο στην πόρτα. Νομίζοντας πως ήταν ό άντρας της, φώναξε:

— Έμπα λοιπόν!... Τό κλειδί είνε στην πόρτα...

Η πόρτα άνοιξε άμέσως, μά δέν ήταν εκείνος... 'Ήταν ένα όραίο, ψηλό παλληκάρι καμιά είκοσιάρια χρόνων, με παρονισιαστικό έργατόν. Η κυρά 'Ελένη δέν τόν είχε δη ποτέ αυτό τό νέο. 'Όστόσο ύπήρχε μέσ' στην έκφραση του παιδικού και ειλκρινούς προσώπου του κάτι πολύ γνωστό της, που την έτάραζε.

— Τι θέλεις, παιδί μου; τόν ρώτησε. — 'Ο κύρ 'Αχιλλέας δέν είν' έδω; — 'Όχι, παιδί μου... μά, όπου νάναι θά γυρίσει... 'Αν θέλεις νά τού πής τίποτε, μπορείς νά περιμένεις...

Καί, λέγοντας αυτά, τόν προσέφερε μιά καρέκλα.

Άμέσως ό νέος άρχισε νά ξετάζει με περιέργεια όλα τά πράγματα που τα έβλεπε στην κάμαρα. Σέ λίγο, βλέποντας ας μιά φωτόγραφία στον τοίχο, πλησίασε κι' άρχισε νά την κοιτάζει.

— Αυτός είνε ό κύρ 'Αχιλλέας; ρώτησε.

Η γυναίκα ξαφνικά σ' η κε- από την έρώτησή και τόν άπάντησε:

— Μά δέν τόν ξέρεις, λοιπόν;

— 'Όχι, είπε ό νέος, μά δέν μού έλειψε ποτέ ή έπιθυμία νά τόν γνωρίσω.

— Μά τί τόν θέλεις, τέλος πάντων; Μήπως έρχεσαι γιά λεπτώ; Μου φαίνεται όμως ότι δέν χρωστάει πειά τίποτε σε κανένα. Τά πληρώσαμε όλα.

— 'Όχι! 'Όχι! Ελτε ζωηρά ό νέος. Δέν μού χρωστάει τίποτε. Είνε μάλιστα πολύ παράδοξο νά μη μού χρωστάει τίποτε, αφού είνε πατέρας μου.

— Πατέρας σου! φώναξε ή κυρά 'Ελένη.

Καί σωριάστηκε κατάχλωμη σε μιά καρέκλα, άφίνοντας νά τής ξεφύγει από τά χέρια ή κουτάλα που κρατούσε.

— 'Ω! κυρά μου! είπε τότε ό νέος. Δέν τό είπα αυτό γιά νά σας προσβάλω... 'Εγώ γεννήθηκα πριν από τό γάμο σας με τόν πατέρα μου... Είμαι ό γνιός τής Σιδωνίας... Θά έχετε άκούσει ίσως νά μιλούν γιά τή μητέρα μου...

Η κυρά 'Ελένη πράγματι ήξερε αυτό τό όνομα. Στην άρχή μάλιστα του γάμου της, ή ιστορία αυτή την είχε κάνει πολύ δυστυχισμένη. Τής έλεγαν πως αυτή ή Σιδωνία, μιά παλιά φιλέ- νάδα του άντρός της, ή

μορφη κι' ότι μαζί με τόν 'Αχιλλέα άποτελούσαν τό πιο ταιριαστό ζευγάρι του κόσμου... Αυτά τά πράγματα έίνε πολύ σκληρά άμα τ' άκούει κανείς.

— Η μητέρα μου είνε μιά πολύ γενναία γυναίκα, έξακολούθησε ό νέος. Στην άρχή με είχαν βάσει στο βρεφοκομείο, μά σε ήλικία δυό χρόνων με πήρε από κεί... Δούλεψε ή δυστυχισμένη σκληρά γιά νά μ' αναθρέψει γιά νά μού μάθι μιά δουλειά... 'Α! δέν μπορώ νά την κατηγορήσω σε τίποτα... 'Όσο γιά τόν πατέρα μου, τό ζήτημα αλλάζει... Μά δέν ήσθα έδω γι' αυτό... 'Ήσθα μονάχα νά τόν δώ, νά τόν γνωρίσω... Πάντα με τυραννούσε ή ιδέα που δέν έγνώριζα τόν πατέρα μου. 'Από μικρό παιδί κίόλας έκανα συχνά τή μητέρα μου νά κλαίει, όταν τή ρωτούσα: «Δέν έχω λοιπόν πατέρα εγώ;... Ποι είνε; Τι κάνει;»

Τέλος, μία μέρα, έκείνη που όμολόγησε την αλήθεια και άμέσως έγώ είπα μέσα μου: «Αφού ό πατέρας μου βρίσκεται στο Παρίσι, θά πάω νά τόν ίδω...»

Η μητέρα μου ήθελε νά μ' έμποδισι και μού έλεγε: «Μά σου λέω πως είνε παντρεμένος, πως δέν τού είσαι πειά τίποτε, πως δέν έρώτησε ποτέ γιά σένα...»

Μά τού χάλασε... 'Εγώ ήθελα νά τόν γνωρίσω με κάθε θυσία και, φτάνοντας στο Παρίσι, έμαθα τή διεύθυνσή του και ήσθα κατ' έμμέ τόν ίδιο... Δέν πρέπει νά μού θυμώστε γι' αυτό, γιατί δέν μπορούσα νά κάνω άλλους... 'Ήταν δυνατότερο απ' τόν έαυτό μου...

— 'Ω! όχι, ή κυρά 'Ελένη δέν τού έλεγε θυμώσει καθόλου! Μά στο βάθος τής καρδιάς της ήταν ζηλιάρα. Σκεφτόταν, κοιτάζοντας τό νέο, ότι ύπάρχουν με κινεζικές στη ζωή κι' ότι τό παιδί αυτό θά έπρεπε νά ήταν δικό της... Πόσο θά τόν είχε περιποιηθή, τή... Πόσο θά τόν είχε αναθρέψει!...

— 'Ήταν, σι' αλήθεια, έντελώς περ!...

— 'Ήταν, σι' αλήθεια, έντελώς περ!...

— 'Ήταν, σι' αλήθεια, έντελώς περ!...

— 'Ήταν, σι' αλήθεια, έντελώς περ!...

— 'Ήταν, σι' αλήθεια, έντελώς περ!...

— 'Ήταν, σι' αλήθεια, έντελώς περ!...

— 'Ήταν, σι' αλήθεια, έντελώς περ!...

— 'Ήταν, σι' αλήθεια, έντελώς περ!...

— 'Ήταν, σι' αλήθεια, έντελώς περ!...

Μήπως σε λίγο μέσα, ψηλός και λίγο γερότος...

— Νά, 'Αχιλλέα, είπε ή κυρά 'Ελένη. Αυτό τό παιδί θέλει νά σου μιλήσει...

Καί άμέσως μίλησε στο διπλανό δωμάτιο, άφίνοντας τόν άντρα της και τό γιό τής όρας Σιδωνίας τόν ένα άπέναντι στον άλλο.

Με τήν πρώτη λέξη που τού είπε ό νέος, ό κύρ 'Αχιλλέας άλλαξε έκφραση, μά αυτός έσπευσε νά τόν καθησυχάσει.

— 'Ω! ξερετε, τού είπε, δέν σας ζητάω τίποτε... Δέν έχω άνάγκη από κανένα γιά νά ζήσω... 'Ήσθα μονάχα νά σας δώ... τίποτε άλλο.

— Βέβαια, βέβαια, έτραύλισε. 'Εκανες... Έκανες πολύ καλά, παιδί μου. Αυτή ή ξαφνική παρότρυνή τόν στενοχωρούσε πολύ, πρό πάντων μπρος στη γυναίκα του. Κιόταξε πρός τό μέρος τής κοιτίνας και, χαμηλώνοντας τή φωνή του, είπε στο νέο:

— Πάμε έξω... Κάτω απ' τό σπίτι είνε μία ταβέρνα... 'Εκεί θά μπορούσαμε νά κουβεντιάσουμε καλύτερα...

Καί, άπειθυμόμενος στη γυναίκα του, φρόναξε δυνατά:

— Περιμένε με, 'Ελένη, θά γυρίσω.

Πατέρας και γνιός κατέβηκαν κάτω, μπήκαν στην ταβέρνα και, εκεί, μπρος σε μισή όζα κρασί, άρχισαν νά κουβεντιάσουν.

— Τι δουλειά κάνεις; ρώτησε τό νέο ό κύρ 'Αχιλλέας. 'Εγώ είμαι μαραγκός.

— 'Εγώ είμαι τσαγκάρης, άπάντησε τό παιδί.

— Πάνε καλά ή δουλειές;

— 'Όχι και τόσο καλά...

Καί ή συζήτηση έξακολούθησε στον ίδιο τόνο γιά διάφορες λεπτομέρειες τής δουλειάς. Καμιά συγκίνηση σ' όλο αυτό τό διάστημα, δέν έσφαριζόταν στα πρόσωπά τους... Στο τέλος πειά δέν είχαν τί νά πουν... Δέν είχαν καμιά κοινή άνάγκη ή δυό ζωές τους, που ήσαν έντελώς χωρισμένες και που ποτέ ή μιά δέν είχε έξασκήσει τήν παραμικρή επίδραση στην άλλη...

— Άμα άδειασαν τή μισή όζα, ό γνιός σηκώθηκε και είπε:

— Πήγαινε τώρα, πατέρα μου... Δέν θέλω νά σε καθυστερώ περισσότερο... Σέ είδα και είμαι ευχαριστισμένος γι' αυτό. Άντιο.

— Άντιο, παιδί μου, άποκρίθηκε ό κύρ 'Αχιλλέας.

Καί, αφού έσφισαν τά χέρια τους γιγχαρά, τό παιδί τράβηξε πρός τό μέρος από τό όποιο είχε έρθει και ό πατέρας ξανάεισθε σ'αυτό του...

Δέν ξανάεισθε ποτέ...

ΑΛΦΟΝΣΟΣ ΝΤΩΝΤΕ

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Βέβαια, μετέωρο κι' ή ετυχία δέν πέφτει από τό μεσουράνιο.

σε μιάς στιγμής ενόχλησης τό ρεμβα- [σώ τήν άπαντούμε,

στο πρώτο κτύπημα τό προί, σ' ενός [τρελλού θραυτού σαιμάνια,

σ' ένα γυνάκειο πόδι όρατο, σ' άδολο [ζώο που τ' άγαπούμε.

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΤΟΥ ALPHONSE CROJIERE

ΣΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ, 35 έτών, ξανθή, νόστιμη. ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ, 30 έτών, μελαγχρονή, άμορφη. ΕΝΑΣ ΚΥΡΙΟΣ, 40 έτών, μελαγχρονός, κοντός, χοντρός. ΕΝΑΣ ΣΙΑΗΡΟΔΟΡΟ- ΜΙΚΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ.

(Μέσα στο τραίνο, στο ιδιαίτερο διαμέρισμα των κυριών).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ. — 'Όρα! ή ιδέα σου νά ταξιδεύουμε στο ιδιαίτερο διαμέρισμα των κυριών! Καί, γιά τήν καλή μας τύχη, δέν είνε σήμερα ούτε μιά κυρία έδω! 'Ετσι θά μπορούσαμε νά μιλήσουμε με όλη μας τήν ήσυχία γιά ό,τι θέλουμε, έπειτα από τόν καιρό που έχουμε νά βροδούμε μόνες...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Καί δέν είνε μόνο αυτό!... Σ' αυτό τό διαμέρισμα είμαστε εν άσφαλεία, γιατί μίη' ξεχνάμε ότι συχνά συμβαίνουν διάφορα δυσάρεστα έπεισόδια στους σιδηροδρόμους...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ. — Βέβαια... Καθώς λένε μάλιστα, αυτή ή γραμμή πρό πάντων είνε επικίνδυνη. Προχθές ακόμα διάβασα στην έφημερίδα...

(Έξαφνα, τή στιγμή ακριβώς που τό τραίνο ξεκινάει, ένας κύριος λαχανιασμένος πηδάει μέσα στο διαμέρισμα).

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Μά, κύριε, δέν διαβάσατε λοιπόν τήν έφημερίδα; Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Παιά έπιγραφή; ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ. — Μά έδω είνε τό ιδιαίτερο διαμέρισμα των κυριών...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Αλήθεια; Αυτού- μαι πολύ, κυρίες μου. Μά, καθώς βλέπετε, τό τραίνο ξεκίνησε πειά και δέν μπορώ ν' αλλάξω βαγόνι... Θά μείνω λοιπόν κατ' άνάγκη έδω, μέχρι του προσεχούς σταθμού... (Κάθεται σε μιά γωνιά).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ, (σιγά). — Τι ήταν αυτό τό ανέλπιστο κακό, Μαργαρίτα μου;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Τρομερό, Φραγκίσκη μου. Δέν μπορούμε νά μείνουμε ή- συχες ούτε στο ιδιαίτερο βαγόνι των κυριών!...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ. — Τέλος πάντων, αυτό οι άνδρες ένοιούν νά καταπατούν ό- λα μας τά δικαιώματα!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Καί τί νά σου πώ, άγαπητή μου. Δέν μού άρέσουν καθόλου τά μούτρα αυτού του ανθρώπου. Μήπως είνε κανένας κακοήγος και ήρθε έδω με τήν πρόθεση νά μās καθυστερήσει;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ. — Κι' έμεις ήσθαμε σι' αυτό τό διαμέρισμα πρό πάντων γιά λόγους άσφαλείας...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — 'Όπως όποτε δέν πρέπει νά δείξουμε πως τόν φοβόμαστε! 'Ας μη μιλάμε πειά γι' αυτόν. 'Ας μιλήσουμε γιά τή μόδα...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ. — Θανάσιμα!... Πρό πάντων τά έπιφανήματα είνε τρέλλα!...

(Έντωμεταξύ ό κύριος άποκοιμείται σι' αυτή τή γωνιά του και ροχαλίζει. Η κυρία παίρνουν θάρρος και ύψωνουν τή φωνή).

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θέλω μάλιστα νά έχω ένα έπανωφόρι μαύρο μεταξοτό, από πολύ καλό όττομάν, με ντυμπλά από κρέμ- ντέ-σιν άσπρο, και με άσπρη γούνα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ, (έξαφνα με πολύ δυνατή φωνή). — Κλείστε τό στόμα, σας παρακαλώ!...

(Η κυρία κοιτάζουν ή μιά τήν άλλη, τρομαγμένες).

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Αυτό έλεπε!... Δέν φτάνει που ήθε έδω χωρίς νάχη κανένα δικαίωμα, αλλά θέλει νά μās επιβάλλι και σιωπή!

Ο ΚΥΡΙΟΣ, (άκομη πιο δυνατά). — Κλείστε τό στόμα και μη μιλάτε καθόλου!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ, (σιγά). — 'Υπομονή, φίλη μου! Πρέπει νά είμαστε ήσυχες κι' έπιφυλακτικές. Προσποιείται τόν κοιμισμένο... Ξέρεις λοιπόν τί συμβαίνει; Είνε ένας παληάνθρωπος, ένας λωποδύτης, που ζητάει άφο-

έχω ένα έπανωφόρι μαύρο μεταξοτό, από πολύ καλό όττομάν, με ντυμπλά από κρέμ- ντέ-σιν άσπρο, και με άσπρη γούνα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ, (έξαφνα με πολύ δυνατή φωνή). — Κλείστε τό στόμα, σας παρακαλώ!...

(Η κυρία κοιτάζουν ή μιά τήν άλλη, τρομαγμένες).

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Αυτό έλεπε!... Δέν φτάνει που ήθε έδω χωρίς νάχη κανένα δικαίωμα, αλλά θέλει νά μās επιβάλλι και σιωπή!

Ο ΚΥΡΙΟΣ, (άκομη πιο δυνατά). — Κλείστε τό στόμα και μη μιλάτε καθόλου!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ, (σιγά). — 'Υπομονή, φίλη μου! Πρέπει νά είμαστε ήσυχες κι' έπιφυλακτικές. Προσποιείται τόν κοιμισμένο... Ξέρεις λοιπόν τί συμβαίνει; Είνε ένας παληάνθρωπος, ένας λωποδύτης, που ζητάει άφο-

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Αυτό έλεπε!... Δέν φτάνει που ήθε έδω χωρίς νάχη κανένα δικαίωμα, αλλά θέλει νά μās επιβάλλι και σιωπή!

Ο ΚΥΡΙΟΣ, (άκομη πιο δυνατά). — Κλείστε τό στόμα και μη μιλάτε καθόλου!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ, (σιγά). — 'Υπομονή, φίλη μου! Πρέπει νά είμαστε ήσυχες κι' έπιφυλακτικές. Προσποιείται τόν κοιμισμένο... Ξέρεις λοιπόν τί συμβαίνει; Είνε ένας παληάνθρωπος, ένας λωποδύτης, που ζητάει άφο-

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Αυτό έλεπε!... Δέν φτάνει που ήθε έδω χωρίς νάχη κανένα δικαίωμα, αλλά θέλει νά μās επιβάλλι και σιωπή!

Ο ΚΥΡΙΟΣ, (άκομη πιο δυνατά). — Κλείστε τό στόμα και μη μιλάτε καθόλου!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ, (σιγά). — 'Υπομονή, φίλη μου! Πρέπει νά είμαστε ήσυχες κι' έπιφυλακτικές. Προσποιείται τόν κοιμισμένο... Ξέρεις λοιπόν τί συμβαίνει; Είνε ένας παληάνθρωπος, ένας λωποδύτης, που ζητάει άφο-

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Αυτό έλεπε!... Δέν φτάνει που ήθε έδω χωρίς νάχη κανένα δικαίωμα, αλλά θέλει νά μās επιβάλλι και σιωπή!

Ο ΚΥΡΙΟΣ, (άκομη πιο δυνατά). — Κλείστε τό στόμα και μη μιλάτε καθόλου!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ, (σιγά). — 'Υπομονή, φίλη μου! Πρέπει νά είμαστε ήσυχες κι' έπιφυλακτικές. Προσποιείται τόν κοιμισμένο... Ξέρεις λοιπόν τί συμβαίνει; Είνε ένας παληάνθρωπος, ένας λωποδύτης, που ζητάει άφο-

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Αυτό έλεπε!... Δέν φτάνει που ήθε έδω χωρίς νάχη κανένα δικαίωμα, αλλά θέλει νά μās επιβάλλι και σιωπή!

Ο ΚΥΡΙΟΣ, (άκομη πιο δυνατά). — Κλείστε τό στόμα και μη μιλάτε καθόλου!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ, (σιγά). — 'Υπομονή, φίλη μου! Πρέπει νά είμαστε ήσυχες κι' έπιφυλακτικές. Προσποιείται τόν κοιμισμένο... Ξέρεις λοιπόν τί συμβαίνει; Είνε ένας παληάνθρωπος, ένας λωποδύτης, που ζητάει άφο-

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Αυτό έλεπε!... Δέν φτάνει που ήθε έδω χωρίς νάχη κανένα δικαίωμα, αλλά θέλει νά μās επιβάλλι και σιωπή!

Ο ΚΥΡΙΟΣ, (άκομη πιο δυνατά). — Κλείστε τό στόμα και μη μιλάτε καθόλου!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ, (σιγά). — 'Υπομονή, φίλη μου! Πρέπει νά είμαστε ήσυχες κι' έπιφυλακτικές. Προσποιείται τόν κοιμισμένο... Ξέρεις λοιπόν τί συμβαίνει; Είνε ένας παληάνθρωπος, ένας λωποδύτης, που ζητάει άφο-

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Αυτό έλεπε!... Δέν φτάνει που ήθε έδω χωρίς νάχη κανένα δικαίωμα, αλλά θέλει νά μās επιβάλλι και σιωπή!

Ο ΚΥΡΙΟΣ, (άκομη πιο δυνατά). — Κλείστε τό στόμα και μη μιλάτε καθόλου!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ, (σιγά). — 'Υπομονή, φίλη μου! Πρέπει νά είμαστε ήσυχες κι' έπιφυλακτικές. Προσποιείται τόν κοιμισμένο... Ξέρεις λοιπόν τί συμβαίνει; Είνε ένας παληάνθρωπος, ένας λωποδύτης, που ζητάει άφο-

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Αυτό έλεπε!... Δέν φτάνει που ήθε έδω χωρίς νάχη κανένα δικαίωμα, αλλά θέλει νά μās επιβάλλι και σιωπή!

— Άνοιξτε λοιπόν τό στόμα σας!... Άνοιξτε τό καλό, σας παρακαλώ!... ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ. — Είδες λοιπόν; Δέν σου έλεγα ότι ζητάει άφομή; Πρό όλύον θυμώνα γιατί μιλούσαμε δυνατά, τώρα θυμώσε γιατί μιλάμε σιγά!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Μήπως είνε τρελός;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ. — Αυτό θά ήταν άκόμα χειρότερο...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Άραγε τί σκοπούς έχει, τί νά σκέπτεται άραγε; Σκοπεύει μόνο νά μās κλέψη, ή και νά μās σκοτώσει;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ. — 'Ω, μίη' τόν λές αυτό!... Νά πεθάνουμε έτσι μέσα στο διαμέρισμα ενός τράινου...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Καί νά μίη' ιδού- με ποτέ πειά τούς δικούς μας... τά παιδιά μας, τούς άνδρες μας...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ. — 'Ω, μίη' τόν λές αυτό!... Νά πεθάνουμε έτσι μέσα στο διαμέρισμα ενός τράινου...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Καί νά μίη' ιδού- με ποτέ πειά τούς δικούς μας... τά παιδιά μας, τούς άνδρες μας...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ. — 'Ω, μίη' τόν λές αυτό!... Νά πεθάνουμε έτσι μέσα στο διαμέρισμα ενός τράινου...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Καί νά μίη' ιδού- με ποτέ πειά τούς δικούς μας... τά παιδιά μας, τούς άνδρες μας...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ. — 'Ω, μίη' τόν λές αυτό!... Νά πεθάνουμε έτσι μέσα στο διαμέρισμα ενός τράινου...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Καί νά μίη' ιδού- με ποτέ πειά τούς δικούς μας... τά παιδιά μας, τούς άνδρες μας...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ. — 'Ω, μίη' τόν λές αυτό!... Νά πεθάνουμε έτσι μέσα στο διαμέρισμα ενός τράινου...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Καί νά μίη' ιδού- με ποτέ πειά τούς δικούς μας... τά παιδιά μας, τούς άνδρες μας...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ. — 'Ω, μίη' τόν λές αυτό!... Νά πεθάνουμε έτσι μέσα στο διαμέρισμα ενός τράινου...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Καί νά μίη' ιδού- με ποτέ πειά τούς δικούς μας... τά παιδιά μας, τούς άνδρες μας...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ. — 'Ω, μίη' τόν λές αυτό!... Νά πεθάνουμε έτσι μέσα στο διαμέρισμα ενός τράινου...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Καί νά μίη' ιδού- με ποτέ πειά τούς δικούς μας... τά παιδιά μας, τούς άνδρες μας...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ. — 'Ω, μίη' τόν λές αυτό!... Νά πεθάνουμε έτσι μέσα στο διαμέρισμα ενός τράινου...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Καί νά μίη' ιδού- με

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

("Αρθρο της θαλάσσης ντε Κλεσού")

Την άνοιξη θα φορέσουμε ώραία κομψά καπέλλα από φέτο και φάβα. Μερικά από τα νέα αυτά καπέλλα, θα αποτελούνται από καλότατα δολιχλήρη καμωμένη από φέτο και θα έχουν το μπροστά φάβνο. Άλλα πάλι καπέλλα θα είναι από φέτο και θα γαρνιρύνται με ντεκούπ και ένκρουσταίον ψάθινες.

Επίσης την άνοιξη θα φορέσουμε πολύ και καπέλλα από φάβα εξωτική, του αυτού χρώματος με το φόρεμα, γαρνιρισμένα με χοντρό τουλί, κεντημένα με ψάθινες βούλες.

Αργότερα θα φορέσουμε καπέλλα από ψάθνη δαντέλλα, γαρνιρισμένα με γκρό-γκραίν του ίδιου χρώματος, και καπέλλα με καλόστα από μαύρο σατέν με μπροστά δαντελλωτή κοίνα.

Όμοια λουάτα ανοιξιάτικα καπέλλα θα γίνουνται με την ανάμειξη δαντελλωτής κρένας και ταφτά.

Προς το παρόν είναι της μόδας μπερέ από ύφανση—από μάλλινη σατέν, άσπρο με την τουαλέττα—εργασμένα με νερό.

Με τα μπερέ αυτά συνήθιζονταί εσάρπες και τσάντες άσπρες.

Επίσης αυτήν την εποχή, φορούν στο Παρίσι, και τόκες από σάτεν γαλιστόν ή θαμπό, με φιάγκο ντραπέ προς τα πίσω.

Την άνοιξη θα φορεθούν πολύ ρομπ-μαντώ από ντυόνετ, ή όποιες θα είναι ανοιχτές επάνω.

Κάτω απ' αυτές, θα φορεθούν μπλουζές από κρέπ-ντε-σιν, χωρίς μανίκια.

Η μπλουζά αυτή θα γαρνιριστεί συνήθως με μια μακροά γραβάτα και με γιαντάκι γυριστό.

Η περισσότερες ανοιξιάτικες ρομπ-μαντώ θα είναι άσπρες ή μαύρες, ή άσπρομαυρές, και θα συμπληρώνονται με μια μπλουζά γκρι-πέρι.

Θα ιδούμε επίσης και ρομπ-μαντώ μπλε και καφέ.

Αρκετές ρομπ-μαντώ θα συμπληρώνονται με εσάρπα από το ίδιο ύφανση.

Επίσης την άνοιξη θα φορεθούν και πολλά ανασάμπλ από τζέρεν, μαύρα και άσπρα, καθώς και μπλε και καφέ.

Τα ανοιξιάτικα ανασάμπλ θα έχουν ζακέττα κοντή ή επανωφορική τροιά-κάρ, ως στα γόνατα, το όποιο θα είναι συνήθως του αυτού χρώματος με το φόρεμα.

Πολλά ανοιξιάτικα ανασάμπλ θα είναι καφέ ή μπλε-μαρέν.

Μερικά ανοιξιάτικα ταγιέρ θα έχουν φούστες δολιχούρα φετονέ, σαν κεντημένες. Έτσι, μια φούστα από μπλε-μαρέν ντυόνετ θα γαρνιριστεί κάτω δολιχούρα με φετονέ κόκκινο. Η μπλουζά θα είναι από ζωρέτ επίσης κόκκινη, και ή ζακέττα θα γαρνιριστεί με κόκκινη επίσης ντυομπλύ.

Καμνή κομψή Παρισινή δεν φορεί τον τελευταίο κύκλο παπούτσια

ΤΑ ΠΕΙΟ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

- I και III — Χτενίσματα με κοτσίδες για όσες δεν έχουν κόψει τα μαλλιά των.
 II — Χτενίσμα για όσες έχουν αφήσει τα μαλλιά των να μακρύνουν.
 IV — Χτενίσμα βραδυνό για όσες έχουν μαλλιά ούτε κοντά, ούτε μακριά. Χωρίστρα στη μέση και σινιόν χαμηλό.
 V — Χτενίσμα επίσης βραδυνό, για όσες έχουν αρκετά μακριά μαλλιά.
 VI — Χτενίσμα για όσες έχουν πολύ υψηλό λαίμό.
 VII — Χτενίσμα για όσες έχουν πολύ κανονικό προφίλ.

ανοιχτόχρωμα. Τα μπλε και γκριζα ανοιχτά παπούτσια δεν είναι πια της μόδας. Κάθε δε κυρία που θέλει να είναι σικ σε όλες τις λεπτομέρειες της τουαλέττας της, πρέπει να φοράει τώρα μαύρα παπούτσια.

Όσες έχουν ανοιχτόχρωμα παπούτσια, καινούργια ακόμα, μπορούν να τα βάψουν μαύρα.

Η κάλτσες που πηγαίνουν με τα μαύρα παπούτσια είναι ή σοκολατιές.

Τα γάντια είναι του αυτού χρώματος με τις κάλτσες.

Όταν τα γάντια είναι άσπρα με τις κάλτσες, ή τσάντες πρέπει να είναι του ίδιου χρώματος με τα παπούτσια.

Η μοντέρνες τσάντες γίνονται από δέρμα αντιλόπης μαύρο ή δέρμα φεινός μαύρο, ή από μαύρο λουστρίνι, ή κρέπ-ντε-σιν, όπως και τα παπούτσια. Τα φερμουάρ γίνονται από τσίλκο ή από διάφορες πέτρες.

Είναι πολύ της μόδας ή μαξιού μεγαθύους τσάντα σε σχήμα φακέλλου,

καθώς και ή τσάντα σε σχήμα σάκου, με δερμάτινο λουράκι.

Η τσάντα όμως σε σχήμα σάκου είναι πιο σικ από την τσάντα σχεδίου φακέλλου, και αυτή πρέπει να συνοδεύη τις τουαλέττες λούσου.

Η μοντέρνες τσάντες είναι πολύ μικρότερες από τις περσινές.

Με τα ανοιξιάτικα καπέλλα θα φορέσουμε βέλα διάτικτα με βούλες από σενίλ.

Με τα ανοιξιάτικα κοστούμια θα φορέσουμε και γραβάτες από έρμινι ή μια τσαράντα από μικρά μαργαριτάδια της ίδιας αποχρώσεως με το κοστούμι. Η γαρνιτούρα αυτή είναι πολύ σικ και ασυνήθιστη ακόμα. Την τσαράντα αυτή μπορείτε να την κατασκευάσετε και μόνη σας, πλέκοντας σειρές από λεπτά μαργαριτάρια ή λεπτές γάντζες.

Άσπρες μπλουζές από κρέπ-ντε-σιν θα γαρνιρύνται με ένα μονόχρωμο κεντημένο του ίδιου χρώματος με την φούστα και τη ζακέττα.

H MONTAIN

Π. Χ. μια μπλουζά άσπρη, την όποια θα φορέσουμε με ένα ταγιέρ μπλε-μαρέν, θα γαρνιριστεί με ένα ζαμπώ, στην άκρη του όποιου θα είναι κεντημένο ένα μονόχρωμο μπλε-μαρέν.

Όμοιες τουαλέττες για την ντεμ-σαίζον γίνονται από φούστα βελούδινη μαύρη, με μπλουζά από άσπρο σατέν, με ένκρουσταίον μαύρες.

Βραδυνά ανοιξιάτικα φορέματα θα γίνονται από μουσελίνα απλή και μουσελίνα έμπριμε με λουλούδια.

Η εφαρμοστές στο σώμα φούστες, ή όποιες φαρδύνουν προς τα κάτω με γκοντέ, θα φορεθούν πολύ και την άνοιξη.

Με τα ανοιξιάτικα κοστούμια και ταγιέρ θα φορεθούν και μικρά κομψά μπουκατάκια από χρωματιστό καουτσούκ. Είναι τόσο γαρντωμένα και τόσο επιτυχή τα μπουκατάκια αυτά, ώστε φαίνονται σαν φυσικά. Από καουτσούκ γίνονται και τα λεπτότερα ακόμα λουλούδια, όπως τα γαρύφαλα και οι μενεξέδες.

Τα βραδυνά φορέματα της μόδας απαιτούν πολύ ύφανση. Είναι εφαρμοστά ως το κάτω μέρος των γοφών, και έπειτα φαρδύνουν με άφθονα γκοντέ, με παννών και με βολάν παντός μεγέθους. Πρό πάντων τα φορέματα, τα καμωμένα από ύφανση λεπτό, γίνονται πολύ φαρδιά. Άλλ' αν θέλετε να έχετε ένα φόρεμα πιο οικονομικό, μπορείτε να το κάνετε ίσιο ως κάτω από τους γοφούς και κατόπιν να το προσθέσετε ένα μόνο άνισο βολάν. Έτσι, με την προσθήκη δηλαδή ενός άνισου βολάν, μπορείτε να μεταβάλλετε σε μοντέρνο ένα κοντό και στενό περσινό σας φόρεμα.

Όσο πιο επίσημη είναι μια βραδυνή συγκέντρωση, τόσο πιο μακρύ πρέπει να είναι το φόρεμα που θα φορέσετε.

Τα απογευματινά φορέματα είναι αρκετά πιο μακριά από τα περσινά και έχουν μανίκια πολύ γαρνιρισμένα. Η μοντέρνα απογευματινή φούστα πρέπει να απέχη ακριβώς 35 εκατοστόμετρα από το έδαφος.

Μόνον ή φούστες των πρωϊνών κοστούμιών και των κοστούμιών-σπόρ γίνονται κοντές, αλλά και πάλι όχι τόσο πολύ κοντές, όπως πέραι.

Η άμισες φούστες θα φορεθούν και την άνοιξη, άλλ' όχι στον δρόμο, γιατί δεν είναι καθόλου ώρα να έλθουν ή άμισες άκρες της φούστας, κάτω από το επανωφόρι.

Φορέματα άμισα κάτω θα φορεθούν μόνον όταν δεχόμεθα στο σπίτι, ή όταν πρόκειται να πάμε το απόγευμα ή το βράδυ σε επίσκεψεις ή συναναστροφές, με το αυτοκίνητο.

Τα απογευματινά ανοιξιάτικα φορέματα θα είναι πράσινα σε όλες τις αποχρώσεις: Πράσινα σκούρα, πράσινα ανοιχτά και πράσινα ρεζιντά.

Μα και την άνοιξη θα φορεθούν πολύ ή μαύρες τουαλέττες.

ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α. Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 28^β ΤΗΛ. 58-67

Η ΩΡΑΙΩΤΕΡΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΧΑΡΤΟΥ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ

ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΝ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΙ ΤΑΠΗΤΕΣ

ΒΙΒΕΛΟΤΣ, ΛΑΜΠΑΙ ΚΡΕΜΑΣΤΑΙ

ΚΑΙ ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΟΙ

ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ

Η ΒΙΕΝΝΗ ΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟΝ Η ΚΩΝ)ΠΟΛΙΣ

ΟΛΟΚΛΗΡΟΣ Η ΕΥΡΩΠΗ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

ΤΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΤΕΡΟΝ ΜΕΣΟΝ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΩΣ

ΕΝΑ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ

ΠΛΗΡΕΣ ΜΕ ΜΕΓΑΦΩΝΟΝ

ΔΡΑΧ. 5.000

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

ΓΡΑΨΑΤΕ ΝΑ ΣΑΣ ΕΠΙΣΚΕΦΘΩΜΕΝ

RADIO HELLAS

ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 1

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Έτοιμοι και επί παραγγελία. Τελευταίας μόδας, στενές και κομπέ. (Καρατιών 18, ήγγυημένοι, δρόμος 3 και με το όνοματεπώνυμον εντός).

ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΜΑΣ ΘΑ ΤΑΣ ΕΥΡΕΤΕ

ΕΝΤΙ ΔΡΑΧ. 420 ΤΟ ΖΕΥΓΟΣ

ΑΔΑΜΑΝΤΟΠΟΛΙΣ ΚΑΙ ΧΡΥΣΟΧΟΙΟΝ ΙΩΣΗΦ ΣΤΕΛΙΟΥ & ΑΘΑΝ. ΖΕΡΕΛΑ

Όδός 'Απελλού 3 και Λυκούργου

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΜΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ;

Να βάψετε μόνη σας τα περσινά σας φορέματα με Γερμανικής βράφς μάρκας

ΑΡΤΙ

και θα γίνουν έντελώς καινούργια.

Αι βαφαί ΑΡΤΙ πωλούνται εις τὰ Φαρμακεία και τὰ Έμπορικά της συνεχίας σας εις 60 μεδέρνους χρωματισμούς.

Γεν. Αντιπρόσωπος: Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, 'Αθήναι, Λέκκα 21α.

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

συνιστώμεν την τελειότεραν 'Οφθαλμολογικήν Κλινικήν τῆς π. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ

Τηγητὸς τῆς 'Οφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ. Μενάνδρου 27-Ἀθήναι. Τηλ. 1-68

Τὰ προηγούμενα φύλλα τοῦ «Μπουκέτου» τιμῶνται πρὸς 3 δραχμὰς ἑκάστον.

Μὴν ἐξάγετε πλέον συνάλλαγμα! Ἡ ἐγχώριος βιομηχανία συναγωνίζεται ἐπιτυχῶς τὰ ἀγγλικά προιόντα εἰς τέχνην καὶ στερεότητα

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΡΕΙΧΑΛΚΟΥΡΓΕΙΑ

“ΠΕΤΡΟΣ Δ. ΦΙΛΗΣ”

ΟΔΟΣ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 19

ΑΘΗΝΑΙ

Κρεβάτια μπρούντζινα παντός είδους και ρυθμού, κοντάρια για κουρτίνες, λάμπες, κομοδίνα, κρεμάστρες, κορνίζες—όλα, άσυναγώνιστα εἰς τιμὰς.

ΤΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ ΚΟΥΦΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΣΠΙΤΙΩΝ ΣΑΣ

να απαιτείτε να βάφονται με τα ειδικά Γερμανικά βερνικωχρώματα

«TEMPEROL»

τα όποια εἰνε ανθεκτικά εἰς πλύσιμον και δίδουν εἰς τὸ σπίτι ἐξαιρετικὸν λεύκο, χαρὶς μεγάλην ἐπιπρόσθετον δαπάνην.

Πωλούνται: Γραφεῖον Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗ, 'Αθήναι.

Λέκκα 21α.

Α. ΣΑΡΑΝΤΙΔΗΣ ΡΑΠΤΗΣ

Γερμαν. Παλ. Πατρών 3 β
ΑΘΗΝΑΙ

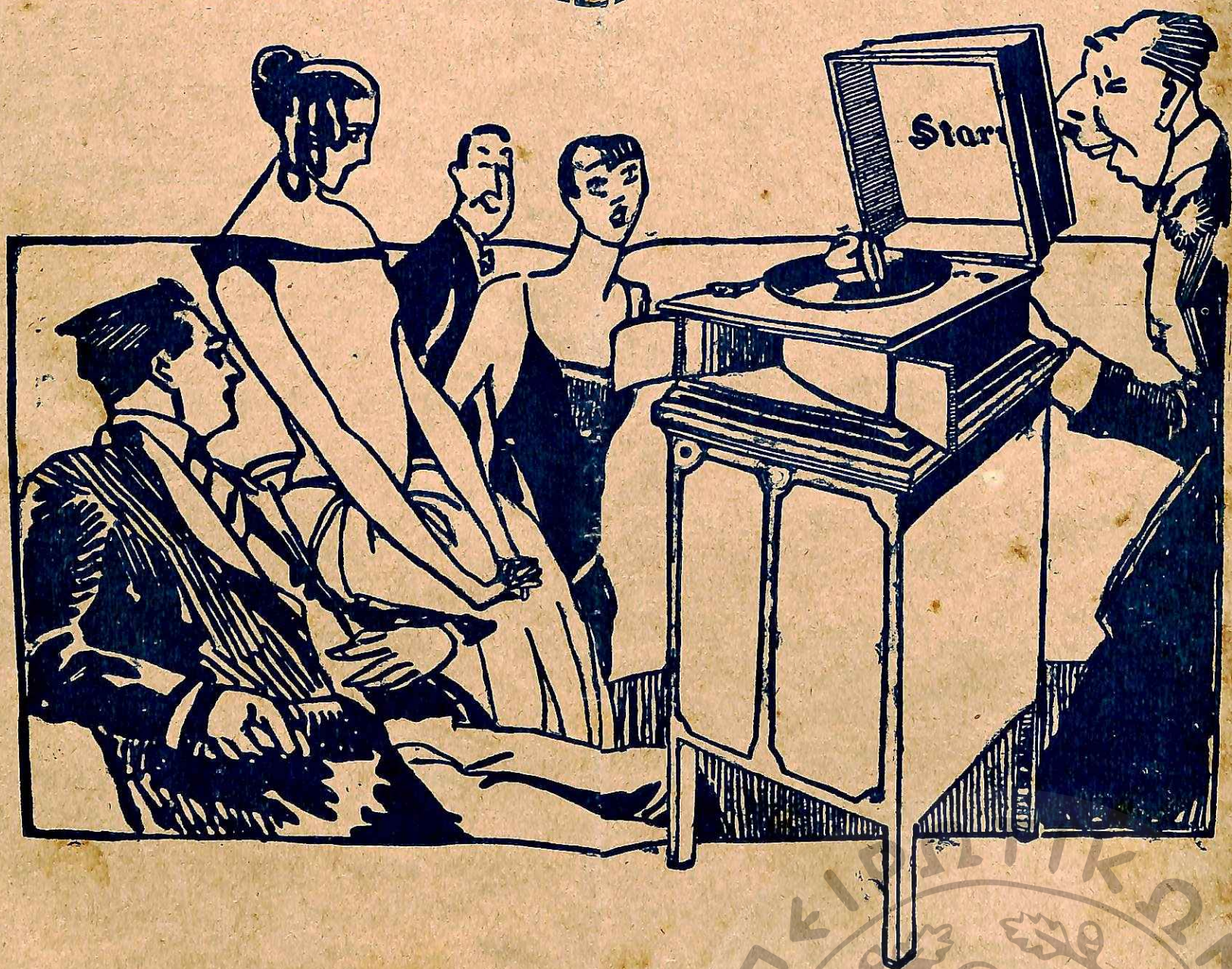
ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ μεσαίον πάτωμα ἐπὶ τῆς πλατείας Ἀγίου Γεωργίου Καρατισῆ ἐν 5 δωματίων κλπ. Πληροφορία: Όδός Λέκκα 7 (Γραφεία «Μπουκέτου»), 10 — 12 π. μ. καὶ 4 — 6 π. μ.

Τὰ προηγούμενα φύλλα τῆς «Οἰκογενείας» τιμῶνται πρὸς 3 δραχμὰς ἑκάστον.

ΤΟ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ

ΤΥΠΟΣ XXII

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΟΛΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α. Ε.

ΑΘΗΝΑΙ: ΣΤΟΑ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΟΥ 12
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, ΣΑΛΟΣ ΦΙΛΑΝΘΡΩ 43
ΘΕΣΣΟΝΙΚΗ: ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 22Α
ΠΑΤΡΑΙ: ΡΗΓΑ ΦΕΡΡΑΙΟΥ 84